

Giới thiệu Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ

Truyện Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ, tình một đêm để rồi phải hối hận khi lấy nhau khi cả hai chưa có tình yêu sâu đậm, kết quả là dẫn đến vỡ tan không còn đường nào quay lại được nữa.

Nhưng hai người ly hôn sau một thời gian, thì cô có một đứa con. Khi hai người tình cờ gặp lại nhau trong một khách sạn của hân, cô tới khách sạn của hân để chụp hình. Khi hân mời cô dùng cơm và rượu, khi cô say hân đưa cô tới khách sạn qua đêm cho hân nghĩ có hy vọng tái hợp với nhau.

Người bạn tốt của cô hiện tại đang là người tình của hân, vậy mà hân dám mời mình về làm trợ thủ đắc lực của hân, hân nghĩ sao vậy. Một người vợ cũ như cô tại sao phải chịu làm người thứ ba được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

ại mình tình Sở Hành ngắt xiu giữa sân khấu, thiếu phu nhân tập đoàn Liên Hân ân cần thăm hỏi, hai ngày ba đêm tình cảm lưu luyến càng thêm sáng tỏ. Liên Hân thiếu phu nhân Trầm Thủ Sắc và nam mình tình Sở Hành có quan hệ tình cảm bí mật, ở cùng nhau hai ngày ba đêm.

Hách Thừa Hôn bị phóng viên đeo bám chất vấn chuyện gia đình của hân, thần thái ngưng trọng không hé ra nửa lời

“Đã nói rồi mà, loại phụ nữ lai lịch bất minh này sớm muộn gì cũng có vấn đề, giờ quả nhiên đã xảy ra chuyện”.

“Aizz, nghe nói cô ta lúc trước khi gả vào Hách gia chẳng phải đã sử dụng không ít thủ đoạn hạ lưu sao, loại phụ nữ này, thật dễ tiện”.

“Nghe nói Trầm Thủ Sắc là một nhiếp ảnh gia, lúc trước khi vào Hách gia đã có không ít tin đồn khó nghe với vài nam mình tình, đời sống cá nhân đã thối nát từ bên trong rồi! Nhất là với Sở Hành, cô ta chính là thợ chụp ảnh riêng của hân. Mà cô ta chỉ là một học trò cưng của Mi Đại, cho dù kĩ xảo chụp ảnh có tốt đến đâu, thì tuổi đời chưa đến 20 không phải là quá trẻ sao? Có thể được đại mình tình như hân chuyển môn giữ lại bên người, Aiya, bên trong hân phải có nguyên do

“Có thể bước chân vào nhà giàu có cũng coi như phúc phận của nữ nhân kia, chỉ là hiện tại gây ra chuyện như thế, chỉ sợ đó cũng là vận may của cô ta”.

Tiếng rì rầm không ngừng truyền tới, lan ra, cứ như từ bất kì góc nào, những lời bàn tán kia chính là nhắm vào cô, không ngừng vang lên trong tai cô.

“Không phải! Không phải là như thế!”

Cô muốn phản bác, lại không biết phản bác thế nào, cô nếu như có bất kì hành động nào muốn làm sáng tỏ, đám phóng viên ở dưới kia nhất định sẽ truy hỏi đến cùng. Nhưng cô không có cách nào nói, thật sự không có cách nào a! Cô tự biết mình trong sạch, một ngày nào đó chân tướng sẽ sáng tỏ, nhưng không phải là bây giờ.

Hiện tại, trong mắt mọi người, cái tên “Trầm Thủ Sắc” chính là dâm phụ, không tuân thủ nữ tắc, đồng nghĩa với rằng phụ có tình ý ở bên ngoài, nhưng cô vẫn mang một chút hi vọng, chờ đợi Hách Thừa Hôn nghe cô giải thích. Chỉ cần hân tin cô, cho dù cả thế giới đều hiểu lầm, cô cũng không quan tâm.

Nhưng cô đã gọi hơn 10 cuộc điện thoại mà vẫn không tìm được hân. Khi Du đại luật sư xuất hiện, cô biết, thế là hết.

Cô biết trong suy nghĩ của Hách Thừa Hôn, hân và cô quen biết chỉ từ một cuộc nam nữ hoan ái do chính cô bày ra. Một đêm vui vẻ, sau đó tiến đến hôn nhân cũng là do Hách Thừa Hôn tuân theo ý muốn của bà nội hân. Cô cũng biết rõ, hân chưa bao giờ yêu cô.

Thế nhưng trong lòng cô chỉ có một bí mật, cô thực sự yêu hân.

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, khi hân lần đầu đến trường cô diễn thuyết, cô ngay lập tức có cảm tình với hân. Chỉ một ánh mắt của hân cũng làm cô bị hấp dẫn, như đã có duyên nợ từ kiếp trước, mong lung khó giải thích rõ ràng, khiến cho cô yên lặng mà ngóng tìm hân.

Cho nên ba năm sau cô quyết định tạo một bước ngoặt lớn trong cuộc đời mình, dọn cảnh một đêm xuân tình.

Trong lòng Hách Thừa Hôn, chỉ sau một đêm mà thuận lợi gả cho hân, đó chẳng phải đều là thành quả sau một hồi bàn mưu tính kế sao? Đối với hân mà nói, cô chẳng khác nào một nữ nhân tâm ma dạ quỷ, yêu thích hư vinh, những mong chim sẻ hóa phượng hoàng. Có lẽ hân phải cảm tạ lão thiên, cho hân lí do để danh chính ngôn thuận mà bỏ cô.

Kết hôn xong chưa được đến 3 tháng, số ngày có được hân chỉ ngắn ngủi như vậy sao? Cô âm thầm cười khổ, tự hỏi chính mình, cô thực sự có được hân sao? Cho dù cưới nhau 3 tháng điều này khiến cô tâm tư trống rỗng.

Nếu cái cô cần là một danh phận, thì đúng, cô đã có được hần. Trừ điều đó ra, cô không có được gì khác, ngay cả việc phu thê ân ái cũng chỉ diễn ra đêm đó mà thôi. Sau đó hàng đêm chỉ có mình cô nằm trên chiếc giường rộng rãi, để sáng sớm hôm sau một mình đón ban mai trong tâm trạng cô độc.

Đại luật sư ngồi xuống phía đối diện với cô, Trầm Thủ Sắc tâm thần lạnh lẽo, cơ thể cứng lại.

“Phu nhân, tôi đến đây ngày hôm nay là do được Hách tiên sinh ủy thác tới”.

“..... Tôi biết”, lòng chùng xuống, trong tâm thoáng hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên cô bước chân vào nơi xa hoa này, khi đó hần đã tặng cô làm lễ vật hỏi cưới, đây lòng không nhận được mà cảm thấy chua xót – một cái đồng hồ nhập khẩu từ Đức, tạo hình đẹp đẽ, cứ mỗi giờ lại có một đôi tân lang tân nương bước ra kèm theo tiếng nhạc vui tai. Khi đó cô mua chiếc đồng hồ này, là vì muốn mỗi giây mỗi phút trôi qua đều hòa trong tiếng nhạc như đôi uyên ương kia.

Đến khi kết hôn mới biết được, cô dâu cùng chú rể hóa ra không hề vui sướng như vậy.

Bỗng nhiên “keng” một tiếng, ô cửa trên đồng hồ mở ra, một đôi hình nhân mới đi ra, cầm tay khiêu vũ trên nền nhạc dân ca Đức.

A, đã qua một giờ rồi, nhưng sao nhạc chuông đang vui lại có phần đau thương như vậy?

“Như vậy, phu nhân sau khi xem xong giấy tờ thỏa thuận, nếu không còn ý kiến gì khác thì xin hãy kí tên”.

Trầm Thủ Sắc lấy lại tinh thần nhìn luật sư Du. Không hổ danh là đại luật sư, cho dù đối mặt lại thấy xấu hổ, lại trong hoàn cảnh khó nói này, đều có thể dùng phương thức trực tiếp nhất để xử lí. Nhìn những trang giấy rời rạc trước mắt, cô nhẹ nhàng mở miệng, “Ngài luật sư”

“Vâng”

“Ngài có thể che đi tiêu đề văn kiện được không”, cô hít thật sâu, cô lấy hết nỗ lực bày ra bộ dáng tươi cười, nước mắt ngoài không kiềm chế được chảy tràn ra khuôn mặt, “để tôi có thể tự lừa mình, đây chỉ là một văn bản hết sức bình thường”.

Du luật sư liếc nhìn nàng, đẩy gọng kính, cầm đồ vật che đi mấy chữ thỏa thuận ly hôn. “Phu nhân không muốn nhìn xem quyền lợi của chính mình sao?”

Trầm Thủ Sắc nhanh chóng kí tên, “Không cần nữa, thời điểm tôi gả cho anh ta, cái gì cũng đều không mang theo, không phải sao?”, cô đứng dậy, ngược nhìn ánh nắng chói mắt bên ngoài.

Du luật sư muốn nói cho cô biết, sau khi ly hôn cô có thể nhận được rất nhiều quyền lợi, nhưng xem biểu hiện của cô, hần không nói nên lời. Hần nghĩ thiếu phụ trẻ tuổi trước mặt này, không giống như lời người của Hách gia là hạng người vô si hạ lưu, lòng tham không đáy, ngược lại giống như người sống trong những nhà quyền thế, vô lực yếu đuối, chỉ đành phó mặc cho người khác an bài.

Aizz, hần lại nhiều chuyện nữa rồi. “Phu nhân, cô có lời gì muốn ta nhắn cho Hách tiên sinh hoặc có vật gì cần chuyển cho ngài ấy không?”

Cô lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Xin chờ một chút”. Cô đi vào phòng, lúc sau đi ra cầm theo một cái hộp rất đẹp.

“Đây là”

“Vài cuốn sách tôi thấy tâm đắc”

“Sách tâm đắc? Cái này để làm gì? Giao bài tập sao?”

“Tôi có đọc được một cuốn sách rất đặc biệt, trong đó có vui sướng, có nước mắt, lại có cả phiền muộn sâu sắc Hiện tại tôi muốn để lại những cuốn sách này trước khi đi du lịch, tôi muốn đem những tâm tình này lưu lại”. Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, ngược lại nước mắt càng rơi xuống như mưa.

“..... Tôi sẽ chuyển giao”

“Cảm ơn ngài”

Không biết vì sao, Du luật sư lại bật lên câu hỏi, “Nếu có duyên cô có thể lại xem cuốn sách mang đến phiền muộn sâu sắc không?”

Cô chậm rãi lắc đầu, thân mình bất giác run rẩy. “Sau này, nếu có tôi cũng chỉ đọc những loại sách vui vẻ, loại sách viết thương tâm này, không thể đọc nổi, dừng lại ở đây thôi!”

Câu trả lời như vậy, Du luật sư chỉ có thể âm thầm tiếc nuối, nhưng có một số việc hần không nên xen vào, không cần phải đa sự. Hần đứng dậy, “Phu nhân, xin bảo trọng”.

Trầm Thủ Sắc quay người nhìn dương quang bên ngoài.

Mặt trời quả thật vô cùng chói mắt, chói mắt đến mức khiến cô lệ rơi không ngừng.

Ha, cảnh sắc tươi đẹp không ngờ có thể làm cho người ta chán ghét như vậy.

Cứ như vậy, cô Trầm Thủ Sắc lại trở về tình trạng độc thân.

Chỉ là tuy rằng chim sẽ hóa phượng hoàng chỉ vẹn vẹn có 3 tháng, cô đã có một “bí mật”. Bí mật này về đến nhà cô mới biết, bởi vì ngay cả cô lúc đầu cũng không quan tâm. Cho đến khi cô bay đến nước Mỹ tình duyên, mỗi ngày đều ăn hamburger, khoai tây rán, lại còn liều mạng ăn bất tiết, sau đó cô béo lên, béo một cách nhanh chóng, hơn nữa chỉ béo bụng, giờ cô mới lờ mờ phát hiện ra nguyên nhân.

Cô – đã – có – thai!

Lão thiên gia! cô mang thai rồi??? Đi vòng vòng thế nào cuối cùng lại trở lại như lúc ban đầu?

Cô chỉ có thể nói mọi sự u ám đã được định trước cả rồi.

Vì thế cô, Trầm Thủ Sắc, 21 tuổi 6 tháng, đã độc thân lại hoàn độc thân, liền sau đó đầy đủ tiêu chuẩn làm một bà mẹ đơn thân.

Bốn năm sau —

Trong căn phòng cao cấp chỉ dành cho các nguyên thủ quốc gia của khách sạn 5 sao Hoàng Hán, ánh nến mờ ảo trải khắp gian phòng, một nam tử vóc dáng hoàn mỹ ngã người trên chiếc giường trải lụa tơ tằm đỏ thẫm, khuôn mặt anh tuấn khiến cho nữ giới không rời mắt nổi, đôi mắt khép hờ thoải mái bày ra bộ dáng lười nhác.

Máy ảnh “click”, “click” liên tục, chụp đến cuộn phim thứ tư mới dừng, âm thanh bấm máy vừa dứt, một giọng nói ôn nhu mềm mại vang lên.

“Anh có thể duy trì cảm xúc trước đây được không? Chưa chụp đến phân nửa, tưởng tượng cho tôi từ siêu cấp mỹ nữ biến thành một bà cô quá tuổi, OK?”. Một nhiếp ảnh gia sóng tóc xoắn xỏa dài như thác đổ, hoang dã mà tú lự mê hoặc nhân tâm, đôi tay nhỏ nhắn cùng khuôn mặt trái xoan tương tự như một nữ sinh khí chất thanh lệ, mà thân thể thon gọn uyển chuyển, vóc người trước sau chỗ cong cần cong, chỗ thẳng cần thẳng, mũ lệ mê người khiến nam nhân khi nhìn vào chỉ muốn tự chảy máu mũi.

Nói cô có khuôn mặt thiên sứ cùng vóc người ma quỷ là không hề quá đáng, nhưng không vì thế mà tài năng của cô bị lu mờ.

Nữ nhiếp ảnh gia Trầm Thủ Sắc tài năng so với dung mạo nữ miêu này còn có phần nổi tiếng hơn.

Mỹ nam đang nằm trên giường nở nụ cười, “OK, OK! Có thể cho tôi nghỉ ngơi một lúc được không?”

Nam minh tỉnh nổi danh thế giới nhảy xuống giường, trợ lý ngay lập tức khoác thêm áo ngoài cho hắn, nhân tiện đưa một cốc cà phê Latte mà hắn ưa thích.

Phượng Vân Húc nổi tiếng đến nay đã gần 6 năm, mặc dù những người trong giới nổi lên phong trào chụp ảnh chân dung, nhưng hắn vẫn không quan tâm. Cho đến khi hắn nhìn thấy những bức ảnh chân dung của tiền bối Sở Hành, hắn mới bắt đầu có hứng thú với việc chụp ảnh tả thực.

Hơn một năm nay, kế hoạch chụp ảnh luôn luôn bị hắn trì hoãn, trả về công ty quản lý, ngoài việc hắn không có hứng thú với nội dung bộ ảnh, chủ yếu hắn muốn chờ Trầm Thủ Sắc gặt đầu.

Cô là một nhiếp ảnh gia rất đặc biệt, mang một bó tiền lớn đến đặt trước cửa chưa chắc cô đã đồng ý chụp ảnh, nhưng chỉ cần là người cô có cảm tình, lập tức sẽ ra tay giúp đỡ.

Hắn trăm phương ngàn kế, vượt qua thử thách mới cầu được một cái gật đầu của mỹ nhân, cô đồng ý cùng hắn chụp ảnh, lại còn khiến hắn chuyển nhà đến nơi gọi là “Ác nữ phố” ở chung một tuần.

Suốt tuần lễ này, ngoại trừ tắm rửa và ngủ cùng một giường, bọn họ sớm tối ở cạnh nhau, nhưng chỉ là cùng nhau tản bộ, nói chuyện phiếm, cô còn đem một vài vấn đề hỏi hắn, cố hết sức để hiểu hắn.

Trầm Thủ Sắc là một người vô cùng nghiêm túc chăm chỉ, cô luôn mang theo người một quyển sổ tay, bất cứ lúc nào cô có được ý tưởng hoặc cảm giác sẽ lập tức ghi lại.

Trải qua cuộc sống chung, hắn mới biết con người cô thật chu đáo nhưng cũng cực kì cố chấp, người ngoài luôn tò mò về chuyện giữa cô và hắn, ngay cả ông chủ công ty quản lý cũng hay tìm hắn để nói đùa, “Người ta nói nhiếp ảnh gia ‘Dục nữ’ ở trên giường có nhiều chỗ hơn người có phải không?”

“Trên giường”? Xin người! Ngay đến cả phòng của cô ta tròn méo thế nào hắn còn chưa có điểm phúc được thấy qua, thế được chưa?

Còn muốn xem chỗ hơn người? Chờ tác phẩm hoàn thành đi, các người sẽ thấy được chỗ hơn người của Trầm Thủ Sắc.

Chủ đề của lần chụp ảnh này vừa đúng dịp bộ phim truyền hình dài tập do hắn đóng vai chính vừa mới hoàn thành, trong phim hắn vào vai một tổng tài sở hữu chuỗi khách sạn quốc tế, cho nên mới mạnh tay thuê hẳn phòng nghỉ cao cấp dành cho tổng thống tại khách sạn này để chụp ảnh.

Hôm nay là ngày làm việc thứ 6, phòng nền nội cảnh đã hoàn chỉnh, nhưng với cường độ làm việc dày đặc, cứ tiếp tục như vậy cô sẽ gục ngã mất, hắn nghĩ với nhiếp ảnh gia Trầm Thủ Sắc tinh thần chỉ có thể gọi bằng một từ “ý chí thép”, cô gái này đối với việc hoàn thành tác phẩm còn coi trọng hơn cả sinh mạng, tuyệt không bằng lòng thỏa hiệp.

Trong thời gian Phương Vân Húc nghỉ ngơi, cô vẫn tiếp tục làm việc với chiếc máy ảnh, bắt đầu cảm thấy mắt kiên nhẫn, cô lên tiếng gọi, “Vân Húc, anh đã nghỉ ngơi xong chưa?”

“Xong rồi, xong rồi”. Đại minh tinh chỉ vì có vị nhiếp ảnh gia ở đây mới trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Nhìn Phương Vân Húc ngoan ngoãn nằm lại trên giường, cô bắt đầu nói: “Duy trì trạng thái như cũ đi, mà lúc này anh nghĩ đến ai mà lại có bộ dạng say sưa, gọi cảm như vậy?”

“Tiền”.

“Tốt, chính đáp án tôi thích!”, cô lại cầm máy ảnh lên, “Ánh sáng, đưa lên cao một chút cầm, cũng nâng lên chút nữa”, click click, “OK, cảnh này dừng ở đây, giờ đi ra hành lang đi, bên kia có một loạt cửa sổ sát đất lấy ánh sáng rất tốt, tạo cảm giác cũng không tệ. Về phần phục trang, mặc đồ hiệu Armani là hợp nhất, còn kiểu tóc”

Một giờ sau, địa điểm chụp ảnh ở ngoài hành lang đã chuẩn bị xong.

Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, Phương Vân Húc tạo dáng đứng nghiêng sang một bên, Trầm Thủ Sắc nhìn vào màn ảnh. “Vân Húc, ánh mắt biểu hiện không hợp, bộ dáng quá thật vô cùng hung ác độc địa, cho dù anh đóng vai đại tổng tài nhưng mà không cần mang vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống công ty nhà người ta như thế !”.

Lúc này, vài người mặc tây trang lịch sự xuất hiện, đi cùng một nam nhân cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng, cương nghị. Nhân viên phụ trách việc cho thuê địa điểm chụp hình gật đầu ra hiệu, ý muốn nói họ sẽ không làm phiền việc chụp ảnh.

Đoàn người im lặng theo dõi quá trình quay chụp.

“A, nhầm, nhầm rồi!”, Trầm Thủ Sắc dừng lại thay đổi một khung hình, “Ánh mắt mềm mại đi một chút, thả lỏng đi a, anh đang làm Hách Thừa Hôn hay sao? Sao lại cứng như xác chết vậy? Hay là trong người có bệnh? Rất cứng a”

Lời vừa nói ra lập tức có phản ảo não, chẹp! Đang yên đang lành sao tự nhiên lại nhắc đến tên kia làm gì? Nhưng mà cô cũng đâu có nói sai, Phương Vân Húc hiện tại trông vừa lãnh lại vừa cứng, nhất là khi nhìn nghiêng, thật sự có cảm giác tương tự như Hách Thừa Hôn.

“Uy, ngay cả khuôn mặt cũng cứng lại là sao? Tôi xin người, chúng ta chỉ thuê ở đây đến 12 giờ thôi, nếu quá giờ thì giá tiền sẽ cao lắm đấy, tôi không muốn bị đĩa cán đâu”.

“Khục...”

Vì cái gì mà mặt mọi người lại trông quái dị đến vậy, lại còn họ Phương kia đỏ mặt nữa, xảy ra chuyện gì sao? Trầm Thủ Sắc rút cuộc phát hiện ra sự không thích hợp. Ô, mọi người dưới chân đều có cái bóng, chỉ mình cô lại không có, thế là sao?

Cô đương nhiên không phải hồn ma, mà là cái bóng của cô bị một cái khác vĩ đại hơn nuốt chửng. Kẻ nào đó?

Cô quay đầu nhìn lại, “.....”

Đĩa ... Đĩa đại ma vương, “Hách ... Hách Thừa Hôn”.

“Đã lâu không gặp, Trầm tiểu thư”.

Thật lạnh lùng, gương mặt hắc vẫn như cũ luôn luôn lạnh lùng, y hệt như trong ấn tượng của cô đối với hắc, mấy lời cô nói lúc này hóa ra chính là nguyên nhân khiến cô không rét mà run như bây giờ.

Lão thiên a, hôm nay cô rút cuộc đã đắc tội với ai? Vì có gì lại phải gặp lại nam nhân lãnh khốc này? Cô đâu có muốn gặp lại hắc

Tại phòng ăn riêng trong nhà hàng khách sạn, Hách Thừa Hôn đúng giờ có mặt. Hắc luôn luôn là một người đúng giờ, khi nhân viên phục vụ giúp hắc mở cửa phòng, hắc phát hiện người cần có mặt trong đó lại không đến, nhưng cũng không để ý.

Phụ nữ thích trang điểm, hắc có thể chấp nhận đối phương đến muộn nhiều nhất là nửa tiếng. Tiện tay rút ra giấy tờ sổ sách, hắc lại chuyên tâm nghiên cứu để giết thời gian.

Từng giây từng phút trôi qua, đương lúc tâm tư của hắc bị đồng giấy tờ chi phối, xem lại đồng hồ mới giật mình phát hiện đối phương đến muộn đã một tiếng rồi. Hắc nhú mày, đưa mắt nhìn ngài quản lý.

“Hách tiên sinh, ngài muốn dùng đồ ăn chưa?”, đại lão bản muốn dùng cơm ở chỗ này, ông ta cùng đầu bếp và toàn thể nhân viên đương nhiên đều khẩn trương sẵn sàng như sắp lên mặt trận đánh địch.

“Trầm tiểu thư vẫn chưa tới ?”

“Trầm tiểu thư? Ngài đã hẹn cô ấy cùng ăn cơm sao?”

“Cô ta đâu?”

“Cô ấy nói không tới, chỉ để lại một vụn tẻ, nói cô ấy đã đáp ứng mời Hách tiên sinh ăn cơm”. Ách, hẳn có nói sai cái gì sao? Đại lão bản bộ mặt tự nhiên kinh khủng a.

“Hách tiên sinh, ngài có muốn ăn bây giờ không?”, đã hơn 8 giờ rồi, tổng tài chắc rất đói bụng, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy.

“Ăn trước?”, từ lúc đến đây hẳn ngay cả thực đơn đều chưa nhìn thấy, giờ lại muốn gọi đồ ăn, rốt cuộc muốn gọi cái gì đây?

“Vâng, Trầm tiểu thư đã chọn vài món ăn, nghe nói là những món mà ngài yêu thích nhất, vì có ngài đến đây nên đầu bếp của nhà hàng đã dụng hết tâm sức làm ra những món này”.

Không biết vì sao, Hách thừa hôn tự nhiên có dự cảm không lành.

Quản lý nói tiếp: “Ngài xem đồ ăn có gì cần điều chỉnh không. Tất cả có bốn món ăn một món canh, gồm có đậu hũ thối hấp, đậu hũ thối hoàng kim, đậu hũ thối xào mướp đắng, rau trộn đậu hũ thối, món canh cuối cùng gọi là Cừ Long chung.

Cái gọi là Cừ Long chung, chính là canh cá chạch.

“.....”, chỉ là trong tưởng tượng, hẳn bắt đầu thấy đầu óc mình ngập tràn một thứ mùi kinh dị không tả nổi, thêm vào đó là hình ảnh vài con cá chạch nổi lềnh phềnh trong bát nước canh.

Khoang miệng hẳn ngập tràn nước miếng, nhưng không phải là thèm rõ dãi, mà là buồn nôn!

“A, Hách tiên sinh, đậu hũ thối của chúng ta không giống như ở bên ngoài, là đầu bếp nhà hàng tuân theo phương pháp chế biến cổ truyền, mỗi trình tự đều không dám lơ là, ngoài hương vị tuyệt vời không thể tả, rất nhiều người sành ăn đều ngàn dặm xa xôi mà tìm đến thưởng thức”. Ngài quản lý vô cùng sung sướng vì tìm được người cùng chung sở thích, hóa ra tổng tài đại nhân cũng giống hẳn đều hâm mộ mùi hương đậu hũ thối. “Hách tiên sinh biết quá trình chế biến món này không? Cái quan trọng đầu tiên chính là sinh vật lên men, cái này trong thùng gỗ thì rất nhiều, tính ra phải đến hàng nghìn hàng vạn con sâu đen lúc nhúc, nhờ đó mà đậu phụ có thể lên men” blah blah blah

Quản lý thao thao bất tuyệt một hồi, lần lượt hình ảnh đặc sắc hiện ra trong đầu Hách Thừa Hôn, hẳn nhìn, nhìn nữa, nhìn cho đến lúc không thể nhìn được, đành chống xuống bàn mà đứng lên.

“Hách ... Hách tiên sinh”, quản lý lại càng hoảng sợ.

“Nếu ...” Ak, “Nếu ông đã thích như vậy, thì số tiền Trầm Thủ Sắc để lại ông cứ cầm lấy mà đi ăn đậu phụ thối đi”, bụng hẳn bắt đầu khó chịu, cảm giác chỉ muốn nôn ra một cái gì đấy. Hách Thừa Hôn nộ hỏa bùng bùng, khuôn mặt đã lạnh giờ lại càng thêm lạnh.

“Một Một vụn tẻ cầm đi ăn đậu phụ?”

“Toàn bộ! Còn nữa, nếu như để cho tôi biết ông cầm tiền đi ăn thứ khác, thì cứ chuẩn bị sẵn tinh thần mà lên men như đậu phụ thối đi”. Nôn – không nôn rồi! Hắn nhanh chân đẩy cửa vọt ra ngoài, một ngụm dịch vị tràn ra, hẳn may mắn kịp đem khăn tay bịt lại.

Quản lý khách sạn khiếp đảm quá độ, về mặt cứng đờ không nói lên lời ... hẳn hoàn toàn không nghĩ ra mình đã làm gì đắc tội với ông chủ.

Hách Thừa Hôn đi nhanh qua hành lang khách sạn, nghiêng răng nghiêng lợi mà nguyên rủa: TRẦM THỦ SẮC! Xú phụ đáng chết – biết rõ hắn ghét đậu phụ thối, vậy mà lại đi đặt món ăn toàn đậu phụ thối; lại nữa, rõ ràng hắn căm hận cá chạch, lại còn đặt canh cá chạch cho hắn ăn, cô ta ý đồ hay ho a? Cô ta dựa vào cái gì mà dám đi đùa cợt hắn? Mấy năm trước đi ngoại tình làm hắn bị mất mặt, hắn còn đang suy nghĩ xem nên xử lý ra sao, ngược lại cô ta không giải thích rõ ràng, ngang nhiên kí tên vào đơn li hôn, giờ gặp lại có cần thiết phải như con nhím châm chọc hắn không?

Càng nghĩ càng thấy mất hứng, hắn lôi ra điện thoại, hỏi quản lý khách sạn số của Trầm Thủ Sắc.

Lần thứ nhất hắn gọi đến, trong điện thoại vang lên một thứ ngôn ngữ ít người biết đến, lần thứ hai cũng thế, lần thứ ba gọi tới, cuối cùng đã có người nghe máy.

“Xin hỏi, ai đây ạ?”

Hách Thừa Hôn người run lên một chút, đây là tiếng nói của đàn ông, “Xin hỏi, đây có phải là máy của cô Trầm không?”

“Đúng vậy, nhưng mà cô ấy đang say rượu, không thể nghe điện thoại được”, đối phương do dự một chút sau đó nói: “Ngài có phải là bạn bè hay người nhà của Trầm tiểu thư không? Cô ấy đang ở PUB, cần có người đưa về nhà!”, Trầm Thủ Sắc là khách quen của cửa hàng, hôm nay từ lúc quán bar mở cửa lúc hơn 3 giờ chiều, cô đã có mặt còn ngồi uống rượu từ lúc đó đến giờ.

Cô từ lượng rất tốt, uống rượu chưa bao giờ đến mức say khướt – cho đến tối nay, cô uống mà không kiểm chế, cạn từng chén từng chén như uống nước, muốn không say cũng khó. May mà cô ngoài việc tự mình làm bầm, nói một đồng từ ngữ hẳn nghe không hiểu gì, còn lại không có làm cử chỉ kinh

dị nào.

Uống say rồi? Cô gái này uống thứ rượu gì? Lại còn uống đến mức say xin? “Tôi biết rồi, quán bar của các vị ở chỗ nào?”

Hỏi xong địa chỉ quán rượu, Hách Thừa Hôn lập tức vội vàng đi ra xe.

Nửa giờ sau, hần nửa diu nửa kéo một cô nàng trong bộ dạng say túy lúy đến mức mềm oặt rời khỏi PUB, đi về chỗ đậu xe.

“Đây ... đây đâu phải là xe taxi”, cô cố gắng nhìn xung quanh, đôi mắt lơ đãng như bị phủ một tầng sương mỏng.

“Sau khi đến nơi, cô muốn trả tiền tôi cũng không phản đối”.

“Uhm ... xe taxi thì phải có màu vàng”, cô càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

“Nó nguyên bản có nước sơn màu xám, đừng làm phiền tôi nữa”.

“Anh ... anh là ai?”, thanh âm rất quen thuộc! Đáng đáp cũng quen Trầm Thù Sắc cố mở to mắt nhìn, nhưng cảnh tượng trước mắt rất mờ ảo, nhìn thế nào cũng không rõ.

Một phen lửa giận bùng lên, hần thẳng tay đem nhét cô vào trong xe, “Không phải lái xe taxi là được”.

Vị “không phải lái xe taxi” này giọng nói thực sự quen thuộc a! Là ai vậy? Đầu cô suy nghĩ rất lộn xộn, không có cách nào khác tự hỏi. Chỉ là thanh âm quen tai như vậy, tại sao lại khiến lòng cô cảm giác đau đớn, ê ẩm

Chiếc xe Porsche lao nhanh giữa thành phố lúc 9 giờ tối, không gian trong xe ngập chìm trong giai điệu nhẹ nhàng của những bản nhạc cổ điển, ghé tựa bọc da cao cấp êm ái cùng với hương nước hoa sang trọng đan quện vào trong hơi thở.

Chỉ là bầu không khí lãng mạn như vậy lại bị mùi rượu từ Trầm tiểu thư cùng với bộ dạng hồ ngôn loạn ngữ hồn nhiên phá đi sạch sẽ.

“Lão ... lão huynh, anh đã kết hôn chưa?”, cô căn bản đã say đến mức kịch liệt, nhưng vẫn có thể đặt tay lên vai hần, khuôn mặt lơ đãng hướng về hần mà hỏi.

“Lão huynh”? Cô ta ... không còn gì để nói hần thật sự rất muốn tóm chặt hai vai cô mà lay lắc cho đến khi cô tỉnh hẳn! Hần kết hôn hay chưa cô còn không biết sao? “Ly hôn rồi”.

“Ha, thật tốt! Hóa ra không chỉ mình tôi cô đơn”.

“.....”. Tức! Loại sự tình này mà cũng muốn tìm người đồng cảnh ngộ sao? Nhưng ma, nói thế cũng không đúng, bởi vì hần xui xẻo lại chính là người đồng cảnh ngộ với cô.

“Uhm, lão huynh à, nếu anh thực sự là kẻ thất tình, chắc chắn là hiểu rất rõ tâm trạng của tôi!”, gặp được người “đồng bệnh tương liên” với mình, cô cực kì cao hứng, vỗ vỗ vai hần, cười khoái trá, nhưng sau đó đột nhiên biến sắc, không còn hoan hỉ nữa, biểu tình trên mặt giống như tức giận muốn giết hóa kẻ khác.

“Đề tôi nói cho mà biết, chồng trước, cái từ này đối với nhiều phụ nữ không phải là một từ tốt lành gì, thậm chí còn gọi lại vô số chuyện cũ không muốn nhớ đến. Mà loại động vật gọi là chồng trước này, thông thường cũng chẳng phải loại ưu tú lắm, nếu không thì sẽ không phải là chồng trước của nữ nhân nào đó, chỉ có loại người bất lương mới cần một cuộc tổng tiến đi để tìm người mới, không phải sao?”.

Hách Thừa Hôn trên trán nổi gân xanh, “Sau đó thì sao?”.

“Thật không may, giờ nhớ lại vẫn thấy không thoải mái, tên động vật không quá ưu tú kia, hôm nay suýt chút nữa lại phải đối mặt hẳn. Anh biết vì sao không? Chung quy chỉ tại một tên nhân viên ngu ngốc, chỉ thuê phòng nghỉ tổng thống trong khách sạn của hần, mà không thuê luôn cả cảnh vật bên ngoài, để dùng cho việc chụp bộ ảnh, vì thế khách sạn đã phản đối”.

“Kỳ thực việc này cũng không có gì to tát, không phải bồi thường tiền, chỉ cần tôi mời ngài giám đốc khách sạn ăn một bữa cơm là ổn”.

“Nhưng mà tại sao lại là tôi phải mời hẳn ăn cơm? Cảm giác cứ như là bị đem ra chịu tội thay cho đám người đó tôi không muốn làm chúa Giêsu, đưa lưng ra gánh hết tội lỗi của nhân loại, cuối cùng còn bị đóng đinh lên cây thập giá tôi thoát nhìn trông có giống như phần tử khủng bố nguy hiểm không?”

“Cô thật sự rất có tư chất làm khủng bố”.

“Ha ha anh thật sự rất hiểu tôi, dù thế nào tôi cũng đáp ứng mong muốn của hần, hơn nữa còn chọn toàn món hần ghét nhất – đậu phụ thối. Ahahhah hần tự luyện cho bản thân mình đồng da sắt, kim cương bất toại, nhưng điểm yếu duy nhất lại là đậu hũ thối, tôi nghe nói trước kia có lần hẳn ăn cơm với khách hàng, đối phương rất thích đồ ăn Thượng Hải, lại đặc biệt chọn đậu hũ thối, suốt cả bữa tiệc, Hách Thừa Hôn bộ mặt so với đậu hũ thối còn kinh dị hơn”.

“..... Cô ghét chồng trước đến vậy sao?”

Trầm Thù Sắc lại dựa người vào ghế, đầu óc choáng váng có chút khổ sở, “Đúng vậy! Đáng ghét! Đặc biệt đáng ghét! Nhưng mà, anh biết không? Khi yêu một người, kể cả hắn có làm ra bao nhiêu chuyện thương tâm, thì cho dù có hận hắn, trong thâm tâm vẫn nhớ đến hắn, có thể bởi vì người này, không thể hận nổi Nói là căm ghét hắn, không bằng nói sợ hắn”.

“Sợ? Vì sao lại phải sợ hắn?”

Sợ hắn, cũng là sợ chính mình. Sợ sau khi xa nhau, đã ly hôn rồi mà còn bị hắn hấp dẫn. Cô từng cho rằng, sau khi tâm bị thương tổn sâu sắc, cô đối với hắn tâm tình đã chết, không thể hồi lại như trước, thế nhưng, chỉ một lần không hẹn mà gặp, cô mới nhận ra bản thân mình không thể thờ ơ với hắn, Hách Thừa Hôn quả thật hấp dẫn đến mức đáng sợ. Bởi vì sợ, nên cô mới cự tuyệt lời hẹn, không muốn một lần nữa phải đối mặt với hắn.

Còn nữa, cô cũng sợ nếu lại dính dáng đến hắn, cái bí mật kia một ngày nào đó sẽ bị lộ ra

“Sợ, đương nhiên rất sợ! Vì thế mới phải giữ nguyên khoảng cách, nhất định phải tránh xa hắn”

Hách Thừa Hôn nhíu mày, thần thái có phần buồn bực, hắn đâu phải là cường bạo mãnh thú, lại càng không phải quái vật thích ăn thịt người, cô cần gì phải tránh hắn như tránh tà vật. Hắn thanh âm trầm thấp mà lạnh lẽo hỏi cô: “Vì sao vậy?”

Cô nói nhỏ, nhẹ như hơi thở: “Bởi vì có một bí mật, không thể cho hắn biết”.

“Bí mật?”

“Ah ... không nói cho anh được”, cô nhíu mày một chút, “Đầu ta đau quá! Tôi muốn ... muốn nôn ~~ Ak~~”

“Uy!”

“Quần áo tôi đã để lại ở quầy, bảo người phục vụ đem lên đây”, Hách Thừa Hôn đứng bên cửa sổ gọi điện thoại, trên người chỉ quần một chiếc khăn tắm, mái tóc thường được sửa sang cẩn thận giờ ướt nhẹp, vẫn còn rõ vài giọt nước, bộ dạng hắn lúc này bày ra một thứ mị lực không giống với trước đây, nhưng lại càng dụ hoặc lòng người.

Thân cao 1m8, vóc dáng tỉ lệ hoàn hảo không một khuyết điểm, hắn tuy không phải là người cơ bắp, nhưng vẫn vô cùng rắn chắc, toàn thân trên dưới không tìm được chỗ nào để chê. Thân thể hoàn mỹ lại cộng thêm gương mặt anh tuấn phi phàm, nếu như khuôn mặt không quá nghiêm túc cứng rắn, khí chất lạnh lùng khó gần, hắn thực sự có thể gọi là hoa mỹ nam.

Vừa mới nói chuyện xong, một cánh cửa khác lại mở, một thân người lão đạo từ trong bước ra.

Trầm Thù Sắc mới tắm xong, vừa ra phòng ngoài liền ngồi xuống ghế sofa.

Hách Thừa Hôn đi tới, đưa tay giúp cô đứng lên, “Người có ổn không?”

“Anh ... anh là ai?”

Lão thiên a! Hôm nay cô ta làm cái quái gì mà uống nhiều như vậy. Lúc nãy trên đường về, cô ta không cẩn thận nôn đầy ra xe hắn, lại không nói được nhà ở chỗ nào, hại hắn phải đưa cô về lại khách sạn để rửa mặt và thay quần áo.

“Tôi là ai không quan trọng, cô nhanh lên giường nghỉ ngơi đi”. Hắn ôm lấy cô, áo khoác trên người cô buông lỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy một phần ngực theo cử động của cơ thể mà lay động ... Hắn cố gắng phớt lờ cảnh xuân trước mắt. Aizzz, thật là làm khó hắn a!

Hách Thừa Hôn cảm thấy bụng dưới nóng lên, nhiệt hỏa công tâm không sao kiềm chế được.

Chết tiệt!

“Uhm ... giọng nói quen quá, hình như đã từng nghe qua ...”, được đặt lên chiếc giường mềm mại, cảm giác thoải mái khiến Trầm Thù Sắc thờ dãi. Cô thật sự luyện tiếc cảm giác ôm ấp thân mật ấm áp, vì vậy đưa tay lên ôm chặt cổ hắn, không để hắn rời đi, khuôn mặt vui trong lòng hắn. “Mùi vị ... cũng rất quen thuộc, mùi vị của anh lại làm tôi nhớ đến hắn ...”

Thân thể cô cọ sát vào lồng ngực để trần của hắn, Hách Thừa Hôn thần trí căng như dây đàn, chỉ sợ không cẩn thận một giây là đứt. Hắn không quen bị người khác tiếp xúc thân mật quá, muốn để cho cô tự buông ra, nhưng cô lại càng giữ chặt hắn, bám riết không rời.

“Hắn? Hắn là ai?”, nếu như lúc này cô lại nói ra tên của nam nhân khác, hắn nhất định sẽ không chịu nổi.

Phụ nữ sau khi ly hôn tìm tới nam nhân khác xưa nay là chuyện bình thường, lại nói xung quanh Trầm Thù Sắc nổi lên vô số tin đồn, hắn cũng không phải chưa từng nghe qua. Chỉ có điều, lần đầu tiên nghe thấy những tin đồn đó, hắn choáng váng như bị đá đập vào người, cảm giác như toàn bộ không khí bị rút ra khỏi lồng ngực, ngạt thở không nói được gì. Hắn nỗ lực thuyết phục chính mình, chẳng qua đó chỉ là tâm trạng bình thường của nam giới, không nên quá để ý.

Nhưng tâm tình hiện tại của hắn hình như không đơn giản chỉ là bản tính nam nhân cố chấp, Hách Thừa Hôn tự dung thấy ngạc nhiên với chính mình, hắn thực sự rất để ý, hơn cả dự liệu của bản thân hắn.

“Là chồng trước của tôi”, Trầm Thủ Sắc ôm chặt hân, lại kéo hân sát vào người cô.

Câu trả lời này khiến tâm tình hân bỗng dưng được thả lỏng, lại phát giác ra hiện tại bọn họ đang trong một tư thế vô cùng ám muội, lại vô cùng thân mật. Hân nửa thân trên để trần, còn áo ngủ của cô trượt xuống bên hông, hai thân thể gần như dính chặt lấy nhau, đôi môi anh đào mềm mại kề bên cổ hân, kích thích hân.

“Cảm giác này làm tôi nhớ đến đêm đó, đã nhiều năm rồi ... Có thể gần gũi tiếp xúc với hân, tôi gần như đã quên mất kế hoạch ban đầu của mình, tôi thật ngốc phải không?”

Đêm hôm đó quả nhiên là cô đặt bẫy hân. Khi đó hân hoài nghi, còn cô vẫn phủ nhận, “Cô dụ hoặc hân, là vì muốn sau một đêm từ chìm sẽ hóa thành phượng hoàng?”

“Không phải như vậy! Chỉ bởi vì tôi muốn có con với hân. Về chuyện giả cho hân, tôi cũng không nghĩ tới, nói cho cùng là do thân phận cách xa nhau quá, tôi cũng chưa bao giờ mơ tưởng”

“Cô sau đó không phải đã giả cho hân sao?”, lời cô nói có nhiều điểm đáng ngờ, hân vẫn không thể tin tưởng cô. Dù sao sau khi tỉnh lại, hân nhận ra dưới lầu tụ tập vô số phóng viên, tình huống này làm sao hân lại không nghi ngờ cô gài bẫy hân.

Người này ... thật là phiền a!”

“Tôi là ai?”, cô chính xác là say bí tỉ rồi, nhưng hân không say, hân thừa nhận ngay lúc này hân chỉ muốn có được cô, phản ứng sinh lý mạnh mẽ chính là bằng chứng rõ nhất. Nhưng hân không có thói quen chiếm tiện nghi của người khác, càng không thể chịu được cảm giác nữ nhân vừa mới tỉnh lại nhìn hân như nhìn một đại sắc lang.

“..... Không biết”, Trầm Thủ Sắc vẫn giữ hân chặt chẽ, không cho hân đặt câu hỏi. Cô nghĩ con người này thật giống hân, để cô tạm thời đem người này biến thành hân.

“Chồng trước của cô cô đối với hân vẫn còn tình cảm sao?”. Không biết vì sao, hân lại cảm thấy câu trả lời của cô thật quan trọng, hân rất muốn biết câu trả lời của cô, vì vậy nhân lúc này hỏi luôn.

Cô không nói gì.

“Trả lời tôi đi!”.

“Chồng trước", trong đầu cô hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của hân. Đối phương cũng nhìn cô bằng ánh mắt lãnh khốc. “Hân đối với tôi không tốt, thế nhưng ... tôi vẫn không quên được hân”.

Viên mắt cô hơi đỏ, sau đó điên cuồng hôn lên môi hân, vừa hôn vừa nói: “Tôi hận anh! Hận chết đi được, vì sao lại bắt tôi thừa nhận những chuyện này! Vì sao.....”.

Một giây tiếp theo, quyền chủ động rất nhanh bị cướp đi.

Cô bị chế trụ ở trên giường, mới đầu còn giãy giụa kịch liệt, nhưng cô càng chống cự lại càng khiêu khích dục vọng chinh phục của nam nhân, hân khuấy phục cô, đôi mắt đẹp phủ một tầng sương mỏng, đôi môi anh đào đỏ mọng, áo ngủ bị vứt sang một bên, hai tay cô bị hân kiềm chế trên giường lớn.

Lời cô nói ra thực sự làm hân kích động, hân điên cuồng hôn cô, vừa ôn nhu mềm mại lại mãnh liệt, rất lâu vẫn không muốn rời ra, một mạch dục hóa cháy lan như lửa rừng.

Cảm giác được cô đã chuẩn bị tốt, hân ôm lấy cô, hung hân tiến vào

Đồng hồ điểm 11 giờ 38 phút, hai người tim đập càng mạnh, lúc này không phải là kết thúc, mà là thời điểm bắt đầu, xuân ý nồng đậm, vương vất không tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tổng tài đại nhân mấy ngày nay tâm trạng xem ra cực kì u ám, cứ như mưa to gió lớn sắp đến, thật là khủng bố a!

Rõ ràng mấy ngày trước, ngày mà các vị quản lý cao cấp đều gọi là “ngày thứ Hai đen tối”, đại tổng tài sát ý một chút đều không có, khi đó mọi người còn to nhỏ với nhau, không biết vì sao tổng tài tâm lý lại tốt như vậy, chẳng lẽ hắn đang trong thời kì “mùa xuân tươi đẹp” sao?

Kết quả, tâm trạng “mùa xuân” phôi phôi chỉ kéo dài đúng một ngày đêm, ngày tiếp theo toàn bộ nhân viên lại bị tra tấn trong cái lạnh kinh người từ hắn, cả đám cấp dưới của hắn run lẩy bẩy như bị dội một gáo nước lạnh, từ trên xuống dưới mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần bị “Đóng băng đến chết” đi.

Nghe nói, bốn năm trước Hách Thừa Hôn đã gặp một tai nạn xe cộ, suýt nữa tính mạng cũng không còn, khiến hắn hôn mê trong vòng 2 năm tại bệnh viện, giống như người thực vật, nhưng sau đó kì tích xảy ra, hắn đột nhiên bùng tỉnh, thân thể sau khi điều dưỡng tốt liền lập tức trở về tập đoàn Liên Hân, khôi phục tác phong làm việc càng ngày càng nghiêm khắc nhưng hợp lí.

Về phần tính tình hắn bạo ngược, mừng giận thất thường do đâu mà có thì không ai biết, cũng giống như nguyên nhân khiến cho tâm tư tốt đẹp ngày thứ Hai đó lại càng không có người tường tận.

Vài nhân viên vừa họp xong, mấy người vừa đi vừa nói chuyện phiếm –

“Thời kì “mùa xuân” ngắn ngủi vừa rồi có phải do công sức mai mối của lão phu nhân không nhỉ?”

Cũng trong ngày Hách Thừa Hôn trở về Liên Hân, hàng loạt báo đưa tin về những lần gặp mặt của hắn. Cánh nhân viên trong lúc nói chuyện đều đoán già đoán non, tâm trạng nóng nảy của hắn chắc chắn là do lão phu nhân dùng biện pháp ép hắn phải đi xem mặt.

“Đừng đoán mò nữa! Mấy người không nhớ sao, sếp tổng ghét nhất bị người khác thân cận, mỗi lần lão phu nhân xuất hiện đều không ngoài mục đích này, sau khi bà ta đi khỏi, người dưới trướng hắn đều bị hành cho sống dở chết dở”

“Nhưng hình như hắn tìm được đối tượng phù hợp rồi”

“Ha, chủ nhật tìm được người vừa mắt, thứ hai liền thất bại sao?”

“Cái này khó đây! Hắn tâm tính phức tạp như vậy, có mấy người phụ nữ chịu được hắn, sếp tổng muốn tìm được tình yêu mới? Khó hơn lên trời!”

“Tình yêu mới? Ngài ấy đã từng kết hôn rồi sao? Tôi tưởng ông ấy vẫn còn độc thân chứ?”, cô thư kí hiếu kì hỏi.

Cô mới vào công ty có 2 năm, đã từng nghe qua Hách tiên sinh mấy năm trước bị tai nạn, phải làm người thực vật, sau lại thức tỉnh như một kì tích.

Hóa ra tổng tài đã kết hôn một lần a? Không ngờ lại có người nguyện ý lấy hắn. Thế giới này quả nhiên ngoa hồ tàng long, kiểu người gì cũng có.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tổng tài của bọn họ đúng là trời sinh tuấn mĩ phi phạm, nếu cô không từng chính mắt trông thấy cấp trên của họ cùng đồng giấy tờ một trước một sau bị tổng tài ra khỏi phòng sếp tổng, mộng tưởng tươi đẹp đầy công vun đắp bao lâu chính thức phá sản, thì có lẽ cô cũng giống như những nữ nhân viên mới vào công ty, đứng trước mặt tổng tài đại nhân liền tim đập chân run, xúc động mà đỏ mặt.

“Hừ! Đây là vấn đề tối kị trong công ty ta, nhớ cho kỹ. Nếu cô còn muốn leo lên chức vụ cao hơn là trợ lý giám đốc thì đừng đi nói lung tung về chuyện này, biết không?”

“Đầu năm kết hôn rồi lại ly hôn, chuyện này nghiêm trọng a!”, cô nhện không được nhỏ giọng nói.

“Không nghiêm trọng, nhưng mà ...”, mắt liếc bốn phía xung quanh, đồng nghiệp hạ giọng nói: “Đối với nhà giàu thì chính là bị đá kích ghê gớm, nhất là, đem cảm xúc lên đầu tổng tài, sự kiện này thực sự là vô cùng mất mặt”.

Cô thư kí hít sâu một hơi, “Có người dám ngoại tình với vợ của tổng tài?”, hình ảnh cấp trên của họ bay ra khỏi phòng tổng tài lại hiện ra rõ mồn một.

“Này, cẩn thận cái giọng nói của cô! Làm ơn đừng bày ra bộ mặt vừa kính vừa sợ như thế!”.

“Uhm – tôi cũng tò mò không biết nhân vật “vợ cũ” này là ai, cô ấy là người như thế nào?”

“Vợ cũ của tổng tài có nói ra cô cũng chẳng biết là ai, thật ra, tôi cũng không rõ chuyện này. Danh tính không biết còn chưa tính, đằng này cô ả bay lên cành vàng rồi lại trượt chân rơi xuống, loại này chính là chim sẻ muốn hóa phượng hoàng mà. Có điều, tình nhân của cô ta cũng là một người nổi tiếng”.

“Là ai?”

“Sở Hành”

“Sở ... Sở Hành? Đừng đùa chứ! Ngôi sao quốc tế Sở Hành?”, em gái cô hâm mộ hắn cuồng nhiệt, cuối tuần sau hắn tổ chức tuyên truyền quảng cáo cho bộ phim mới, em gái cô còn muốn đến tận nơi để gặp mặt thần tượng.

“Hừ ... nhớ cho kỹ, hai chữ này trước mặt tổng tài mà trực tiếp nói ra có thể khiến hắn nộ khí xung thiên, hơn nữa, tôi còn nghe nói ...”, lú lú... lú lú...

Cách đó không xa, trong phòng chủ tịch, Hách Thừa Hôn sau khi ngồi lại bàn làm việc cũng không vội mở hồ sơ, hắn hỏi thư kí Vương đứng ở một bên: “Có điện thoại gọi cho tôi không?”.

Thư kí Vương mở danh sách: “10 giờ 2 phút, giám đốc Lý phòng phát triển kỹ thuật ... 11 giờ 32 phút, tập đoàn Hồng Vĩ ...”.

Hách Thừa Hôn không nhận được mà giờ tay ngắt lời: “Có người nào gọi là Trầm tiểu thư gọi đến không?”.

Lại là “Trầm tiểu thư”. Đã là ngày thứ tư rồi, Hách tổng mỗi lần họp xong trở về lại hỏi hán một câu y hệt như thế, nếu hán trả lời “Không có”, lập tức Hách tổng cả ngày đều làm mặt lạnh với họ, cực kì – cực kì khủng khiếp, nếu thư kí Vương quen biết vị Trầm tiểu thư kia, hán chắc chắn sẽ dập đầu van xin cô ta mỗi ngày lại gọi đến, hi vọng cầu được một ngày bình an.

“..... Không có”, thôi rồi, ta chết đây ... Thư kí Vương không dám nói dối, trả lời xong liền lập tức cúi đầu, không dám nhìn về mặt lạnh dần của tổng tài.

“Tôi biết rồi”, Hách Thừa Hôn lại một lần nữa đè nén khối ưu tư đang dâng lên trong lồng ngực.

Trầm Thủ Sắc, rốt cuộc thì cô đã xảy ra chuyện gì? Hán gọi điện thoại tìm cô, lại luôn bị thông báo đầu bên kia đã tắt máy, nhắn tin cho cô cũng không thấy cô trả lời, cô cuối cùng thì cảm thấy như thế nào sau đêm đó?

Hán thừa nhận một đêm mây mưa đó không phải là ý muốn của hán, chỉ là thuận nước đẩy thuyền, tuyệt không miễn cưỡng. Hán là một nam nhân đã trưởng thành, cái gọi là bản năng của phái mạnh trước nay đều có thể khống chế, bởi vậy nếu nói trắng ra, việc hán ham muốn một nữ nhân chỉ là ham muốn bình thường của nam giới, lý do này thế nào cũng không thuyết phục được hán.

Nhiều năm trước, bọn họ lần đầu tiên gặp nhau cũng là sau một đêm như thế Đó là một đêm rất tốt đẹp, tuy rằng sau đó

Hán thừa nhận, đêm hôm đó hán đã bị Trầm Thủ Sắc hấp dẫn. Cô xinh đẹp động lòng người, lại thanh nhã, lúc đó đang ngồi cùng với bạn bè ở quán bar, chỉ uống nước trái cây. Trong mắt hán, cô thanh tao như đoá sen mới nở trong đầm (đoạn này sến chảy nước ẹ).

Sau đó cô lại vụng về câu dẫn hán, vậy mà hán lại vô phương chống đỡ, hay nói thẳng ra, hán cam tâm tình nguyện bị cô quyến rũ, cũng bởi vì thế, hán không thể ép buộc bản thân tha thứ cho cô gài bẫy hán.

Đêm hôm trước, một lần nữa họ ôn lại chuyện cũ, mà cô dường như vẫn còn quan tâm hán, chỉ là, hán có thể tin lời nói của cô trong lúc say không? Cô đã nói không quên được hán, vẫn còn thích hán

Hán muốn tìm cô hỏi cho rõ ràng chuyện đêm đó.

Thế nhưng, hán làm thế nào cũng không tìm được cô. Muốn trốn tránh hán sao? “Người này! rốt cuộc muốn thế nào?”. Hán cực kì phiền não, cũng không có hứng thú đọc văn kiện trong tay, đành bỏ qua một bên.

“Hi vọng những lời này là không nhằm vào ta”.

Cửa phòng làm việc của hán bỗng dưng xuất hiện một vị phụ nhân phục trang đẹp đẽ, Hách Thừa Hôn lạnh nhạt nhìn bà ta, “Mẹ thế nào lại có thời gian đến đây?”, hán không đứng dậy đón chào, dù thấy tình cảm không hề thân thiết.

“Có việc thì phải đến”, Lữ Tú Trang tự mình đi vào cửa, thư kí Vương nhanh chân đã đem lên một ly cà phê đặt trước mặt bà ta.

Hách Thừa Hôn cùng mẹ hán hỏi lâu không nói gì, có lẽ do tính cách hai người đều cứng cỏi ương ngạnh, không ai chịu nhường ai. Và lại Lữ Tú Trang là người có ham muốn thao túng người khác một cách đáng sợ, không bao giờ chùn bước khi chưa đạt được mục đích, bởi vậy hai mẹ con luôn luôn bất hòa, trước đây còn có bà nội hán thường xuyên là người hòa giải, hơn 1 năm trước, bà nội hán qua đời, từ đó quan hệ giữa họ lại càng căng thẳng.

“Có chuyện gì vậy?”

Lữ Tú Trang chậm rãi ngồi xuống, “Cuối tuần trước không phải mẹ đã bảo con cùng Thịnh tiểu thư ăn cơm sao?”

“Thịnh tiểu thư là ai?”, hán quên sạch không nhớ tí gì. Nửa năm nay cứ lúc nào rảnh bà đều bắt hán đi ăn với hết cô gái này đến cô gái khác, đều là những thiên kim tiểu thư các công ty lớn ... Số lần hán đi gặp mặt nhiều đến mức không đếm xuể, lúc mới đầu hán còn miễn cưỡng lấy lệ, sau đó thì ngay cả mở miệng trả lời cũng không muốn.

“Là cháu gái ngài Thượng Đẳng Lý, con bé này ngay cả mấy vị phụ nhân thích tọc mạch cũng không tìm ra điều gì để soi mói, vừa xinh đẹp lại có tài, còn là sinh viên ưu tú tốt nghiệp đại học Havard, nghe Lý phu nhân kể một số chuyện về cô ta, ta rất thích”. Trước đây ở Lý gia đã từng gặp mặt một lần, thật là một đứa nhỏ dung mạo thanh tao tú lệ mà lễ phép.

“Mẹ thích?”

“Đương nhiên”

“Vậy con khẳng định, tuyệt đối không thích”, mẩu tử bọn họ khác khẩu không phải là chuyện ngày một ngày hai.

“Con đã hơn 30, định đến khi nào mới kết hôn? Mấy người cùng tuổi với ta, người nào cũng đã lên chức bà, ngày nào cũng chơi đùa với cháu thực là vui vẻ, còn muốn để ta chờ đến khi nào nữa?”, bà cùng chồng kết hôn rất muộn, hơn 30 tuổi mới sinh Hách Thừa Hôn, giờ họ đều sắp ở cái tuổi thất thập cổ

lai hi.

Chồng bà ngược lại rất thất vọng, hẳn là đứa con mà họ yêu quý nhất, thấy tình hình thế thì cho rằng hi vọng bé cháu tiêu tan rồi.

“Con đã kết hôn rồi, không phải sao?”

Lữ Tú Trang cười nhạt, “Loại phụ nữ đời sống cá nhân buông thả như vậy không tính”.

Hách Thừa Hôn lạnh lùng nhìn mẫu thân của hắn, “Mẹ có thể nghĩ như vậy, nhưng việc con có quan hệ vợ chồng với cô ấy là chuyện thực, đã ghi vào trong hồ sơ của sổ đăng ký hộ gia đình, đương nhiên không thể vì đã ly hôn mà đem xóa sạch không còn dấu vết”. Hắn không phải vì bao che cho Trầm Thủ Sắc mà nói vậy, chỉ đơn giản là xem xét mọi việc.

Kỷ thực năm đó hắn do việc qua đêm với Trầm Thủ Sắc bị phát giác mà kết hôn, ngoại trừ bà nội hắn tư tưởng bảo thủ cổ tình thúc đẩy, còn là do thân mẫu hắn kịch liệt phản đối.

Cho tới nay bà chung quy vẫn muốn có một nàng dâu vừa mắt với mình, cũng xuất thân danh môn, tốt nghiệp một trường danh tiếng. Những cô gái hắn thích đều do vị mẫu thân này soi mói mà bị ép phải chia tay, loại sự tình này diễn đi diễn lại nhiều lần, làm hắn đối với việc bị mẫu thân an bài mà căm ghét đến tận xương tủy. Hắn rất muốn biết, nếu như lấy một người mà mẫu thân hắn hoàn toàn không ưa thì sẽ thế nào.

Hôm nay nghĩ lại, lý do hắn ngày đó cưới Trầm Thủ Sắc, ngay cả hắn cũng thấy sai lầm.

“Hôm nay anh lại định làm trái ý mẹ phải không?”

“Người tìm đến đây là mẹ”

“Cái gì?!!!”

“Không có việc gì mẹ về đi, con phải làm việc”.

Lữ Tú Trang tức giận mà nói: “Chỉ cần con đi gặp mặt, bất kể thành công hay không, sau này mẹ sẽ không tìm người khác đến nữa!”

Hách Thừa Hôn căn bản mặc kệ bà nói gì, tay mở hồ sơ, nghe nói thế thì ngẩng đầu lên, “Thật chứ?”

“Đương nhiên”

“Được, để lại thời gian, địa điểm, con sẽ đến chỗ hẹn”. Có thể một lần làm cho xong, đạo lý này hắn còn không tiếp thu, với lại những lần gặp mặt trước đều là hắn đi cự tuyệt người ta.

Từ chối! Nó là nên từ chối mới phải, sao lại không cự tuyệt?

Trầm Thủ Sắc cầm đặt trên bàn, hai vai vô lực mà buông xuống bên người, vẻ mặt hối hận cực độ, khóc không ra nước mắt.

Sự tình phát sinh đến nay đã là ngày thứ 5, ba ngày trước cô đều trốn ở nhà ngủ, những mong trốn tránh hiện thực.

Giờ nhớ lại chuyện đêm hôm đó, cô không tự kiềm chế lại mặt đỏ tím đập Không đúng, là cực kì tức giận Ahhhhh, lòng cô rối loạn quá đi.

Lão thiên a! Trong lúc cô đang say mèm, tên nam nhân chết tiết đó không phải nên đi thưởng thức tiệc đầu hũ một vạn tệ mà cô đặt cho hắn sao? Hắn không yên phận ăn đầu hũ, mắc mớ gì lại chạy đi “Thưởng thức” cô.

Bọn họ không chỉ cùng lên giường ... mà lại còn làm 3 lần. Lần đầu tiên là do cô say rượu, coi như là không kiềm chế được bản thân đi, lần tiếp theo có thể nói cô đã có ý thức, nhưng mà cô hoàn toàn bị động. Ách! Vì sao tự dung cô có chút chột dạ??? Bỏ qua, cái này không đáng nói, quan trọng là lần thứ ba.

Khi đó sáng sớm 6 giờ rưỡi, đèn khách sạn rất sáng, cô rõ ràng biết người bên cạnh là Hách Thừa Hôn, biết rõ người hôn cô là hắn, cũng biết rõ bàn tay hắn làm loạn trên người cô, khiến cô hơi thở dồn dập từng trận ... Cô cũng nhớ rõ ràng, cuối cùng chính mình lại liều mạng thử làm tư thế nữ trên nam dưới ...

Ahhhh! Cô cái gì không nhớ lại đi nhớ rõ cái việc kia như vậy?

Sau đó, Hách Thừa Hôn vẫn còn sức đi làm việc, còn cô mệt rũ rồi đành nằm lại khách sạn, sau khi tỉnh lại vội vàng mặc quần áo hắn chuẩn bị cho cô rồi chuẩn thẳng, cố ý coi thường hắn mà để lại tờ giấy ghi yêu cầu ăn cơm

Nói chung, kết quả sau đêm “Phong lưu” đó là – cô không biết làm thế nào để quên đi cái không khí ám muội đêm đó. Cô ngoại trừ ngủ vùi liên tục, đi động cũng tắt liên tục 4 ngày, cho đến hôm nay, cô được công ty gọi đến trình diện mới miễn cưỡng “Xuất quan”, bởi vì việc chọn ảnh cho Phương Vân Húc sắp kết thúc, cô không thể không tới.

Chỉ là sau khi cô đến công ty, tâm trạng vẫn đặc biệt thấp thòm bất an, dành dốc hết tâm sức vào làm việc, một ngày bận rộn cứ như thế trôi qua. Nhưng công việc cũng có lúc phải ngừng lại, trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, một đêm mây mưa phong lưu lại trở về quấy rối.

Ahhh! Ai tới nói cho cô biết nên làm gì bây giờ đây? Mới nghĩ đến đó, chuông điện thoại đột ngột vang lên, cô trừng mắt nhìn, chậm chạp không dám nghe máy.

“Sắc Sắc, điện thoại kia!”, ông chủ kiêm đối tác nhện không được lên tiếng nhắc nhở cô. Người này hôm nay sao vậy? Nghi liên tục mấy ngày, đến hôm nay đi làm thì đầu óc lại có vấn đề.

Nhưng hiện tại là gần trưa, ông cũng không dám trêu cô, Trầm Thủ Sắc thái độ làm người có phần quái dị, hiền lành nhưng hơi đơn giản đến mức ngốc nghếch, thế nhưng, cô lại có một thói quen đặc biệt kì dị, chính là buổi trưa là lúc tâm trạng cô đột ngột bất an khó chịu. Ông không biết nguyên nhân là cái gì, ngay cả cô cũng chưa từng nói qua.

Trầm Thủ Sắc hít sâu, lúc này mới cầm điện thoại lên, nhìn dãy số trên màn hình ... không có hiện số! Nghiêm trọng đây, loại “Hảo dã nhân” này coi trọng riêng tư, nhiều người có điện thoại cũng muốn không để hiện số.

“Sắc Sắc, điện thoại kia, làm gì đó? Công ty đòi nợ gọi đến hả?”. Cô gái này, mấy hôm nay cứ làm mặt bí hiểm như vậy là sao?

Hít một hơi thật sâu, cầm lấy điện thoại, cô bật mũi tính giả làm người ngoài vô tình đi qua, ở đầu bên kia một giọng cười trẻ con trong trẻo ngân lên, “Thân ái ~”

Ngắn người một lát, ách! Là thanh âm cô vẫn nhớ nhất, “Thân ái ~”, là Tiểu Tinh Tinh nhà cô!

“Mẹ! Tiểu Tinh Tinh nhớ người!”

“Nhớ thế nào?”, Trầm Thủ Sắc tâm tình tốt hơn hẳn, mỗi lần chơi đùa với tiểu hài tử 4 tuổi này chính là lúc cô vui vẻ nhất.

“Rất nhớ! Nhớ cực kì! Nghĩ đến là thấy trong tâm đau nhức”, bé con 4 tuổi xinh như búp bê không biết học được cách nói ngọt ngào này từ đâu.

Trầm Thủ Sắc mỗi lần nghĩ đến đôi mắt to ngây thơ trong sáng, khuôn mặt bầu bĩnh hồng hồng tròn như quả táo, hình dáng dễ thương đến mức người khác nhìn vào liền yêu quý không nỡ buông tay, lại nghĩ đến quãng thời gian mang thai khổ cực, cả biến chứng nguy hiểm sau khi sinh, đều thấy tất cả vô cùng đáng giá.

Câu trả lời ngộ nghĩnh vô cùng đáng yêu, “hahaha ... quả nhiên là nhớ rất nhiều! Nhớ đến mẹ là tốt, nếu nhớ nhiều đến mức “đau lòng” thì phải đi mời bác sĩ rồi. Đại Tinh Tinh đâu? Gọi đến đây đi!”

“Vâng”

Vài giây sau, có tiếng sột sột xuất hiện ở trong điện thoại. Tiểu hài tử này có cần mau nước mắt đến thế không?

“Đại Tinh Tinh, dạo này ỏn không?”

“Có a”

“Tiểu Tinh Tinh có nghịch lắm không?”

“Uhm...”

“Có gì muốn nói với mẹ không?”

“... Không ạ!”

Aiya! Hai đứa rõ ràng là sinh đôi mà sao tính tình lại khác nhau một trời một vực vậy? Trầm Thủ Sắc bật cười, “Đại Tinh Tinh ngoan! Đưa máy cho Tiểu Tinh được không?”, bé con tính tình vui tươi hơn, tiếng nói ngọt ngào làm cô mỗi lần nghe đến đều thấy thực thoải mái.

Vừa cùng Tiểu Tinh Tinh trò chuyện một lúc, Trầm Thủ Sắc đổi chủ đề, muốn tìm mẹ nuôi của 2 đứa nhỏ nói chuyện.

“Tiểu Tinh Tinh không muốn đi bác sĩ!!!”

“Hớ?”, sao tự nhiên lại nói câu này? Ah, tiểu quỷ còn đang suy nghĩ vừa rồi cô nói nếu như nhớ cô đến đau lòng thì mau đi gặp bác sĩ, tiểu quỷ thật là ngây thơ, chuyện gì cô nói cũng tưởng là thật.

Nhưng mà Tiểu Tinh Tinh cũng ngày càng trở nên ranh mãnh rồi, ý đồ rất rõ ràng, nếu tiếp tục nói chuyện đi gặp bác sĩ thì đương nhiên không cần phải đem điện thoại giao cho người khác rồi. Tiểu quỷ này càng ngày càng giỏi mè nheo a! “Được rồi, không đi thì không đi”

“Mẹ! Ngoắc tay đảm bảo đi!”

“Rồi, ngoắc tay nào!”, hahah! Lại còn biết ngoắc tay đảm bảo nữa!

“Tiểu Tinh Tinh còn muốn thả Peter nữa”

“Cũng được”. Hừ! Được voi đòi tiên!

“Tiểu Tinh Tinh rất yêu mẹ! ~ mẹ nuôi ~ mẹ Thù Thù muốn mẹ nghe điện thoại!”

Trầm Thù Sắc trong lúc nghe điện thoại tâm tình đều tốt, bởi vì bạn tốt của cô Lư Hòa Thiên ít lâu nữa sẽ trở về Đài Loan, Đại Tiểu Tinh Tinh cũng đi theo cô, đã 3 tháng nay cô không được nhìn thấy mặt hai đứa trẻ đáng yêu đó.

Điện thoại vừa tắt xong, chưa đến một phút sau lại vang lên.

Tiểu quý này chắc vừa rồi chắc lại làm loạn với Hòa Thiên, nói cô không nói “Tạm biệt” với mẹ chúng. Trầm Thù Sắc không nghĩ nhiều lắm, cầm máy lên nói tiếp: “Uy, cục cưng, lại làm sao vậy?”.

“Cục cưng? Không phải rồi, mặc dù rất muốn trở thành cái đó, nhưng mà tôi là Thịnh Phong Vĩ”.

Tâm trạng cô đang rất tốt lại bị cái con người thích cợt nhả kia kéo về hiện thực.

“Sắc Sắc, cô nhất định phải cứu tôi!”

Trầm Thù Sắc thờ dãi, một tay day nhẹ huyệt thái dương, “Đừng có nói mấy lời vớ vẩn đó với tôi!”. Cô mới là người đang cần cứu trợ khẩn cấp ày, OK?

“Tôi không phải hay nói đùa!”

Vậy chứ cô thì giống như đang nói đùa chắc? Cô trong lòng thầm cảm thán, “Cô vì sao phiền phức?”. Cô nhấp một ngụm trà, thời tiết lạnh thế này, uống trà nóng tâm tình có thể thoải mái hơn một chút.

“Trà nợ phong lưu”

“Phụt” một tiếng, trà nóng trong miệng Trầm Thù Sắc có bao nhiêu phun hết ra ngoài, làm cô bị sặc nước, hai mắt nổ đom đóm, sao vàng nhảy múa vòng quanh thật là đẹp a! “Ặc! Khụ khụ CỒ Khụ khụ khụ!”. Cô rất muốn nói hết câu, nhưng vô phương đối đáp được với mấy câu cái lưng của cô nằng kia. Nhưng câu này vừa ra khỏi miệng, cô tin chắc với tình tình của cô nương kia, cô mà truy hỏi thì chỉ rước thêm rắc rối vào người.

Lẽ nào muốn cô thành thật mà nói – cô cũng muốn đoạn tuyệt sạch sẽ cái đêm hôm trước giao hoan 3 lần với chồng trước, cô phải làm thế nào đây?

Cô cũng không phải đồ ngốc, loại chuyện như vậy phải mở miệng thế nào đây?

Chỉ là cô nương họ Thịnh kia rước lấy cái rắc rối gì, rất nghiêm trọng sao?

“Um, cô ổn không?”. Thịnh Phong Vĩ nghe cô ho một hồi liên tục, tỏ vẻ quan tâm hỏi.

“Cô rốt cuộc đã làm cái quái gì?”, người không thể quá vụn vặt, nếu không cứ mỗi lần rắc rối lại chạy đến hỏi thì thật là phiền phức. Lúc trước cô ra tay giúp đỡ Gianni Đức dạy nấu ăn. Giờ lại đến lượt cô tiểu thư Thịnh Phong Vĩ này, AHHH, Ác nữ phở gần đây sao xảy ra lắm chuyện vậy?

“Cô làm ơn thay tôi đi xem mặt được không?”

“Cái gì? Xem mặt?”, Trầm Thù Sắc thanh âm đã lên cao đến quãng tám

“Đúng! Là xem mặt!”

“Cô đi mà nhờ người khác đi!”

“Ahhh! Tôi không tìm được người nào cả, làm ơn, làm ơn giúp tôi đi! Tôi xin cô đấy!”

“Tôi không muốn”

“Tại sao?”

“Tâm tình không tốt”. Cô với một người hiện tại còn có việc cần giải quyết, vụn vặt chẳng may lại đi đắc tội với người khác thì làm sao bây giờ?

“Tâm tình không tốt chính là lúc thích hợp để đi gặp mặt, cô chẳng lẽ không biết việc gặp mặt rất có lợi cho tinh thần và thể xác sao? Mà lại còn được ăn tiệc miễn phí nữa chứ”

“Tôi không có thời gian giải thích với cô, tại sắp phải lên máy bay đi Pháp rồi. Ah! Ông chủ đến! Thời gian gặp mặt là 12 rưỡi trưa nay ở nhà hàng Thái Vân Các của khách sạn Hoàng Hán Làm ơn đi! Please please please.....”, vừa nói xong địa chỉ, Thịnh Phong Vĩ đã đột ngột ngừng nói.

Trầm Thù Sắc nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, không nói lên lời. Đây là cái kiểu gì vậy? Gọi điện đến báo con tin sắp sửa bị giết ư? Hơn nữa cái kẻ bắt cóc Thịnh Phong Vị chính là sếp của cô ta, đại gia đẳng cấp quốc tế — Á Tắt Tư. Vui thật a.

“Cái quỷ gì đây? Họ Thịnh kia đi gây loạn rồi bây giờ bắt mình đi dọn dẹp hậu quả sao? Lại còn phải đi gặp để từ chối người ta nữa, có nhầm không?”. Cô căn bản không muốn đi, nhưng cũng không nghiêm chỉnh cự tuyệt, thể ra cô ngẫm đồng ý à?

Phiền. Phiền chết được a! Gần đây cô đâu có trêu chọc ai đâu? Còn nữa, Thịnh Phong Vị chẳng lẽ muốn cô không chết không xong ư? Địa điểm hẹn gặp lại là ở khách sạn của tên đó, cũng là nơi cô qua đêm với hắn mấy hôm trước.

Đây rõ ràng là điểm xấu mà, gần đây cô luôn cùng nam nhân quan hệ lỏng lẻo không rõ.

Khoan đã.....cô nàng họ Thịnh kia nói mấy giờ gặp mặt? Hình như là 12 rưỡi đi..... Ak! Sắp đến 12 giờ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chống Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đáng sợ! Thực sự thực sự đáng sợ!

Trầm Thù Sắc bước đi trên đôi giày cao gót, đi như chạy trên hành lang khách sạn Hoàng Hán xa hoa, cảm giác khó chịu không rét mà run, cứ như sau lưng có âm hồn truy đuổi.

Ông trời ơi! Nếu hôm nay cô có thể bình yên qua khỏi kiếp nạn này, cô nhất định.... nhất định sẽ ăn chay niệm Phật, thành tâm đi miếu thờ dâng hương cúng bái! Loại chuyện như thế này sao cứ nhắm vào cô mà phát sinh vậy?

Cô không phải chỉ là đến thay người ta từ chối gặp mặt thôi sao? Vì cái gì khi cô đến cửa phòng ăn riêng của nhà hàng, vừa mới mở cửa liền nhìn thấy mẹ chồng cũ của cô, Hách phu nhân, mẹ của Hách Thừa Hôn?

Trong tích tắc vừa nhìn thấy bà ta, cô thiếu chút nữa không nhận được mà hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Mà có nên hét lên không đây? Thật là kinh khủng... quá mức kinh khủng! Một tích tắc sau đó, Trầm Thù Sắc theo bản năng quay người bỏ chạy trốn chết. Giờ mà không chạy nhanh, nếu để nhìn thấy thì cô chỉ có nước ngồi căng tai ra mà nghe bà ta giáo huấn cùng mĩa mai mà thôi. Mấy chuyện cũ không vui lại theo đó mà nhớ lại.

Bà nội của Hách Thừa Hôn là một người hiền lành nhân hậu, nhưng mẹ hắn thì ngược lại, khi cô còn là vợ hắn, mỗi khi gặp mặt bà ta là một lần tra tấn đối với cô, mẹ chồng cô không những không tỏ ra quý mến cô, ngược lại luôn luôn mắng chửi, hại cô vừa nhìn thấy bà ta dạ dày liền đau nhức. Tuy rằng đã nhiều năm không còn làm dâu Hách gia, song cô trong lòng đau thương vẫn chưa dứt.

Không ớn! Cô hôm nay bị làm sao vậy? Người nên gặp thì không đến, người không nên gặp thì cứ tự động mò tới.

Trầm Thù Sắc chậm rãi từng bước tiến lên, đột nhiên trong lòng dâng lên một tia bất mãn. Gặp phải người không muốn gặp, cô đương nhiên là mất hứng, coi như là xui xẻo đi. Nhưng hà cớ gì lại đi kinh hoàng như bị âm hồn đòi mệnh vậy? Cô nhớ trước đây bản thân khi mới kết hôn mềm yếu vô lực đến mức không dám nhìn mặt người trong nhà, còn ngốc nghếch hết lần này đến lần khác tìm cách lấy lòng họ, hi vọng một ngày nào đó họ sẽ chấp nhận cô, nhưng cuối cùng vẫn vô phương vô pháp khiến họ hài lòng.

Đúng, cô vì cái gì mà phải chạy trốn? Thật mất mặt, nghĩ vậy liền xoay người quay trở lại—

“Ah!”, đau quá, chân của cô chân của cô bị trật rồi.

Cô ngồi xuống xem xét chỗ bị trật. Trông có vẻ ổn, nhưng bên trong lại đau nhức làm cô không cách nào bước đi nổi. Ai, xem ra phải nhanh chóng tìm cho ra người đã hẹn, nói lời cảm ơn rồi hẹn sẽ liên lạc sau vậy. Chỉ là cô làm sao vào đó mà tìm người được, người xem mặt ngồi trong phòng đâu phải như Thịnh Phong Vị nói, hay là cô nhớ nhầm. Mà tại sao Lữ Tú Trang lại ngồi ở chỗ đó?

Thịnh Phong Vị giờ này tám chín phần là đang lượn trên bầu trời, cô làm sao mà gọi cho cô ta bây giờ?

Ah, sao ngày hôm nay trời đất nổi phong ba kinh khủng vậy?

“Cô có khỏe không?”

Ách! Cái giọng nói này..... không cần ngẩng đầu lên cô cũng biết là ai nói.

Trầm Thù Sắc còn đang bận than thân trách phận, phía trên đầu lại truyền đến một giọng nói trầm thấp ưu nhã, khiến cho cô cảm giác như tránh vô dưa lại gặp vô dưa? Ah, hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy? Cô xem ra cực kì có duyên với người nhà Hách gia a.

“Tôi không sao”

Hách Thừa Hôn rõ ràng không tin, hần trực tiếp ngồi xổm xuống kiểm tra, phát hiện mắt cá chân của cô đã có chút dị dạng, “Chân cô bị thương?”

“Chỉ là tẹo chân mà thôi, vẫn còn đi lại được”. Bỏ đi! Bỏ đi! Cô cố nén đau gượng đứng lên.

“Đến phòng làm việc của tôi mà nghỉ ngơi một chút”

“Không cần đâu, vạn nhất Hách phu nhân cũng đến chỗ đó thì sẽ không hay cho tôi. Cô trừng mắt nhìn hần, “Bà ấy..... rất ghét tôi, nếu như để bà ấy nhìn thấy tôi và anh ở cùng một chỗ, thì chắc chắn sẽ hiểu ra ý khác..... Rõ ràng là không có chuyện gì, vậy mà bị hiểu lầm thì thật là khó chịu”. Cô nói xong ngay lập tức chột dạ, lại nhìn thấy vẻ mặt cười cười gian xảo của hần, Trầm Thù Sắc liền á khẩu không nói được gì.

Trầm Thù Sắc thế nào lại trông thấy mẹ? Bà giờ này đang ngồi trong phòng ăn mới đúng chứ? Hần sau khi đến nơi mới biết, lần gặp mặt này, thân mẫu của hần quyết tâm đi cùng hần, tám phần là lo sợ hần đối với nhà gái nói mấy điều thất lễ đi. Sau đó hần lại bỏ lên lầu xử lí công chuyện, lúc xuống đây mới thấy cô.

Cô làm gì mà lại đến chỗ này?

“Tôi đã biết”

“Biết rồi thì mau tránh xa ra một chút”

“Cô vì sao hôm nay lại tới đây?”, hần coi như bỏ ngoài tai lời cô nói.

Sao cô lại phải trả lời hần nhỉ?

“Đến chụp ảnh”

“Ngày nào cũng đến nơi này chụp ảnh, cô không sợ công ty phá sản sao?”. Khách sạn Hoàng Hán là chỗ nào chứ? Giá tiền thuê ở đây vừa nghe đến đã sợ run người rồi, thật là dọa người a.

“Vậy cô.....”, cô gái này hôm nay ăn phải thuốc nổ sao?

“Xem mặt”, thấy hần tỏ thái độ không hỏi rõ ràng thì không bỏ qua, cô chỉ nói đơn giản 2 chữ.

Hách Thừa Hôn ngẩn ra, thần thái lạnh lùng không nhìn ra một chút tình cảm nào, “Vội ai?”

Vội ai?, “Tôi còn muốn biết hơn anh cơ!”. Họ Thịnh kia gọi đến thúc ép người quá đáng, cả một đồng chuyện chẳng thêm nói rõ ràng, cô có cảm giác mình vừa mới bị nha đầu kia đập xuống hố. Mà thực ra cô đến đây chẳng qua là thay cô nương đó cự tuyệt người ta, đối phương là ai cũng chẳng quan trọng.

So với hần càng muốn biết hơn? Nói thế tức là cô đối với việc đi xem mặt kia là tràn ngập mong đợi sao? Con tức giận không rõ từ đâu xông đến, hần lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Chân của cô bị thương rồi, gặp mặt ngày hôm nay không cần phải đi nữa”

“Hai việc này chẳng liên quan đến nhau”, chân cô bị thương thì sao, chẳng ảnh hưởng đến việc gặp mặt.

Cô ta vậy mà lại mong chờ việc gặp mặt, hần càng lúc càng thấy bất mãn, “Tôi có việc cần nói với cô”

Nói chuyện? Bọn họ còn có gì để nói nữa đâu. Trầm Thù Sắc trong lòng thấp thỏm không yên, trên mặt đã hơi hơi có điểm hồng. “Tôi hôm nay có việc rồi, để lúc khác nói! Ngày. Làm gì thế? Đừng có đứng gần tôi như vậy!”. Hần không có việc gì lại đi đứng sát gần người cô, thật là làm người ta khó thở.

“Thật không may, tôi chỉ có hôm nay là rảnh rồi thôi”

“Vậy..... để đến tối cùng bàn bạc lại đi”

“Không được, tôi chỉ có rồi lúc này thôi, nói ngay bây giờ đi”.

Hần rốt cuộc muốn nói chuyện gì? Lại tiếp tục nói chuyện đêm đó sao? Không được rồi, sự việc này cô thực lòng mong xóa sạch vĩnh viễn đi. Cô nhún nhường mà mở miệng: “Hay để tôi đi gặp mặt trước, rồi sau đó chúng ta nói chuyện, được không?”. Xong việc gặp mặt, cô phải tìm được cao chạy xa bay thôi.

Vẫn kiên trì muốn đi làm việc đó! Hách Thừa Hôn nheo mắt, thái độ này các vị quản lí mỗi lần nhìn thấy đều tự nhiên không rét mà run, tim bắt đầu đập loạn, kinh sợ không thôi..... Bởi vì tính tình hần rất dễ nổi giận, nữ nhân này xem ra rất không biết quan sát sắc mặt hần, “Như vậy cũng tốt”.

“Vậy cứ quyết định thế đi”, cô có cảm giác kì dị, ánh mắt hần giống như rần đang quan sát con mồi của nó.

“Nhưng tôi có chủ ý hay hơn”, hần nâng cô dậy, chậm rãi tiêu sái bước vài bước.

Thái độ của hần, tốt đến mức đáng ngờ, cô tự nhiên thấy lạnh sống lưng, “Anh. anh muốn đi đâu?”.

“Cô không phải muốn đi xem mặt sao?”, hần kéo tay cô, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, môi hần kề bên tai cô mà nói, “Tôi với cô cùng đi, nên có người từng sống qua với cô ở trước mặt người kia nói tốt vài câu”.

Trầm Thù Sắc mặt đỏ rực, “Hách Thừa Hôn, anh làm như vậy, thật là. vô đạo đức, sau này đến lượt anh đi kết hôn, tôi sẽ không để anh sống yên ổn, tôi nhất định. nhất định”

“Nhất định thế nào?”

“Chuyện đêm hôm trước, tôi nhất định sẽ đem tung ra hết!”

“Tùy cô”

Cô kịch liệt đẩy hần, “Đi ra! Tránh xa tôi ra một chút! Ah.”. Hơ, chuyện gì đây? Càng bảo hần lui ra, hần lại càng xán vào gần, mà không nhường thế, hần còn ... còn ôm lấy cô? “Đừng có làm loạn, mọi người đang nhìn chúng ta, anh còn sợ thiên hạ không loạn hay sao?”

“Đem mặt vui vào trong lòng tôi thì sẽ không ai nhận ra cô đâu”

Đúng thế! Ý kiến hay! Cô lập tức giấu mặt vào lòng hần, nhưng vừa làm vậy lại sức nhớ ra, “Không đúng, vừa rồi chúng ta nói chuyện cả đồng người cũng nhìn thấy rồi, nếu tôi lại che mặt thế này, chẳng phải là khiến người ngoài nhìn vào tưởng là chúng ta đang thân mật sao?”

“Bây giờ che hay không che cũng như nhau, tùy cô thích làm gì thì làm”. Phản ứng cùng oán giận của cô khiến hần bật cười. Trầm Thù Sắc này, sau khi gặp lại làm hần tầm mắt mở mang không ít. Hần đang suy nghĩ, có đúng hay không chuyện mấy năm về trước, hần đáng lẽ nên giữ chặt cô ở bên mình hơn.

Cuối cùng Trầm Thù Sắc quyết định giấu mặt vào vòng tay rộng của hần, bộ dáng đà điều tiêu chuẩn. Sau đó cô mơ hồ mà hỏi hần: “Anh anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Chỗ mà mẹ tôi tuyệt đối không thể nhìn thấy chúng ta”

“Chỗ bà ấy không thể nhìn thấy?”

“Đúng! Bà ấy sẽ không thể tìm ra!”

“Vậy còn những người khác?”

“Ngoài tôi ra, cô còn nhìn thấy ai khác nữa không?”

“Nhưng mà.”, cô thực sự muốn ngắt rồi, từ nãy giờ để mặc cho hần xoay sở, vừa ngẩng đầu lên, cô mới nhận ra hoàn cảnh hiện tại thật là quen thuộc.

Căn phòng trang hoàng lộng lẫy do kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế, tường được sơn trắng, hoa văn dọc theo tường màu vàng kim, ngay cả góc độ ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ sát đất đều được tính toán tỉ mỉ cuối cùng là chiếc giường đôi vĩ đại ở giữa phòng.

“Nơi này là”

“Là phòng nghỉ của tôi”. Bình thường sau khi làm xong việc ở công ty, nếu như đã quá muộn lại không muốn trở về nhà, hần sẽ đến nơi này ngủ qua đêm, lần trước khi cô say rượu, hần đã đưa cô đến đây.

Trầm Thù Sắc vừa đặt chân vào phòng liền giật mình chột dạ, đặc biệt là khi nhìn về phía chiếc giường vĩ đại kia Ách! Ôi trời ơi! Tại sao vừa thấy nó, mấy cái hình ảnh hay ho kia lại tái diễn trong óc cô, mà nhân vật chính lại là hần – Hách Thừa Hôn và cô? Cô nhớ kĩ như vậy để làm gì đây?

Sao ngọn đèn trên tường lại sáng thế nhỉ?

Hách Thừa Hôn vì cái gì lại nhìn cô đắm đắm như vậy? Xấu mặt quá đi! Được rồi, phải tìm chuyện khác để lấp liếm thôi. “Hôm đó ờm ông chủ quán bar đã kể cho tôi nghe mọi chuyện, uhm cảm ơn anh”.

“Không có gì”

“Tôi hôm đó uống thật là say”, cô tiếp tục nói, trong giọng nói ít nhiều có phần khản trương.

“Đúng là rất say”, hần đáp lời, con người thâm thúy liếc nhìn cô, “Nhưng say rồi thì cũng có lúc tỉnh phải không?”.

“Ách

Trầm Thủ Sắc mặt đỏ như gấc, thờ dài ảo não. Cô đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, nếu như còn có tình biện bạch, đổ lỗi cho uống rượu say không làm chủ được chính mình, thì chính là nói dối một cách trắng trợn, cô không muốn bị há miệng mắc quai.

Hách Thừa Hôn nhướn mày, có một số việc hắn cũng không muốn bức cô phải đối mặt, ngược lại sự thật đã rõ ràng, cô có muốn cũng không thể chối cãi được, hắn đáng ra nên cho cô thời gian suy nghĩ rõ ràng. Mấy ngày trước hắn liên tục gọi điện cho cô, quả thực là đã quá vội vàng rồi.

“Cởi ra đi”, hắn mở miệng thay cô giải vây, sau đó liền tự mình cởi áo khoác.

Hắn đột nhiên nói ra câu như vậy, lại còn tự cởi bỏ y phục? Trầm Thủ Sắc giật mình, tâm chấn động, hai mắt mở lớn, mồm cũng mở rộng, định nói gì mà không sao thoát ra tiếng được.

“Ah! Cởi cởi cái gì?”

Hách Thừa Hôn không thể không chú ý đến thái độ của cô, mi giương lên, trong lời nói ần ần ý cười, “Cởi tất chân ra đi”.

Trầm Thủ Sắc ngây người ra một lúc, còn đang suy nghĩ tại sao hắn lại muốn cô cởi tất.

“Chân cô bị thương thế kia, có cần đem băng bó lại không?”

Mặt cô đã hồng hồng giờ lại càng đỏ sậm hơn! Thật là, cô lo nghĩ quá nhiều làm gì? Nhân lúc hắn vào nhà tắm lấy khăn mặt, cô cởi tất ra, lúc đó mới phát hiện chân cô đã sưng lên từ lúc nào, liền đưa tay ra xoa bóp cho đỡ đau.

“Không nên nắn bóp”, Hách Thừa Hôn bước ra khỏi phòng tắm, trên tay mang theo một chiếc khăn mặt. Hắn mở tủ lạnh, lấy một ít đá lạnh bọc vào khăn, “Giờ xoa bóp chỉ khiến cho chỗ sưng càng thêm nghiêm trọng”. Đặt một chiếc ghế thấp trước mặt cô, hắn nhẹ nhàng nhắc chân cô lên rồi chườm chỗ đá lạnh lên trên vết thương đó.

Trầm Thủ Sắc nhìn hắn cẩn thận tỉ mỉ vì cô mà làm mọi việc, trong lòng không khỏi dâng lên một đợt chua xót. Vì sao tình cảm ôn nhu thân thiết kia không phát sinh trong lúc bọn họ còn là vợ chồng, mà lại đợi đến khi đã chia tay rồi mới xuất hiện?

Hách Thừa Hôn cứ một lúc lại thay đổi bọc đá, chỉ để tránh cho cô bị lạnh quá. Ngay khi trong lòng cô tràn ngập cảm giác ấm áp khiến cho người khác an tĩnh, Hách Thừa Hôn mở miệng hỏi —

“Cô Vì sao lại muốn đi xem mặt?”

Trầm Thủ Sắc nghĩ đến mới vừa nãy lúc hắn biết cô muốn đi gặp mặt thì tư tưởng hơi dao động. Cả hai đều ly hôn đã lâu, cô nghĩ hắn là kẻ có tiền, việc xảy ra ngày hôm nay, đều sẽ như mọi người già vờ chúc phúc cho người kia, mặc dù trong lòng cực kì không thoải mái.

Ah, tâm tình không thoải mái kia cũng chỉ có thể phát sinh trong tình cảnh bản thân không thể quên được đối phương, không phải sao? Cô và Hách Thừa Hôn từ trước đến nay đều không có quan hệ giống như thế. Vậy hắn vì sao lại phản ứng như vậy?

Thôi bỏ đi, chính người không phải sở thích của cô, hơn nữa, khi cô nhìn hắn tận tình giúp cô chườm đá, cô cảm thấy nên nói sự thực với hắn, “Thật ra không phải tôi muốn đi xem mặt, chẳng qua là đi thay bạn tốt từ chối thịnh tình của người ta thôi”. Cô đem chuyện của Thịnh Phong Vị kể cho hắn.

“Cô nói bạn thân của cô tên là Thịnh Phong Vị? Là chữ Thịnh nào?”

“Là chữ Thịnh trong thịnh tình không thể chối từ”

Hách Thừa Hôn buông khăn mặt, ngồi xuống đối diện với cô, “Thật trùng hợp, tôi hôm nay cũng có hẹn xem mặt, đối tượng cũng tên là Thịnh Phong Vị”.

“Cái gì?”, trên đời này cũng có chuyện trùng hợp như vậy! Nhưng mà không đúng, đây đưa cả buổi, cuối cùng người thật sự muốn đi xem mặt là Hách Thừa Hôn. Trầm Thủ Sắc đột nhiên thấy khó chịu, hóa ra hắn đã lo lắng chuyện tái hôn rồi. Cũng đúng thôi, vị trí thiếu phu nhân tập đoàn Liên Hân sau khi cô đi bị trống đã 4 năm nay, thời gian cũng hơi lâu rồi, không thể không tìm người thay thế. Chỉ là, vì sao sau khi nghe hắn nói vậy, lòng cô không ngờ lại đau giống như bị đá thương?

Cô ngồi ở cái vị trí kia vốn vẹn chỉ có 3 tháng, nhưng là 3 tháng không hề sung sướng. Nhưng nếu đã là ký ức đau khổ như vậy, thì việc ai ngồi ở đó với cô có quan hệ gì đâu?

Thì ra, cô là loại người thà tự mình gánh lấy đau khổ, nhưng cũng không muốn hồi ức kia thay đổi. Năm đó, khi chuyện “Ngoại tình” xảy ra, cô chẳng lẽ không nghĩ ra biện pháp cứu vãn cuộc hôn nhân của họ sao? Nhưng là hắn ngay cả một cơ hội giải thích cũng không muốn cho cô.

Con người này rốt cuộc đối với cô là loại tình cảm gì?

“Anh vì sao muốn xem mặt?”, cổ họng cô nghẹn ứ, giọng nói run run, như có cái gì vừa mới vỡ vụn.

“Tôi độc thân đã nhiều năm, tất nhiên không thể sống như vậy cả đời được!”. Nếu như cô vẫn nói là thích tôi, vậy thì vẫn giống như trước đây, đùa giỡn tình cảm xong rồi bỏ đi mất! Hách Thừa Hôn vừa nghĩ đến điều đó liền giật mình.

“... Nói vậy cũng đúng”

“Nhưng tôi không nghĩ đến đối tượng kết thân lần này lại là bạn thân của cô”. Hấn nói như vậy, nhưng thực sự muốn biết vị trí của hấn trong lòng cô có còn nguyên vẹn như 4 năm trước không.

Trước đây hấn từng cho rằng cô là một phụ nữ quý quyết đa đoan, lòng dạ khó lường, nhưng sau khi gặp lại, hấn mới nhận ra cô thật thẳng thắn, đôi lúc còn qua loa đại khái, suy nghĩ đơn giản. Rốt cuộc trước đây, hấn đánh giá cô quá cao, hay là trong lòng tìm mọi cách bôi xấu cô? Hay là khi đó, hấn ngoại trừ về bề ngoài, còn mọi điều về cô đều không biết rõ?

Trầm Thủ Sắc tính tình quả thực thẳng thắn lại đơn giản, người khác chỉ cần dùng một ít mảnh khốc, đều có thể biết rõ tâm tư của cô.

“Đúng vậy, thật là khéo”.

“Thịnh tiểu thư là cô gái mà mẹ tôi rất ưng ý, nghe nói cô ta tương mạo thanh tú, lại rất lễ phép, cũng là thiên tài ở đại học Havard”.

Hóa ra là người hợp ý với bà ấy. Thâm tâm cô, tự dung đau quá. Cô cố gắng làm lơ chuyện đó, hai bàn tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da, dùng cảm giác đau mà dời đi sự chú ý. “Đúng, cô ấy rất xuất sắc, vừa xinh đẹp, lễ độ, lại có học vấn cao. Nếu gặp cô ấy, anh chắc sẽ rất thích”. Cô dường như hồ hấp ngày càng khó khăn.

Hấn bình thản mà nói: “Đối tượng tốt, nhưng không phải là muốn từ chối sao?”

“Nếu như thật sự thích, vậy thì theo đuổi đi”

“Cô thật sự muốn tôi theo đuổi cô ta?”

“Anh nói thế là có ý gì? Chuyện đó đâu có liên quan đến tôi”

Hấn nhìn cô, quyết định ra đòn cuối cùng, “Đương nhiên là có kiên quan, Thịnh Phong Vị không phải là bạn tốt của cô sao? Nếu như có cô giúp sức, cơ hội theo đuổi được cô ta sẽ nâng cao. Hơn nữa, nhờ có cô, tôi có thể hiểu cô ta hơn. Thủ Sắc, cô phải giúp tôi”

Cô vì sao lại phải giúp hấn? Cô làm gì có khả năng làm việc đó.

Đồng hồ trên tường mỗi giây lại có tiếng tích tắc, suy nghĩ của cô càng ngày càng bất an, hơn nữa hiện tại đang có một khối đau buồn làm cô cực kì chán nản Nếu không đi khỏi đây ngay bây giờ, cô cô điên lên mất!

Trầm Thủ Sắc không để ý chân đang bị thương, cô xô chân vào giày rồi đứng dậy, “Tôi có việc phải đi”.

Cô mới đi được một bước, một giây sau một tay cô đã bị hấn giữ chặt.

“Thủ Sắc?”

Cô hít sâu. “Nếu giúp được tôi sẽ giúp”. Người cô có tình cảm lại có cảm tình với bằng hữu tốt của cô, mà hấn còn cầu khẩn cô làm bà mối, chuyện như vậy nếu diễn ra khi cô còn đi học, cô sẽ không ngần ngại gì mà từ chối, sẽ đem họ tác hợp thành một đôi, lại còn bí mật không để lộ ra.

Việc này chính là sở trường của cô.

Hấn không phải muốn đáp án như vậy. Hách Thừa Hôn không có dấu hiệu muốn thả tay.

“Cô....”

Một lúc lâu sau khi cô vận hết sức lực bản thân để kéo tay về, sức lực mạnh mẽ kiềm giữ tay cô vẫn không suy giảm.

“Thủ Sắc?”

Trầm Thủ Sắc thờ hờn hờn, cô xoay người lại, “Tôi nói rồi thì sẽ làm được, xin yên tâm đi!”, nói xong liền quay đi, bước chân khập khiễng hướng ra cửa phòng, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Hách Thừa Hôn đứng nhìn cánh cửa đã đóng kín, nghĩ đến phản ứng dữ dội vừa nãy liền kinh ngạc không thôi, tâm tình hấn rất nhanh chóng đã bình tĩnh trở lại.

Rất có hiệu quả!

Chương 4

Sáng sớm 7h 38’.

Trầm Thủ Sắc vẫn còn đang mê man trong giấc mộng, nói chung, cô nếu không có kế hoạch chụp ảnh lúc sáng sớm, thông thường thì 8 rưỡi mới mò dậy, lè mè đến tận 9 rưỡi sáng mới có mặt ở công ty.

Sau khi việc chụp ảnh đã hoàn tất, cô liền gọi điện cho Kim Khải Lập, cô muốn nghỉ ngơi một thời gian, cô không muốn vội vã đi gặp CaSe. Ngay cả trang bìa tạp chí thương mại cũng chỉ cần một, không cần tiếp thêm người nào khác nữa.

Một mặt là cô mấy ngày nay gặp nhiều chuyện phiền phức, cả người mệt mỏi rã rời, mặt khác Đại Tiểu Tinh Tinh sắp trở về, cô muốn chuyên tâm chăm sóc cho chúng. Còn nữa, tâm trạng cô vẫn không yên ổn, chỉ sợ không có cách nào làm ra được tác phẩm hoàn hảo.

Lúc này vẫn chưa đến 8h, tiếng chuông điện thoại đột nhiên réo rất vang lên. Đang trong trạng thái mơ màng, Trầm Thủ Sắc kéo chăn trùm lên đầu, để mặc cho điện thoại rung một hồi, kẻ nào ở đầu bên kia không thấy trả lời tự khắc sẽ bỏ cuộc thôi. Chuông kêu hai ba lần rồi ngừng, nhưng một lát sau lại tiếp tục.

Mới sáng sớm, có chuyện gì quan trọng vậy? Trầm Thủ Sắc bị tiếng chuông đánh thức, không thể ngủ tiếp được nữa, từ trong chăn thò tay ra lấy điện thoại, vừa nhìn màn hình, cô nhận mặt, nhớ tới đây số đã lâu không gặp này, lập tức nói: “Đại minh tinh, anh nên tìm tự một cái lý do hợp lý cho việc đánh thức tôi dậy lúc sáng sớm đi!”, tuy nói vậy nhưng ngữ điệu không có ý nghiêm khắc.

“Đã lâu không nghe giọng nói của cô rồi”, thanh âm trầm thấp, quyến rũ mê người cất lên.

“Anh dạo này có khỏe không?”. 4 năm trước hấn ngất xỉu trên sân khấu trong lúc biểu diễn, dẫn đến không ít chuyện rắc rối, trong đó phiền toái nhất không phải là việc bọn họ 2 ngày 3 đêm ở cùng một chỗ sao?

“Rất tốt, mỗi năm làm một phim điện ảnh, công việc kẻ ra cũng gọi là nhàn nhã”, dừng một chút, “Vậy còn cô thế nào? Tuy nói thần may mắn hình như đặc biệt quan tâm đến cô, nhưng loại bệnh này hình như là sau một thời gian lại tái phát”.

“Ừ, tôi biết”, đúng rồi, hình như nên đi khám lại thôi, “Hôm nay sao tự nhiên lại gọi đến sớm vậy?”.

“Sắc Sắc, có tin mới về cô đấy”

Trầm Thủ Sắc hơi run một chút, nhớ đến gần đây bộ ảnh mới của Phương Vân Húc sắp xuất bản, có thể cánh báo chí lại cần tìm chuyện hay để bới móc chăng?, “Hm! Có thể là tin về tác phẩm mới nhất sắp đưa ra thị trường đi”.

Cô vì việc giúp các ngôi sao chụp ảnh nghệ thuật, việc bị đưa lên bản tin cũng không phải lần đầu, hơn nữa cô cũng đã bị họ gọi là “Dục nữ”, cho nên lại càng dễ thành đề tài bàn tán.

Tin tức bây giờ giống như rác rưởi, còn rẻ mạt hơn cả giấy vệ sinh, các ngành các nghề chỉ cần nhắc đến hai chữ “Mỹ nữ”, đều sẽ xôn xao một hồi, tốn một ít giấy mực của báo chí. Tỉ như có lần cô nhìn thấy một cái tiêu đề đọc lên làm người khác cười lẫn lộn – “Nữ đạo chích, náo loạn cục cảnh sát!”. Ôi giới ơi

“Thật không?”

“Tùy anh thôi!”, là mỹ nữ thì đã sao, danh tiếng không tốt thì sao.

“Tôi đang muốn hỏi, việc cô cùng chồng trước đi thuê phòng khách sạn ở chung là thật hay giả?”.

Trầm Thủ Sắc gạt mình, hoàn toàn tỉnh ngủ, “Ai? Ai nói ra chuyện đó?”

Nói ra ư? Tức là có việc như vậy sao? “Trên tuần san, tạp chí nào cũng có, cô muốn xem phiên bản nào? Mấy cái tiêu đề đều cực kì kích động, trên tuần san còn chỉ rõ hai người ở chỗ nào, lại còn có ảnh chụp cô bám chặt, ý ôi trong lòng hấn.

Cái Cái gì? Có còn thiên lý nữa không? Bộ dạng đa điều của cô mà cũng bị đem lên mặt báo sao? Tâm tư cô bắt đầu rối loạn, không ổn, không ổn rồi, “Trên ... trên báo viết cái gì?”

“CEO tập đoàn Liên Hân giữa thanh thiên bạch nhật cùng vợ trước vào khách sạn nghỉ ngơi, thân mật hơn một tiếng đồng hồ, rất có khả năng sẽ tái hợp, còn có cái gì ... Nhiếp ảnh gia nổi tiếng Trầm Thủ Sắc cùng với chồng trước bất chấp dị nghị, tự nhiên vào nghỉ ở khách sạn của mình”, hấn tùy tiện đọc hai bài báo mới nhất.

Giữa thanh thiên bạch nhật? Một tiếng đồng hồ? Lại còn thuê chung phòng nữa? “Không phải! Đó là do chân tôi bị thương, hấn giúp tôi đi băng bó lại!”, cô vội vàng giải thích, “Là mấy ngày trước tôi đi từ chối thân cận thay cho hàng xóm, sau đó xui xẻo thế nào lại gặp Hách Thừa Hôn, lần này chúng tôi

không có làm gì cả, thật đó!”

“Vậy có nghĩa là cô với hắn cùng vào khách sạn không chỉ có lần này?”

Nhận ra mình vừa nói sai, Trầm Thủ Sắc liền ngậm miệng.

“Hóa ra cô với chồng cũ tuy là chia tay nhưng vẫn còn vương vấn không rời!”, đầu bên kia có kẻ đang cười gian xảo.

“Cái gì mà vương vấn không rời? Chúng tôi duyên đoạn nghĩa tuyệt rất sạch sẽ, được chưa? Đêm hôm đó phong lưu chẳng qua chỉ vì tôi uống hơi nhiều rượu Ak”, cô cực kì muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Hắc hắc hắc biện bạch ghê nhỉ?”

Phiền, phiền chết được a!!! “Tôi với hắn thực ra không phải như anh tưởng tượng đâu!”, cô ỉu xiu nói, mái tóc xỏa tung trên vai, cực kì ảo não.

“Cô uống say, Hách Thừa Hôn cũng uống say?”

“Không có, thực tế là hắn đến đưa tôi về nhà”

“Là thế này, để tôi nói cho cô biết, nam nhân thực sự là một loại động vật rất kì quái, trừ khi hắn coi cô là đối tượng để qua đêm một lần rồi thôi, còn nếu không, trên giường tuyệt đối không phải là kết thúc, mà sẽ là bắt đầu”

“Anh nhầm rồi, hắn hắn cũng không yêu tôi”

“Sắc Sắc, từ trước giờ tôi đã muốn nói, cô xem ra vẫn chậm hiểu như xưa”. Chuyện của Trầm Thủ Sắc và Hách Thừa Hôn từ lâu nay hắn vẫn luôn quan sát tỉ mỉ.

Hách Thừa Hôn là kiểu người cao ngạo lãnh đạm, cũng không phải loại đàn ông phong lưu, thích chơi bời khắp nơi. Việc hắn muốn cô mời hắn bữa cơm, lại còn liên tục cùng cô gặp rắc rối, đương nhiên hắn đối với cô tình cảm chắc chắn sẽ không dừng ở mức “đơn thuần”, càng không cần nói đến chuyện hắn cùng cô qua đêm.

“Đâu có”, cô tất nhiên không ngờ đến mức không nhận ra Hách Thừa Hôn không giống trước đây, cô thà tự coi như là mình tưởng tượng nhiều đi, còn hơn là bày tỏ nhầm tình cảm.

“Giữ gìn bản thân vừa đủ là một điều tốt, nhưng cứ khư khư giữ mình thì lại đuổi chuyện tốt đi đấy”.

“Hỏi cô lấy hắn, cô có chắc chắn là hắn không có tình cảm gì với cô không?”

“Chắc chắn là không có! Anh cũng biết, hắn nghĩ tôi câu dẫn hắn là vì muốn vào làm dâu nhà giàu có. Không riêng mình hắn, bất luận kẻ nào cũng đều không thích bị gài bẫy như vậy, huống chi sau đó lại phải cưới đối phương. Nếu là tôi, chắc chắn sẽ hận hắn đến tận xương tủy, cả đời không muốn nhìn mặt hắn”. Đối với cô, trong 3 tháng ngắn ngủi, sự tiếc nuối của cô còn lớn hơn hắn bất mãn, có thể vì lý do đó đi. Mặc dù, tất cả đều là nguyên do gây nên hiểu lầm không thể giải thích.

Sở Hành thơ dài thườn thượt, nếu như nói Hách Thừa Hôn cho rằng bị Trầm Thủ Sắc gài bẫy, chi bằng nói kẻ gọi là Đại minh tinh này, như báo chí đưa tin, chính là người thứ 3 thông đồng với Trầm Thủ Sắc lừa gạt hắn đi.

2 năm trước hắn tới định cư ở Mỹ, lần này là vì tuyên truyền cho bộ phim mới mà trở về, “Đàn ông, nhất là loại người yêu cầu khắt khe như Hách Thừa Hôn, làm việc cẩn trọng, nghiêm túc, chắc chắn sẽ không tùy tiện bị câu dẫn dễ dàng như vậy. Cho dù chỉ là tình một đêm, không phải hắn cũng có ấn tượng gì đó sao? Cô cho rằng loại cảm giác hứng thú, rồi tình cảm sâu đậm này là từ đâu mà ra? Chẳng lẽ không phải là hắn từ lần đầu gặp cô đã bị hấp dẫn?”

Đúng vậy, cô vẫn còn nhớ rõ cái đêm cô chủ động câu dẫn Hách Thừa Hôn, hắn quả thực đã nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực, loại biểu tình này thực sự là vô cùng kích thích người khác Làm cô có cảm giác, không rõ là ai đang câu dẫn ai.

“Vậy anh nói cho tôi biết, cứ coi như hắn thực sự thích tôi, sau đó vui vẻ mà ở bên cạnh tôi, vậy sao lúc đó, sau khi ly hôn, hắn không hề đi tìm tôi, thậm chí ngay cả một cơ hội để gặp mặt cũng không có?”

“Vấn đề này vì sao không đi hỏi hắn? Có lẽ hắn sẽ cho cô câu trả lời hợp lý”.

“Không cần”, Trầm Thủ Sắc giọng nói nhu hòa đi một chút, “Chúng ta suy nghĩ nhiều quá, chuyện vừa rồi hắn và tôi gặp lại có lẽ chỉ đơn giản là trùng hợp, huống chi hắn đã bắt đầu đi xem mặt rồi”. Cô đem chuyện xảy ra hôm đó thuật lại một lần, “Hắn hình như đối với bạn tốt của tôi rất có hứng thú”.

Giọng điệu thật chua xót! Trầm Thủ Sắc quả thật vô cùng thương tâm a! Nhưng chuyện này theo hắn thấy, dường như Hách Thừa Hôn trong lời nói còn có ý đồ khác, giống như đang thử cô vậy.

Thử hỏi, với tính cách điềm đạm như Hách Thừa Hôn, không thể nào lại thông qua vạ cũ để theo đuổi bạn tốt của cô. Rất không bình thường, cực kì không bình thường a.

Kỳ quái ghê, nam giới và nữ giới cảm nhận khác nhau đến vậy sao? Rõ ràng là người trong cuộc thường mù quáng mà.

Ha ha, nam nhân này đối với vợ trước của hắn, không chỉ là một chút mờ ám mà thôi! Hắn bắt đầu có hứng thú muốn xem xem Hách Thừa Hôn sẽ làm thế nào. Hắn đem câu chuyện trở về chủ đề tin tức ngày hôm nay, “Tin đồn lần này quả thực không hề nhỏ”.

Trầm Thủ Sắc như sực nhớ đến cái gì, âm điệu bắt đầu mang theo ý cảnh cáo, “Sở Đại minh tinh, chuyện lần này, đừng nói là anh cũng có tham gia làm náo loạn đi?”. Cô thấy hơi lo lo, chỉ sợ hắn lại giống như mấy năm trước làm ra loại sự việc không ra gì như thế. Làm cô vừa mới câu dẫn được Hách Thừa Hôn, ngày hôm sau đã bị giới truyền thông tóm được lỗi lên trang nhất.

Kỳ thực khi đó, người gài bẫy Hách Thừa Hôn chính là Sở Hành, tuy là hắn có ý tốt muốn giúp cô, nhưng lại khiến cô bị Hách Thừa Hôn cảm hận, làm cô hết đường chối cãi.

Cô phải giải thích thế nào đây? Nếu đem toàn bộ bí mật nói ra, sự nghiệp điện ảnh của Sở Hành coi như đi tong. Thời điểm đó, cô đối với Hách Thừa Hôn cũng không có tin tưởng sâu sắc cho lắm, ngay cả bây giờ, nếu như phải chọn, cô cũng cam tâm tình nguyện im lặng mặc cho hắn hiểu lầm mà thôi.

Sở Hành lập tức kêu oan: “Sắc Sắc, tôi hôm qua vừa mới xuống máy bay nha!”.

“Trời mới biết, anh quan hệ rất rộng rãi”. Hiện nay thông tin liên lạc phát triển, có việc gì xảy ra, chỉ cần gọi một cú điện thoại, thì cho dù là nửa đêm cũng lời được đám phóng viên ra khỏi chốn.

“Thực sự là không phải tôi, theo như quan hệ giữa chúng ta, nếu như tôi là loại người đi lừa gạt cả thiên hạ, thì nhất định cũng sẽ chứa cô ra”.

Trầm Thủ Sắc thờ dài, đúng vậy, hắn lừa gạt cô thì có ích lợi gì? “Tôi biết rồi. Thực ra cũng không cần coi sự việc nghiêm trọng quá, ngày hôm nay âm ỉ một phen, đến tuần sau sẽ bị người quên đi thôi”.

Nha đầu kia, thật sự không biết cô ta trời sinh tác phong vô tư quá mức, hay là thiếu chín chắn đây? “Đó là nói về những người đứng ngoài xem náo nhiệt, còn với đương sự hoặc người nhà đương sự thì khác nhiều đấy. Tin tức về hai người náo loạn như vậy, cô nghĩ Hách Thừa Hôn sẽ nghĩ thế nào?”

“Có thể nghĩ thế nào? Tâm tình bị chấn động một phen rồi thôi, coi như là đi trên đường xui xẻo bị chó cắn một miếng đi”. Tên tổng tài cá tính lãnh ngạo kia khẳng định sẽ cực kì khó chịu.

“Vậy còn mẫu thân dữ dằn của hắn? Cô nghĩ bà ta sẽ phản ứng thế nào? Giống cô tin tưởng một tuần sau lại sóng yên biển lặng sao?”. Việc chung thân cả đời của con trai, Lữ Tú Trang đương nhiên là người sốt ruột nhất.

Nếu như bà ta xem báo ngày hôm nay, biết được con trai yêu dấu đứng hôm xem mặt thì biến mất, lại còn đi dây dưa với vợ cũ của hắn – còn cô thì dễ dàng mà lôi kéo ôn thần số một đi thuê phòng, há có thể im lặng mà nuốt trôi con giận này được chẳng?

Ách! Cô thế nào lại quên mất nhân vật khủng bố số 1 này được. Trầm Thủ Sắc day day huyết thái dương, “Dạ dạ tôi bắt đầu có vấn đề rồi!”.

“Vậy cô mấy ngày tới tốt nhất nên mang thuốc dạ dày theo người, cả thuốc cao huyết áp nữa”.

“Tại sao lại phải mang thuốc cao huyết áp?”, cô vốn có bệnh loét dạ dày, nhưng huyết áp thì đâu có vấn đề gì?

“Lão bà đó thấy cô, huyết áp khẳng định sẽ tăng vọt lên 200, nhờ bà ta bị trúng gió lại liên lụy cô phải làm tròn trách nhiệm chăm sóc”.

Cô bật cười, “Ăn nói xui xẻo. Tự vả vào mồm đi! Nếu bộ mặt này của anh bị đám người hâm mộ biết được thì không biết sẽ thế nào đây?”

Hắn cười tỏ vẻ tự tin, “Còn có thể thế nào, họ thấy tôi càng thẳng thắn lại càng say mê, càng dễ bị cuốn hút hơn, OK? Mà thôi. Tôi gọi điện đến cũng chỉ để nói cho cô tin này thôi”.

“Anh lần này định ở lại bao lâu?”

“Công việc tuyên truyền cho phim cũng gần xong rồi, xong việc tôi có thể nghỉ ngơi lâu một chút, cũng chưa quyết định thời gian”.

“Ừ, tôi tôi kĩ thuật chụp ảnh cũng khá hơn rất nhiều so với trước”, đã lâu không gặp, cô rất muốn cùng hắn nói chuyện nhiều hơn, cũng muốn nhìn thấy hắn. Thế nhưng hắn là ngôi sao đẳng cấp quốc tế, nhất cử nhất động đều dễ bị người khác soi mói.

Bí mật giữa cô với hắn tuyệt đối không thể cho người ngoài biết được.

“Mỗi tập ảnh chụp của anh tôi đều nhờ người mua”.

“Ừ”, từ lâu nay mỗi khi hắn ra mắt phim, hay album mới, Thậm chí những báo chí có tin tức về hắn cô cũng đều mua, rồi sau đó cắt ra cắt đi, như một cách để ghi nhớ tình cảm gắn bó giữa họ.

“Sắc Sắc, cô còn hận tôi không?”

“Không, tôi rất cảm kích anh”

“Tôi cũng rất biết ơn cô, càng biết ơn cô ấy”

Trầm Thủ Sắc hai mắt hoe đỏ, nước mắt không kìm lại được mà lặng lẽ tuôn rơi.

Tại một gian riêng kín đáo trong nhà hàng, Trầm Thủ Sắc cùng Lữ Tú Trang ăn vận đẹp đẽ ngồi đối diện cách nhau bởi một cái bàn gỗ tinh xảo.

Hai người không nói gì, bầu không khí ngưng trọng, có thể nói là cực kì không hòa hợp, thậm chí có phần lúng túng, khó xử.

Cô trong lòng thầm nhớ đến cuộc nói chuyện với Sở Hành lúc sáng sớm, không ngoài việc hấn dự liệu, Sở Đại minh tinh quả thật là thần cơ diệu toán! Ngay sau nếu như hấn không đi làm minh tinh nữa, cô sẽ nhiệt tình cổ vũ hấn chuyển nghề đi làm thầy tướng số, một lời nói ra tuyệt đối không thể sai.

Hấn đoán chuẩn thật! Nếu như đi dự đoán kết quả số xỏ chuẩn như vậy thì tốt quá.

Hấn nói Lữ Tú Trang nhất định sẽ tới gặp cô, không ngờ đến chiều bà ta đích thực đã tìm tới.

“Sau khi cô ly hôn với Thừa Hôn, tôi thực sự không nghĩ đến chúng ta vẫn có cơ hội gặp lại”. Lữ Tú Trang khuôn mặt lạnh lùng, khí thế bức người nói với cô.

Nếu có thể, Trầm Thủ Sắc rất muốn thờ dài, lời bà ta nói cũng chính là tiếng lòng của cô a.

Nói đúng ra việc phải đi gặp và nói chuyện với bà ta cũng không phải là điều mong mỏi của cô, đã trải qua từng ấy chuyện, cô tự thấy nên ngậm miệng là hơn cả, không hé ra nửa lời, bà ta mắng chửi một hồi sẽ mệt mỏi mà ngừng lại, cô nếu tranh luận thì chỉ càng làm bà nổi giận hơn.

“Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Uhm”, cô có thể thế nào?

“Cô cố tình dây dưa với con tôi là vì cái gì?”

“Bác gái, bác hiểu lầm rồi, chuyện viết trên báo chí chỉ là bề ngoài thôi, cháu và anh ấy không như mọi người nghĩ đâu, chưa hề chưa hề có chuyện gì xảy ra cả”. Chột dạ.

Bà trừng mắt nói: “Đều lên giường rồi. Cô còn dám nói là chưa có gì phát sinh”.

“A!”

“Chuyện cùng nam giới lên giường đối với cô là thường xuyên như cơm bữa, nói chưa có gì phát sinh, tin được sao? Mà cũng đúng, ngoài con trai tôi ra, cô ở dưới chân còn có biết bao kẻ khác nữa! Ai chẳng biết cô có biệt danh nhiếp ảnh gia “Dục nữ”, nam minh tinh muốn cô chụp ảnh cho phải đáp ứng ở chung với cô dăm bữa nửa tháng, đời sống cá nhân của cô thật là đặc sắc!”

Trầm Thủ Sắc giận đến cực điểm, hai tay đã nắm chặt lại thành quyền. Hách phu nhân này thật là

“Cái loại phụ nữ lỗ mãng như cô, tôi đã sớm nhìn ra không xứng đáng bước chân vào cửa, thực không biết cha mẹ cô là loại người thế nào, sinh ra một đứa không ra gì như cô?”. Nghĩ đến việc loại con gái không phù hợp tiêu chuẩn của bà lại dám đi câu dẫn Hách Thừa Hôn, Lữ Tú Trang khó có thể kiềm chế con tức giận đang dâng lên trong lồng ngực, thật sự là không thể chịu đựng được.

Năm đó bà thật ra đã dùng một ít thủ đoạn buộc con trai phải ly hôn cô gái đó, 4 năm trước khi Thừa Hôn biết được việc làm xấu xa của Trầm Thủ Sắc đã tức giận đến mức kí tên vào đơn ly hôn, nhưng lại chần chừ không đưa cho cô ta kí. Bà nhân cơ hội hấn có việc phải đi công tác xa, lập tức đem đơn ly hôn giao cho luật sư xử lý, đương nhiên, vì sợ Trầm Thủ Sắc nhất quyết không chịu kí, hoặc đi làm lớn chuyện lên, bà tự ý thay hấn kí ra một số tiền bồi thường không phải là ít.

Chỉ là sau khi con bà đi công tác trở về biết được việc ly hôn, phản ứng của hấn lại nằm ngoài dự đoán của bà, càng ngày càng căm ghét, càng ngày càng hận bà.

Trầm Thủ Sắc sau khi ly hôn đã dọn ra ở trọ, cho đến khi xuất ngoại không ai biết cô dời đi nơi nào. Mãi cho đến lúc Hách Thừa Hôn biết được cô ở đâu, thì cô ta đã chuẩn bị đi ra nước ngoài. Ngay sau đó hấn lên đường đến sân bay, không ngờ gặp tai nạn nghiêm trọng trên đường cao tốc.

Bà dù thế nào cũng không tha thứ cho Trầm Thủ Sắc.

“Cha mẹ cháu đều là người rất tốt, xin bác đừng nói như thế về họ”

“Nghe nói cô là con riêng, cùng dì cô sống nương tựa lẫn nhau. Mẹ cô nếu là người đàn bà tốt thì nên lo cho con gái mình một nơi chốn tốt, sao lại để cho cô trở thành con riêng được? Tôi chỉ sợ mẹ nào thì con nấy, cô cùng mẹ cô đều là loại không ra gì cả thôi”.

Bà ta ... thật sự là Khiến cô chịu nhục thì không nói làm gì, ngay cả cha mẹ cô cũng không buông tha, thật sự là quá đáng rồi !

“Hách phu nhân, cho dù cha mẹ vì lý do gì mà rời bỏ con cái, đối với họ đều là nỗi đau không kể xiết, bà cũng là một người mẹ, có lẽ cũng hiểu tâm trạng đó, vậy tại sao lại có thể nói ra những lời vô nhân tính như vậy?”

Vô ... vô nhân tính? “Cô ... cô nói qua nói lại cuối cùng muốn ám chỉ tôi là đồ súc sinh?!”

“Không có ai ám chỉ như vậy, là do phu nhân tự vợ vào mình thôi”

“Cô rốt cuộc đã lộ ra bản chất đê tiện của mình!”

“Vâng! Cho dù là trước đây lúc còn là con dâu của bà hay là hiện tại, Thủ Sắc đều một mực nhẫn nhịn, bởi vì bà so với tôi là người trên, bản thân là bậc dưới tôi luôn luôn nhường nhịn. Khi còn ở nhà họ Hách, tôi cũng biết bà không ưa người con dâu này. Vì vậy luôn nhắc mình phải nỗ lực cho đến khi được bà chấp nhận, cho mọi người biết tôi có ưu điểm, không có tội tệ như bà nghĩ, như vậy là sai sao?”

“Ha! Không nghĩ tới loại hạ đẳng như cô mà dám mắng chửi tôi, quá vô lễ rồi đấy!”

“Hách phu nhân là người khơi mào trước, vậy mà nói tôi vượt quá bốn phận ư?”

“Nếu như tôi nói, mẹ của bà cũng không biết dạy con, hay là bản tính như sư tử Hà Đông, thói quen chửi đồng chanh chua hét đòi cũng không bỏ được, bởi vậy mới nói mẹ nào con nấy, nói vậy bà có mất hứng không?”

“Cô ...!!!”

Từ trước đến giờ, chưa có ai dám nói như thế với bà, vốn được sinh ra trong nhà giàu có, lại là con một, cha mẹ cực kì nuông chiều bà, sau khi kết hôn ngay cả chồng bà cũng phải nể bà vài phần. Bà đã bao giờ chịu sự lăng nhục như vậy đâu? Lữ Tú Trang quả thực không thể tin vào tai mình.

“Xem đi! Không phải chính phu nhân cũng đang phát điên đó sao?”

Lữ Tú Trang giận đến tím mặt, vung tay tát mạnh vào mặt Trầm Thủ Sắc, “Ba” một tiếng, mặt cô bị đánh lệch sang một bên, khuôn mặt trắng như sữa vằn lên dấu vết bàn tay đỏ rực.

“Cô nói ít đi cho tôi, Lữ Tú Trang tôi cảnh cáo cô, Thừa Hôn sắp tới chuẩn bị kết hôn với thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, cô tốt nhất nên tránh xa con trai tôi ra, cửa lớn Hách gia không phải là chỗ cho loại phụ nữ đốn mạt như cô bước chân vào đâu”.

Cái tát vừa rồi không hề nhẹ, Trầm Thủ Sắc nghe trong miệng mình có vị máu tươi, khóe môi cũng có một vết máu. Cô không nghĩ tới bà ta sẽ đánh mình, sững sờ đến mức ngẩn người, sau đó cảm giác đau đốn lấn nhục nhã khiến cô tìm lại được tiếng nói của bản thân.

Cô ngồi thẳng lưng trên ghế, thần thái nghiêm trang, không hề e sợ mà nhìn thẳng vào người đàn bà kia, “Bà có chắc chắn là sẽ quản được con trai mình không?”

“Cô.....”

Lời nói của cô mang theo một phần mỉa mai. “Nếu như thực sự quản lý được anh ta, bà cũng không phải đến bây giờ cũng chưa tìm được một nàng dâu tâm đầu ý hợp như vậy”. Lữ Tú Trang bất hòa với con trai từ lâu đã không còn là một điều bí mật.

“Cái này không cần cô lo lắng. Nói chung không cần biết cô cùng Thừa Hôn có quan hệ như thế nào, ngay lập tức tránh cho xa, bằng không sau này người mất mặt sẽ là cô”.

“Mất mặt? Xin hỏi phu nhân, vì sao tôi lại phải mất mặt?”

“Nó sắp cưới vợ, một người vợ có cưới xin đàng hoàng. Nếu như khi đó cô vẫn tiếp tục ve vãn nó, vậy cô thành ra cái loại người gì? Tình nhân? Người thứ ba? Hay là người hầu chuyện chăn gối?”

Hách Thừa Hôn cưới vợ, việc này do mẹ hấn chính miệng nói ra, vì sao lại khiến cô nảy sinh một loại cảm xúc lo âu khó hiểu?

Chuyện như vậy, cô thực sự có thể chịu được? Không! Chỉ cần tưởng tượng có người đàn bà khác gần gũi cho hấn, cô đã đỏ kị đến phát điên!

Đột nhiên có dừng khí, cô thẳng thắn nói: “Một người đã có vợ, nhưng còn dây dưa với người phụ nữ khác ở bên ngoài, bà nói xem, ai mới là người phải mất mặt?”

“Cái gì?! Cô thực sự”. Á đàn bà này thực sự là ti tiện bi ối! Đi cướp chồng người khác mà còn vênh vang được như vậy.

Lờ mờ đoán được bà ta đang nghĩ cái gì, Trầm Thủ Sắc cười cười: “Phu nhân xin yên tâm, ta không có rồi hoi mà đi làm cái việc đi tranh chồng người như vậy, cùng là phụ nữ cần gì phải làm khó lẫn nhau, bà thấy sao?”

Lữ Tú Trang hừ một tiếng, “Hãy nhớ kỹ lời cô nói, về sau đừng trở mặt đấy!”

“Tôi đương nhiên sẽ nhớ kỹ, không chỉ nhớ kỹ, còn đem thi hành triệt để, bởi vì tôi đương nhiên chỉ muốn làm vợ cả, chỉ làm lão đại thôi!”

Bà thế nào lại không hiểu được ý tứ trong đó, “Cô Cô có ý đồ gì?”

“Chính là cái ý nghĩa mà bà vừa hiểu ra đó”. Bà ta nếu như không nghe ra ý của cô, sẽ không ngây ngô mà hỏi cô như vậy.

Ách! Lão thiên a! Huyết áp của bà ta chắc hẳn đang tăng vùn vụt, “Cô đã bị chồng bỏ rồi còn muốn tái giá trở về sao?”

“Đúng vậy”

“Không thể được! Tôi sẽ không chấp nhận! Huống chi, năm đó cô gả vào cửa Hách gia, tất cả đều không phải do Thừa Hôn yêu cô, chỉ bởi vì tin tức ầm ĩ, kinh động đến bà nội hấn tư tưởng bảo thủ, cô cho là bây giờ có thể diễn lại bài cũ sao?”. Bà ta có chết cũng không nói cho cô biết, sự thực Hách Thừa Hôn đối với cô không như lời bà ta nói, là hoàn toàn không có tình cảm với cô.

Đều không phải do Thừa Hôn yêu cô, câu nói này giống như gai nhọn đâm sâu vào lồng ngực cô, thẳng một mạch vào tận tim. Đúng vậy, đó là điều khiến cô nuối tiếc nhất Khi cô sinh hạ hai đứa con, sau khi sinh gặp biến chứng nguy hiểm, lúc đó nghĩ đến bản thân có thể sẽ không trụ được, lại nghĩ đến, nếu còn có thể sống tiếp, cô nhất định sẽ giành lại trái tim hắn.

Cho dù hắn vốn không yêu thương cô cũng không sao, vậy thì bắt đầu lại từ đầu, nếu như sinh mệnh có thể quay trở lại, tại sao tình yêu lại không thể?

Nhưng mong muốn này, mỗi ngày mỗi đêm trôi qua, cô đã quên mất, hay là cô cố tình quên đi, bởi vì cô sợ lại một lần nữa đối mặt với thất vọng.

“Hiện giờ tôi không hề diễn trò!”

“Cô”, nữ nhân này đang nghĩ cái quái gì vậy?

“Bà có thể ép anh ta đi xem mặt, tự mình chọn lựa những ứng viên mà bà thấy vừa mắt giới thiệu cho anh ta, nhưng cuối cùng ai được chọn vẫn là do hắn quyết định”.

Hôm nay tôi gặp Trầm Thủ Sắc, Lữ Tú Trang không hề muốn có được kết quả như vậy, bà có cảm giác e ngại, người phụ nữ trước mặt bà không phải là Trầm Thủ Sắc mà bà từng biết, không còn là người vợ nhu nhược yếu đuối, cô trở nên kiên cường hơn, kiên trì hơn trước đây rất nhiều. “Cô muốn bao nhiêu tiền, tôi cũng có thể cho cô, chỉ cần cô không dây dưa với Thừa Hôn nữa”.

Cô lắc đầu, chưa xót cười, “Tôi vẫn nhớ rõ nhiều năm trước bà đã nói với tôi cùng một câu nói như thế, khi đó tôi nghĩ gì cũng không dám nói ra. Tôi nghĩ Hách Thừa Hôn thật là bất hạnh khi có một người như bà làm mẹ, tôi tự hỏi có phải bà muốn dùng phương thức này để xua đuổi hết cơ hội hạnh phúc của hắn? Bà tìm một cô gái hắn không thích, ép hắn chấp nhận cô ta, đối với hắn chỉ là sự thống khổ”

Bà thẹn quá hóa giận mà phản bác lại: “Cô thì biết cái gì?!”

“Tôi chỉ biết chuyện tình cảm như việc người uống nước, nóng lạnh thế nào tự mình biết, nữ nhân bà cảm thấy vừa mắt, đối với Hách Thừa Hôn thực sự không cần thiết”.

Lữ Tú Trang cười nhạt, “Cô đừng có nói nhiều, trước đây tôi nhìn thế nào cũng không thấy cô là người nó thích, chỉ là người để nó chơi bời cho vui, một ả đàn bà mơ tưởng bay lên ngọn cây làm phượng hoàng”.

Lời của bà ta trước nay có rất nhiều người nhận xét như vậy về cô, nhưng cô vô tâm không quan tâm đến. “Phu nhân, giả sử nếu một ngày bà lâm bệnh nặng, không thể xác định được lúc nào sẽ tỉnh lại, khi đó chỉ có một mong muốn duy nhất xẹt qua trong đầu, vậy đến khi bà tỉnh lại, bà có quyết tâm thực hiện không?”

Vì sao lại hỏi vấn đề này? Bà ta khẽ nhíu mày, “Chuyện như vậy chắc chắn rất quan trọng, đương nhiên sau khi hồi phục sẽ phải thực hiện”.

Trầm Thủ Sắc mỉm cười, “Đúng vậy. Chiếm được tình cảm của anh ta là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi khi đối mặt với từ thần”

“Cô!!!”

“Phu nhân, có điều này tôi vẫn muốn hỏi bà”, cô bình tĩnh nhìn thẳng bà ta, “Tuy rằng tôi không có phù hợp với tiêu chuẩn của bà, cũng tự biết bản thân không dám gọi là hoàn mỹ, thế nhưng tôi thực sự kém cỏi đến thế sao?”

Lời của cô như chọc sâu vào tâm can của bà ta, khiến bà ta chột dạ. Cô ta có cái gì gọi là tốt đẹp không? Mong chờ một người con dâu thuận mắt với chính mình thì có gì sai?

Một nữ nhân đời sống buông thả không bị kiểm chế như cô ta lại có thể dám nói như vậy với bà. Lá gan đủ to! Da mặt cũng đủ dày!

Bà từ sớm đã nhận ra tình cảm của con bà với Trầm Thủ Sắc, trước đây khi họ còn chưa ly hôn, có lần tài xế Tăng đã nói nhỏ với bà, con trai bà có lúc yêu cầu hắn lái xe đến trước cửa nhà của thiếu phu nhân ở gần công viên, bởi cô thường hay đem máy ảnh đến đó chụp, cậu chủ những lúc đó thường ngồi trên xe ngắm nhìn, nhưng lại không hề xuống xe chào hỏi một lần.

Đứa con ngốc nghếch của bà!

Hiện tại Trầm Thủ Sắc đã nói rõ sẽ không buông tha hắn! Ông Trời ơi, việc mà bà lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra rồi.

Không được! Bà không cho phép! Bà phải tìm cách nào đó khiến Hách Thừa Hôn thức tỉnh.

Đúng rồi! Có thể mời thám tử tư điều tra! Trầm Thủ Sắc trước giờ cùng nhiều nam mình tinh đã có nhiều tin đồn không hay, muốn tìm được bằng chứng chuyện cô ta có đời sống cá nhân không đúng đắn cũng không quá khó khăn.

Ngay cả báo chí cũng có thể đem tin tức ra xào xáo, nếu như thuê thám tử điều tra sẽ không chỉ có kết quả như vậy, nam giới cho dù rộng lượng đến đâu, cũng không thể đem lòng yêu thương một đứa con gái bại hoại như vậy.

Lữ Tú Trang trong lòng ngẫm ngẫm tính toán

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Một tuần lễ này đối với Trầm Thủ Sắc mà nói chẳng khác gì bị trời hành, bất kể là việc ở công ty hay việc nhà đều bị đám săn ảnh đi theo quấy nhiễu, vốn tưởng rằng qua mấy ngày nữa cô có thể trở lại cuộc sống bình thường, kết quả không cần nói nữa.

Cô gần đây thật sự gặp đủ may mắn, may đến mức cô cực kì muốn cho đám cầu tử bám dai nhách kia nếm thử cảm giác khó chịu này.

Cô thực sự không hiểu, bản thân cô có thể trở thành tin tức giá trị đến thế sao? Phụ nữ ly hôn ngoài đường thiếu gì, thật sự là một mối a

Hiện tại cô đi đến đâu bọn họ đều bám theo như đĩa, công ty bên kia cũng đi không được, bởi vì người ta cũng rất có “Thành ý” nghênh đón cô ở đó. Bất đắc dĩ cô đành phải ở lì trong nhà, để xem đám người chết tiệt kia có dám đập cửa mà vào không?

Ở nhà một mình cũng tốt, có nhiều thời gian để suy nghĩ mọi việc, việc lần này thực sự là quá hỗn loạn.

Qua việc lần này mới phát hiện, hóa ra bản thân cô là người làm việc mà không hề bản khoản đến hậu quả, cô hình như mỗi lần hứng lên lại làm ra chuyện ngớ ngẩn, sau một hồi náo loạn lên mới nhận ra, ách! Cô quá kích động rồi!

Tỉ như mấy ngày trước cô ở trước mặt Lữ Tú Trang nói cái gì sẽ giành lại tình cảm của Hách Thừa Hôn, lại còn muốn đem đạo lý giảng cho bà ta hiểu.

Nói xong những lời này kỳ thực tâm trạng cô cực kì thoải mái, đến khi về nhà lại tự cho phép bản thân hưởng thụ một chút – ngâm mình trong bồn dầu hoa hồng xa xỉ, sau đó khi lên giường muốn đi ngủ, đại tiểu Tinh Tinh lại gọi điện tới, một nhà ba người chuyện trò vui vẻ xong, cô mới giật mình nghĩ ra

Năm đó cô một mực muốn cùng Hách Thừa Hôn phân rõ giới hạn, ngoại trừ lo sợ sẽ bị tổn thương thêm lần nữa, còn một lý do chính là cô không muốn hắn biết đại tiểu Tinh Tinh tồn tại. Cho nên cô mới đem hai đứa trẻ đi, còn mang chúng giao cho Lữ Hòa Thiên – người đại diện của Sở Hành, để chúng nhận người đó làm mẹ nuôi, gọi cô ta là “Mẹ”, còn bản thân thì gọi là “Thù Thù yêu dấu”.

Mà hiện giờ hai tiểu bảo bối sắp trở về sống với cô, còn cô lại đang muốn tiếp cận Hách Thừa Hôn. Đây chẳng khác gì tự đập đá vào chân mình, cô rất muốn nói, Tiểu Tinh Tinh lớn lên là phiên bản của cô, nhưng đứa trẻ với cha của chúng giống như thần lẫn con với thần lẫn cha, ngoại trừ kích thước lớn nhỏ khác nhau, ngoài ra tướng mạo giống nhau như đúc, thật kinh khủng.

Không chỉ có tướng mạo giống nhau, ngay cả tính tình lạnh lùng cũng y hệt. Đứa nhỏ này một ngày không gặp, sẽ cười tươi mà làm nũng, luôn luôn gọi cô là “Thù Thù yêu dấu”, “Thù Thù yêu quý nhất nhất nhất”, nghe xong tâm tình thật dễ chịu, đến xương cốt cũng phải mềm đi ~

Đại Tinh Tinh thì luôn mặt lạnh mà gọi cô là “Thù Thù”, ngay cả từ “yêu dấu” đều bỏ đi. Thực sự là cũng hơi đau lòng, cũng không giấu lại ngày đó cô sinh ra đứa con này thật sự vất vả, thật sự gian nan.

Cho nên lúc này mà cùng Hách Thừa Hôn dây dưa cái gì đều rất nguy hiểm.

Cô đi trêu chọc Hách Thừa Hôn, Lữ Tú Trang không thể không chú ý đến cô, vậy thì đại tiểu Tinh Tinh phải làm sao bây giờ?

Vậy nên mới nói, cô không có việc gì làm hay sao mà đi to mồm với bà ta? Ahh, không trách được bà chị họ Lữ kia bảo cô thiếu cẩn trọng! Tự vỗ tay vào mặt mình, cô vô cùng vô cùng hối hận ~

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Cô thừa nhận tình cảm đối với hấn vẫn không thay đổi, nhưng hấn thì sao? Ngay khi cô cảm giác hấn vẫn còn quan tâm đến cô, hấn lại muốn cô giúp hấn làm bà mối, quả thực khiến cô thấy bất an, lo lắng.

Lo nghĩ nhiều quá, vậy ... phải đánh đòn phủ đầu thôi! Bất kể cô nói gì với Lữ Tú Trang, chỉ cần bà ta không đi cướp đoạt hai đứa trẻ, cô sẽ đi nổ pháo ăn mừng a!

Hạ xong quyết định, tâm trạng cô lại thêm nặng nề. Cô từ sô pha đứng dậy, ép buộc bản thân không được suy nghĩ nhiều nữa, lo nghĩ thái quá sẽ làm cho đầu óc giống như cái cân lắc lư không cố định.

Cô đi vào bếp, tự pha cho mình một cốc cà phê.

Hương cà phê dịu dịu làm cho tâm trạng thê thảm của cô thư giãn hơn rất nhiều, Trầm Thủ Sắc nhắm mắt lại, khoan khoái hít sâu mùi hương dễ chịu đó, đầu óc được thanh tỉnh hơn, cho đến khi một tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, phá đi bầu không khí yên lặng vừa rồi.

Vốn đã hạ hỏa đi rất nhiều, nhưng giờ đây cô không thể không ức chế, “Đám người chết tiệt kia có cần phải quá mức đến thế không?”. Cô nổi giận, rầm rầm xông tới trước màn hình theo dõi, trong đầu đã hiện ra đủ thứ ngôn từ kinh dị, chỉ chờ để phun ra. Nhưng người xuất hiện trên màn hình lại làm cô trợn mắt há mồm, không thể tin được.

Người này Cô vội vã nhấn nút mở khóa, sau đó cửa lớn được mở ra.

Nhìn thấy Hách Thừa Hôn đứng hiên ngang trước cửa, Trầm Thủ Sắc quả thực suýt ngất xỉu, hấn ta tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, “Anh Anh định hại chết tôi sao?”

Đầu tiên, hấn làm thế nào mà biết được địa chỉ nhà cô? Bỏ qua! Vấn đề này đối với Hách Thừa Hôn quả thực không khó, chỉ cần hấn muốn, lập tức có cả đồng người tình nguyện đi làm giúp hấn.

Thứ hai, hấn có bị làm sao không, chẳng lẽ không biết bản thân hiện giờ đang nổi như cò sao? Bình thường hấn chỉ cần hất hơi cảm cúm sơ sơ, lập tức sẽ lên thành tin hot trên báo. Nếu bọn họ biết hấn lại đi cảm mạo ở chỗ cô, không cần nói cũng biết sẽ loạn đến mức nào.

Hách Thừa Hôn vẻ mặt vẫn điềm tĩnh đến lạnh lùng, không hề có một sắc thái dư thừa nào, nhướn mày một cách cao ngạo, chậm rãi tiến vào trong phòng. “Thật là tốt, đây coi như là tạo công ăn việc làm cho đám cậu từ kia đi, tôi thấy bọn họ châu chực ở trước cửa nhà cô cũng thật là buồn chán”.

Đóng sầm cửa lại, Trầm Thủ Sắc quay người lạnh lùng nhìn Hách Thừa Hôn, chỉ thấy hấn ngó nghiêng xăm soi đánh giá cách bày biện đồ đạc trong nhà của cô.

“Cô thích đàn ông khóa thân?”, trên tường treo không ít ảnh do chính tay cô chụp, tất cả đều giống nhau, đều là những bức ảnh “Mát mẻ” của nam giới ở mọi tư thế. Nhưng điều khiến hấn tâm tình hơi tốt hơn một chút chính là, những bức ảnh này chụp nhiều người khác nhau, không hề trùng lặp, từ đó có thể hiểu được Trầm Thủ Sắc không hề thiên vị bất cứ ai.

Chỉ là vì sao không có Sở Hành? Cái tên đó mỗi lần nhắc đến vẫn làm cho hấn cảm thấy khó chịu.

“Đàn ông không phải cũng thích phụ nữ tươi mát sao?”, cô miễn cưỡng trả lời hấn, thầm nghĩ cảnh giác cao độ.

Hấn không nói thêm gì, chỉ ra hiệu bảo cô mở túi xách treo trên tay nắm cửa.

Trầm Thủ Sắc nhìn hấn một cái, tiếp đó mở túi lấy ra một chiếc hộp. Oa, là loại bánh gatô pho mát mà cô yêu thích nhất. Ah, nhớ quá đi mất, hồi đó sau khi ly hôn cô chuyển ra sống ở nhà trọ, hàng bánh ngọt này ở rất gần nơi cô ở, vì thế cô thường xuyên ra công viên rồi mua ăn luôn. Nhưng sau khi cô về nước thì không còn đến đó nữa.

Hách Thừa Hôn làm thế nào lại biết cô thích thứ này? Chẳng lẽ là trùng hợp sao?

“.... Cảm ơn”, vừa rồi hình như cô nghĩ oan cho hấn thì phải.

Cô thật là đáng trách, rõ ràng đã hạ quyết tâm duy trì khoảng cách, vậy mà người ta chỉ cần đối với cô tốt một chút, cô liền không thể kìm nén cảm giác của mình được. Có lẽ ... cũng nên tìm cách duy trì cự ly khác thôi.

Cô háng giọng rồi nói: “Thật ra phải nói người mua những bức ảnh này thích nhìn nam giới khóa thân, chờ mong được nhìn thấy thân tượng của mình ăn mặc ít một chút, bởi vì làm thân tượng trên màn ảnh cũng là cao cao tại thượng, không thể chạm tới, vĩnh viễn bị tầng tầng lớp lớp bảo hộ. Người mua thích xem ảnh chụp tả thực, chính là muốn hiện thực hóa bọn họ, thậm chí là đem lột sạch áo của thân tượng đi”. Nhắc tới sở thích chụp ảnh của bản thân, sắc mặt cô cũng thay đổi, không mất tự nhiên như vừa rồi, “Tôi cũng thích chụp ảnh bọn họ ăn mặc ít ít, thậm chí là khóa thân luôn”.

Về mặt Hách Thừa Hôn có điểm bất thường, “Ánh mắt cũng có thể ăn kem sao?”

Trầm Thủ Sắc bật cười, “Cái này xem như là phúc lợi đi kèm mà thôi! Quan trọng nhất là những người này đều là những ngôi sao hàng đầu hiện này, vì thế càng coi trọng danh tiếng bản thân, đương nhiên sẽ không tùy tiện phơi bày thân thể, cho nên nếu muốn làm bọn họ cỏi đồ, người chụp ảnh phải tạo được sự tin nhiệm đối với họ. Có thể làm được vậy thì rất tốt”.

“Vì sao người muốn chụp ảnh chân dung đều là các sao nam?”

“Tôi cũng tiếp cả sao nữ, chủ yếu là tạp chí DM”.

“Cô thích chụp cái gì nhất?”, hẳn ngoài ý muốn hỏi tôi, muốn một lần nữa hiểu rõ về cô.

“Chụp áo cưới”. Có lẽ hỏi đó hai người kết hôn vội vàng, ngay cả ảnh cưới cũng chưa từng chụp, vì thế cô phiền muộn rất lâu, giờ nhớ lại vẫn còn tiếc nuối. Cô mong muốn được chụp hình ảnh hạnh phúc của người khác, coi như là bù đắp cho mong muốn mà cô không thể hoàn thành đi.

“Chụp áo cưới?”. Câu trả lời làm hẳn kinh ngạc, nhưng rất nhanh, hẳn đã hiểu ra rất nhiều điều.

Trầm Thủ Sắc buồn bã thờ dài, đề tài này làm cô cảm thấy thật chua xót, “Nhưng cơ hội như vậy chưa đến bao giờ”.

“Vì sao?”

Cô bắt đầu đi nói, con người đen đảo quanh, biểu cảm giống như trong phim hoạt hình, “Tôi cũng muốn biết a! Có lẽ tại vì tôi chụp ảnh nam giới khá thân nhiều quá, các cô dâu vì thế sợ tôi đem chú rể đi chụp ảnh tươi mát đi?”

Hách Thừa Hôn bật cười.

Cô cầm bánh gatô muốn đi vào bếp, lại quay đầu lại hỏi hẳn, “Tôi có pha cà phê, anh có ở lại uống không?”

“Được, cảm ơn”.

Trầm Thủ Sắc đi vào trong, còn hẳn đặt mình ngồi xuống sofa. Mắt thấy cuốn sách để trên bàn, hẳn tiện tay lấy qua xem thử, bên trong bắt gặp rơi ra một tấm ảnh chụp, khi rơi mặt chính của ảnh lật xuống, mặt còn lại là mấy chữ viết xinh xắn – “thích anh”.

Hẳn khom người nhặt lên, nhận ra đó là nét chữ của Trầm Thủ Sắc, liền lật tấm ảnh lại, khi nhìn đến người trong ảnh, hẳn giật mình, tim đập nhanh hơn lúc trước.

“Anh chỉ uống cà phê đen đúng không?”, từ trong bếp vọng ra tiếng nói của cô.

“... Đúng vậy”, hẳn nhìn lại ngay trên tấm ảnh, sau đó kẹp trở lại vào trong sách rồi đem để lại trên bàn.

Trầm Thủ Sắc bung khay ra, đem cà phê cùng một đĩa bánh gatô để trước mặt hẳn, còn bản thân uống Latte.

Hách Thừa Hôn như có chút suy tư hỏi cô: “Tác phẩm của cô có rất nhiều, nhưng tại sao chưa bao giờ chụp cho tôi?”.

Cô nghe vậy liền kinh ngạc nhìn hẳn, hẳn sao lại hỏi vấn đề này? Cô từng chụp không ít ảnh, chỉ là đó đều là do cô đơn phương yêu mến mà chụp những tấm ảnh đó, năm đó cô đem tất cả xếp vào trong một chiếc hộp làm “lễ chia tay”, nhờ luật sư chuyển cho hẳn, chẳng lẽ hẳn không nhận được? Hay là nhận được rồi, nhưng chưa kịp nhìn đã đánh mất đi? Với tính cách của hẳn, khả năng sau là rất cao.

Trong ấn tượng, giờ chỉ còn một tấm ảnh “Cá lọt lưới”, cô thừa nhận chính mình vẫn thường xuyên lấy tấm ảnh đó ra ngắm nhìn.

Cô chậm rãi đáp lại, “Tôi tốt xấu gì thì cũng là nhiếp ảnh gia danh tiếng, muốn tôi chụp ảnh tốn rất nhiều tiền”.

Bức ảnh trong cuốn sách ấy được chụp từ 6 năm trước, theo lý mà nói lúc đó bọn họ không hề quen biết nhau, lẽ nào, từ lúc đó cô đã thích hẳn rồi? Bỗng dưng hẳn nhớ đến năm đó khi cô tới bắt chuyện với hẳn, cô nói: “Đề ý đến anh đã lâu rồi”, khi đó hẳn chỉ coi lời cô nói như một cách để làm quen, chẳng lẽ là không phải?

“Được lắm, vậy thì giúp tôi chụp ảnh được không?”

Trầm Thủ Sắc nghĩ hẳn đang nói đùa, người như hẳn vốn có tiếng là không thích bị chụp ảnh, còn muốn chi tiền mời cô chụp ảnh cho hẳn, chắc hẳn chỉ tùy tiện nói thế thôi.

“Có thể, nhưng nói trước cho anh biết, tôi trông vậy nhưng rất đáng sợ, trước khi giúp người chụp ảnh đều muốn cùng đối phương ở chung một tuần, sau đó đem đối phương ra ăn sạch”

“Thật không?”

Cô nhướn mi, “Anh muốn thỉnh người chụp ảnh, ít nhất cũng nên tìm hiểu rõ thói quen của đối phương chứ?”

Hách Thừa Hôn bỗng nhiên đứng lên, hai tay chống ở trên bàn, nghiêng người tới gần, rồi đặt một nụ hôn lên môi cô.

“Anh”, tim cô bắt đầu đập dồn dập, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tiền đặt cọc”, hẳn nhìn thẳng vào mắt cô.

“Anh cho là”

Trầm Thủ Sắc nói chưa dứt câu, hấn lại tiếp tục hôn cô, lần này sâu sắc hơn, hôn đến mức khiến cô không cách nào nói ra lời, thậm chí hô hấp cũng không cách nào mà bình thường được.

Nụ hôn say đắm kiểu này thường có trước khi hoan ái, “Tiền đặt cọc” của Hách Thừa Hôn cấp cho cô rất hào phóng, nhưng Trầm Thủ Sắc ngay tại giây phút quan trọng cũng quên mất phải từ chối.

Cô kéo vạt áo hấn ra, ngay cả cúc áo cũng cởi bỏ, nhưng khi hấn đang cảm thấy kinh ngạc, ý thức chợt lóe lên, lúc đó mới ngưng ngừng đem y phục mặc lại cho hấn.

“Cô ...”

“Cái đó ...”, cô cười có vẻ cứng ngắc, thiếu chút nữa thì hưng phấn quá độ lại gây rắc rối, đang lúc cô không biết nói gì, hoàn hảo lại có một tiếng nhạc vang lên ngắt lời.

Bên ngoài truyền đến tiếng nhạc khi lùi xe của ai đó, tình cờ đó lại là “Tiểu Tinh Tinh” – chợt lóe chợt lóe long lanh long lanh, trên trời đều là ngôi sao nhỏ ...

Trầm Thủ Sắc đang lúc tình cảm mãnh liệt trong phút chốc trấn tĩnh lại. Đúng rồi, Đại Tiểu Tinh Tinh của cô!

Hiện giờ nếu như cùng Hách Thừa Hôn lên giường, sự tình sẽ trở nên rất phức tạp, càng về sau càng khó thu xếp a.

“Chúng ta ... A! Đúng rồi, anh hôm nay đến đây làm gì?”. Cô vừa gặp hấn đã muốn hỏi, sau lại vì trò chuyện lan man mà quên mất.

“Đến xem độ thu hút của cô có thấp hơn tôi hay không?”, hấn tức giận mà nói. Gặp phải loại tình huống này, làm gì có tên đàn ông nào tâm trạng tốt được.

Hấn đứng lên, đi hướng WC rửa mặt, thần trí bình tĩnh hơn một chút.

Hấn vừa vỗ nước lên mặt vừa nghĩ. Kỳ thực, hấn hôm nay mò đến đây, thực ra là lo lắng cho cô.

Khi báo chí vừa đăng tin, hấn lo nhất không phải bản thân mình, mà là cô. Nhưng mấy lời lẽ kiểu đó hấn không quen nói, cũng không muốn nói.

Lần trước gặp lại cô ở nhà hàng, tâm trạng hấn thực ra vô cùng rối loạn, vừa là hài lòng, ngoài ra còn là ... hận. Đúng vậy, hấn hận cô, hận cô kí giấy tờ ly hôn quá nhanh, không hề do dự. Hấn đương nhiên biết trên chứng thư có ký tên của hấn, nhưng nếu không phải mẹ hấn nhúng tay vào, thì làm sao những thứ đó lại đưa đến chỗ cô, nhưng vì sao cô ngay cả điện thoại cũng không thêm gọi cho hấn để nói rõ, cứ như vậy mà vội vã cùng Sở Hành cao chạy xa bay?

Hấn vẫn cho rằng bản thân căm hận cô đến tận xương tủy, bởi vì bản tính cô giáo hoạt, cho nên hôn nhân của hấn mới thành ra không thể chịu nổi như vậy. Vì vậy, hấn cưới cô, nhưng lại để cô một mình, lấy lý do sự nghiệp bận rộn mà ở riêng hai nơi.

Lúc đầu đúng là như thế, cho đến một lần trên đường đi công tác, xe của hấn dừng lại ở cạnh công viên gần chỗ cô sống. Trước mắt hấn là hình ảnh cô cầm máy ảnh đi tới đi lui, tìm góc chụp ảnh, hình dáng cô đơn bạc lẻ loi, kỳ lạ là khiến cho tim hấn thật đau.

Bởi vậy, từ sau hôm đó, lúc nào rảnh rồi hấn đều tìm đến công viên, dõi mắt tìm bóng dáng của cô, cũng vì vậy mà hấn biết được cô thích ăn loại bánh này.

Thời gian 3 tháng cứ thế trôi qua, suy đi nghĩ lại, hấn vẫn là chán ghét cô! Cho đến khi chuyện Trầm Thủ Sắc cùng Sở Hành tư thông bị phát giác, hấn rốt cuộc đã tìm ra nhược điểm của cô, nhưng ý nghĩ có thể lập tức ly hôn lại không hề xuất hiện, thay vào đó là cảm giác phẫn nộ vì bị người phản bội, đến khi đó hấn mới trực tiếp nhận rõ được tình cảm của mình.

Hấn có thực sự căm ghét Trầm Thủ Sắc không?

Khi hấn biết bản thân cũng có tình cảm đặc biệt với cô, hấn liền muốn hai người làm lại từ đầu, nhưng sau đó tai nạn xảy ra khiến hấn trong hai năm liền sống cũng như chết. Hấn đã từng nghĩ bọn họ có lẽ đã định trước là không có duyên, bởi vậy cố gắng để quên đi hình bóng không biết từ lúc nào đã khắc sâu vào lòng hấn, nhiễu loạn tâm can hấn. Nhưng cùng lúc hấn cho rằng đã quên được cô, cô lại không hề báo trước mà xuất hiện trước mắt, vô tình khuấy động tâm tư vốn tĩnh như mặt nước của hấn, khiến cho hấn tâm không thể không dao động.

Hách Thừa Hôn từ phòng tắm trở ra, trên khuôn mặt vẫn còn ẩm ướt, một vài giọt nước nhỏ rơi xuống từ trên tóc.

Trầm Thủ Sắc, thật là người biết cách tạo nghiệp chương a!

Cô lại nói tiếp đề tài lúc trước, “Yên tâm, tôi không có ít hơn anh đâu”. Đám nhà báo chết tiệt. “Chỉ là anh nghĩ mấy lời vừa rồi mà tin được sao? Đường đường là một đại tổng tài lại vì một chuyện phiền phức nho nhỏ mà chạy đến đây sao? Nếu là như vậy thì có lẽ trước đây tôi không hiểu rõ anh cho lắm”.

“Cô hiểu rõ tôi? Cuộc hôn nhân lần trước, nếu như nói thời gian chúng ta thực sự ở chung thì còn chưa đến 48 tiếng”.

Cô cười nhẹ, “Tôi đương nhiên hiểu rõ, còn hơn cả tưởng tượng của anh đấy. Hách tiên sinh có phải thích nhất là uống cà phê, nhất là cà phê đen, hoa

quả thích nhất là anh đào, không thích ăn chuối, đồ ăn ghét nhất là xù đậu hũ với cá chạch, mê nhất đồ ăn Nhật, cơ bản không quá kén chọn. Còn nữa, anh chỉ thích mặc đồ tối màu, có thói quen mang sổ tay ghi chép theo người?”.

“Anh thích phụ nữ gợi cảm, thành thực, tóc phải dài và cuộn sóng. Anh không hay cười nhiều, khi tâm tình tốt, hài lòng có thể cười to, nhưng cái này rất khó nhìn thấy được”. Cô một lượt kể ra tất cả sở thích của hắn.

Hắn nhớ lại bức ảnh kẹp trong cuốn sách kia, “Xem ra đêm hôm đó không phải là khởi đầu của chúng ta”.

Không sai, cô thực ra đã thầm yêu hắn rất nhiều năm, “Ah! Sao lại lạc đề thế này? Anh vẫn chưa nói ra tại sao lại đến đây hôm nay?”. Những việc này đều đã là quá khứ rồi.

“Tôi nhớ cô đã nói, cô với Thịnh tiểu thư là hàng xóm, vậy chắc cô ấy cũng ở gần đây?”. Phụ nữ là sinh vật rất kì lạ, trực tiếp nói ra chưa chắc đã hiệu quả, ngược lại chọc giận họ biết đâu lại thấy được phản ứng không ngờ tới. Hắn tỉ mỉ quan sát biểu hiện biến hóa nhanh chóng trên mặt cô có vẻ như bị đã kích rồi.

“Cô ấy ở nhà bên cạnh, nhưng giờ không có nhà, cô đã cùng cấp trên đi công tác rồi.”

“Phải, thật đáng tiếc, tôi hôm khác sẽ quay lại đây vậy”.

Lòng cô thật khó chịu, có cảm giác trong huyết quản chảy không phải là máu, mà là nước chanh, hắn có ý tứ gì đây? Hóa ra hôm nay hắn đến đây là để gặp Thịnh tiểu thư. Cẩn rằng, cô gắng nhịn xuống ý nghĩ phiền muộn kia.

Phản ứng không như mong muốn, vậy thì lại đặt cược tiếp. “Mẹ tôi không hiểu mấy hôm nay thế nào, cầm một đồng ảnh chụp cùng danh sách đối tượng xem mặt đến cho tôi, nhưng chẳng có ai thú vị, suy cho cùng thì chỉ có mỗi cô ấy là có ấn tượng tốt nhất”.

“Bà ấy đã bắt đầu kế hoạch?”. Điều làm cô thực sự kinh ngạc chính là Hách Thừa Hôn có cảm tình tốt với Thịnh Phong Vĩ, hiện giờ lại còn thân chinh đến thăm, hắn ... thực sự thích cô ta đến thế ư?

“Cái gì?”

“Lúc chuyện chúng ta bị đăng báo, mẹ anh đã đến gặp tôi”. Cô tâm trạng vô cùng hỗn loạn, còn cực kì u ám, bất đắc dĩ nói, “Bà ấy muốn tôi tránh xa anh một chút, vì anh rất nhanh sẽ tìm được đối tượng mới”.

“Cô đáp lại thế nào?”

Cô phải trả lời thế nào? Thành thật nói ra cô đã ly dị lại còn muốn tái giá với chồng cũ? Hay là nói cô chỉ là một con chim sẻ mà muốn một bước thành Phượng Hoàng?

Càng nghĩ càng thấy tức giận, nộ hỏa từ đâu bốc lên, cô gắng kiềm chế lại, nhưng không có hiệu quả.

Hắn đến đây là tìm Thịnh Phong Vĩ, muốn thông qua cô gặp được người trong lòng, vậy mà mới vừa rồi hắn hôn cô nồng nhiệt như vậy, làm cô đầu óc choáng váng, thất điên bát đảo, nếu không phải “Tiểu Tinh Tinh” cứu cô, không biết họ sẽ làm ra loại chuyện gì!

Hắn nghĩ cô là cái gì? Là keo dán sao? Dùng xong là có thể vứt bỏ?

Con người này từ lúc nào lại trở nên dễ tiện bị ỉn như vậy? Đốn mặt! Hạ lưu!

“Trầm Thủ Sắc?”, hắn cố lay gọi vài lần cô mới để ý, “Cô trả lời thế nào?”

“Tôi còn có thể nói lại thế nào? Đương nhiên là không có a!”. Đồ vô lại dám đem cô làm keo dính, cô còn khách khí cái gì?

“Cô ... Vì sao?”

Trầm Thủ Sắc thở mạnh, nói một lượt: “Anh không phải có ấn tượng tốt với Thịnh Phong Vĩ sao? Cho nên xác suất thành công cũng sẽ cao, thật may là mẹ anh cũng thích cô ta, chẳng mấy khi hai người lại có cùng ý kiến. A! Tôi không thể chối cãi, hai mẹ con anh mắt nhìn thật là tốt, Thịnh tiểu thư vừa đẹp người lại giỏi giang, lại là thiên tài ở trường Harvard. Mà thật ra, cái này hai người đều biết, còn cần tôi nói làm gì? Ha ha”

Cái bọn họ không biết chính là – cô Trầm Thủ Sắc cũng rất tốt a, lớn lên vừa đẹp lại có tài hoa, còn là cao thủ nấu ăn. Thịnh Phong Vĩ kia còn phải thua xa.

Bọn họ có lẽ cả đời này cũng không biết.

“Đây là những lời cô muốn nói sao?”. Mới vừa rồi hắn hôn cô, tại sao cô lại hưởng ứng hắn?

“Như vậy không phải rất tốt sao? Anh có người để quan tâm, tôi ... cũng tìm được người có thể dựa vào”. Cô cố tránh không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hách Thừa Hôn sắc mặt ngày một trầm trọng, trong lòng cô đã có người quan trọng?! Những lời này giống như nhát dao đâm vào tim hắn. Hắn

không muốn biết người đó là ai, chỉ hỏi – “Tôi hỏi cô, cô nghĩ thế nào, sau lần chúng ta gặp nhau đêm đó?”.

Nếu như cô cũng thích hắn, hắn sẽ không đem cô nhường cho người khác.

Trầm Thủ Sắc nắm chặt tay, “Có lẽ chỉ bởi vì không có người đó bên cạnh, thực sự rất cô đơn”.

Sắc mặt hắn càng thêm khó coi, giận dữ mà cười, “Có phải giống như nhiều năm trước, cô không có tôi ở bên người, bởi vì rất cô đơn, nên mới phải ra ngoài tìm vui?”. Hóa ra, phụ nữ khi uống say lời nói ra cũng không thể tin, làm khổ hắn vẫn tưởng là thật mà lưu giữ ở trong lòng.

Hắn hiện giờ thật sự khờ khạo, không còn giống như trước.

Viên mắt cô bắt đầu đỏ, để hắn nghĩ như vậy cũng tốt.

“Tôi hỏi cô, không quan tâm từ trước đến giờ, nếu như cô chưa từng biết gia thế của tôi, cũng không biết địa vị của tôi, nếu như tôi chỉ là một người bình thường, cô liệu có thích tôi không?”.

Cô tất nhiên vẫn coi hắn như cũ, không phải vì thân phận cùng địa vị của hắn.

Nước mắt cô chậm rãi ngưng lại. Không! Cô không thể khóc trước mặt hắn! “Số người mong muốn leo lên cao rất nhiều, không phải sao? Anh làm sao lại mong chờ tôi khác với bọn họ được?”. Hắn lâu nay đều suy nghĩ như vậy, không đúng sao?

Hách Thừa Hôn hít một hơi thật sâu, đứng lên, “Tôi đã từng mong chờ như vậy, thậm chí còn tưởng là vậy”.

Cô sững sờ nhìn hắn.

“Nhưng mà, hoàn hảo, cảm ơn cô giúp tôi tỉnh ra sớm như vậy, không có tiếp tục khờ dại nữa”.

“Anh”

Hắn không nói thêm lời gì, xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Một ngày nữa lại trôi qua. Gần đây giới nghệ thuật lại náo loạn một hồi, nguyên do là một vị minh tinh bị phát hiện có gian tình với một vị bộ trưởng nào đó, đám săn ảnh kia ngay lập tức dõng dục mục tiêu mới, cuộc sống của Trầm Thủ Sắc nhờ thế lại trở lại bình thường, nhưng cô ... hình như vẫn vô phương hồi phục như trước đây.

Buổi chiều cô đến công ty dạo qua một vòng, giống như âm hồn mà xuất hiện, trước khi đi về còn bị Kim Khải Lập ca cẩm một hồi, nhắc nhở cô, nếu không có tâm trạng làm việc thì về nhà mà nghỉ, không nên đến công ty mà ảnh hưởng tinh thần mọi người.

Tại sao có thể như vậy? Không phải đã hạ quyết tâm cùng Hách Thừa Hôn vạch rõ ranh giới sao? Hôm nay mong ước đã thành, hơn nữa với tính cách kiêu ngạo của hắn, chắc chắn sẽ không đến quấy rầy cô nữa. Đáng lẽ cô nên thở phào nhẹ nhõm mới phải, nhưng tại sao, từ sau khi hắn bỏ đi, lòng cô giống như bị chọc thủng một lỗ, vô cùng trống trải, lạnh lẽo, cả ngày vật vờ như cái xác không hồn.

Là hắn trước khi rời đi nói như vậy với cô, khiến cho cô ... khôn khổ đi?

Hóa ra hắn đã từng quan tâm đến cô. Vậy tại sao hắn lại muốn theo đuổi Thịnh Phong Vị? Cô bị hắn làm cho hồ đồ rồi.

Đang ngồi ngắm người trong xe, đài phát thanh đột nhiên vang lên tiếng nhạc mở màn mục tin tức, cô lấy lại tinh thần. Trời đất! 8h rồi! Cô đến muộn mất, hôm nay cô có cuộc hẹn quan trọng với một người.

Không nên nghĩ đến mấy chuyện ảo não này, nghĩ việc vui vẻ đi!

Ngày hôm qua chị Lư đã đem Đại Tiểu Tinh Tinh trở về, chỉ là để phòng ngừa, hai đứa trẻ sẽ tạm thời ở tại nhà cô ta. Nghĩ đến hai đứa con bảo bối, cô lại nhún chân ga, 20 phút sau đã đến nơi.

Vào quán bar, cô vừa đi đến chỗ ngồi vừa nhìn, người hẹn còn chưa đến, vì vậy cô đi đến bàn ngồi xuống chờ.

Bồi bàn đem nước uống đến, cô liền trút một hơi nước chanh lạnh ngắt vào cổ họng, sau đó lười biếng dựa người vào sofa. “Chị Lư sao còn chưa tới nhỉ?”, cô thì thào tự hỏi.

“Đáng vẻ cô hình như không được tốt lắm”. Có người từ trên cao ngó xuống đánh giá cô.

“Ồ!”, người đến rồi, Trầm Thủ Sắc lập tức ngồi thẳng dậy, “Chị Lư, chị tới rồi!”

Lư Hòa Thiên là một quý cô tuổi ngoài 30, vô cùng xinh đẹp diễm lệ, vốn là người đại diện của Sở Hành, sau vì lý do cá nhân nên thôi việc. Cô cùng Trầm Thủ Sắc tình cảm rất thân thiết, biết cô đến nước Mỹ, Trầm Thủ Sắc cũng đi theo qua bên đó.

Cô đến ngồi vị trí đối diện Trầm Thủ Sắc, “Ha, cô gần đây có vẻ rất nổi tiếng a”. Cô mới xuống máy bay tối hôm qua, về nhà đã đọc được một ít báo chí.

Cô nàng này, có lẽ sợ cô lo lắng, nên mỗi lần gọi điện thoại tán gẫu, chuyện lớn như vậy cũng không cho cô biết.

“Loại nổi tiếng này em không cần”. Trầm Thủ Sắc chép miệng, “Đại Tiểu Tinh Tinh đâu?”

“Đang ở nhà thôi. Tiểu Tinh Tinh cứ quần quít cha mẹ tôi, làm hai cụ sung sướng mà cười tươi rói, ngay cả ông nội tôi vốn tính bảo thủ cũng không tha”.

Thật đúng là tiểu quý! “Vậy còn đứa kia thì sao?”. Đại Tinh Tinh là một đứa bé siêu cấp đáng yêu, nhưng với khí chất cao ngạo vốn có, sau này nếu có lớn lên, nhất định sẽ là một nam nhân diễm dạm, lạnh lùng khiến vạn người mê, thật giống với cha của nó Ai, thế nào lại nhớ đến hán vậy?

Tuy chỉ là một đứa trẻ con, nhưng như vậy cũng có chút kinh khủng, thật khiến mọi người “kính nể”.

“Lần trước nó cùng với con trai của anh tôi cùng chơi xếp hình trên máy Game Boy, thằng bé đó chỉ số thông minh không giống người thường, động tác phản xạ nhanh đến mức giống như không cần suy nghĩ, mọi người đều cảm thấy không thể tin được, vì thế lại càng “kính nể” thằng bé.

Trầm Thủ Sắc không nhịn được bật cười, “Chịu không nổi tiểu quý này!”

Bồi bàn đưa rượu đến trước mặt Trầm Thủ Sắc, Lư Hòa Thiên cũng gọi một ly giống như vậy. “Thủ Sắc, chuyện của cô với chồng trước rốt cuộc thế nào?”

“Cái gì mà thế nào? Mấy thứ viết trên báo chí là đồn đại, sự thực không phải như thế”. Cô uống một ngụm rượu.

Sự thực không phải là hôm đó cô cùng Hách Thừa Hôn đơn giản chỉ là đi băng bó cái chân bị thương của cô sao? Lư Hòa Thiên hỏi dò: “Mặc kệ báo chí viết không đúng sự thật, cô vẫn còn thích hán phải không?”

“... Chị cũng biết?”, chuyện như vậy cô chưa hề nói qua, cũng không muốn nói lại lần nữa.

Lúc trước khi gặp lại Hách Thừa Hôn, cô đối với hán có oán, có hận, còn có rất nhiều cảm giác quan tâm không rõ ràng, cô luôn luôn cố gắng không đi khơi lại vấn đề này.

Lư Hòa Thiên cười nhẹ, nhớ lại một hồi chuyện cũ, “Cô còn nhớ mình mấy ngày trước khi sinh hai đứa nhỏ đã viết thư cho tôi không? Cô đem gửi cho tôi, bảo tôi, nếu như cô tỉnh lại được thì đem chúng đốt đi, nếu như không tỉnh thì hãy giữ lại, chờ đến khi hai đứa nhỏ lớn lên thì giao cho chúng”. Bức thư đó cô đã từng xem qua, “Nếu cô không có tình cảm sâu đậm với người kia, cô sẽ không mạo hiểm đến tính mạng mà sinh hạ hai đứa trẻ”.

Hơn nữa, sau đó một vị bác sĩ thân phận cao quý lại dễ nhìn đối với cô nảy sinh tình cảm, cô cũng không vì thế mà động lòng. Cô nếu như không có người quan trọng trong lòng, làm sao lại không dao động trước người như thế? Rất khó a!

“Thực ra, nếu không sinh hạ chúng, em cũng không có cơ hội mang thai nữa”. Trầm Thủ Sắc uống vào một hớp rượu thật to, “Chị biết em khi còn học đại học, bởi vì nghe xong Hách Thừa Hôn diễn thuyết mà bắt đầu thích hán, thậm chí mê hán đã lâu, nhưng lại không biết em lại có dũng khí đi câu dẫn hán, trải qua một đêm tình, phải không?”

“Tôi có hỏi qua Sở Hành, hán không muốn trả lời”.

Cô thành thật nói ra, “Khi em còn học năm thứ 3, một lần bị đau bụng dữ dội phải đến gặp bác sĩ, mới phát hiện hóa ra trong tử cung có khối u, bác sĩ bảo mổ bỏ đi, đồng thời cũng nói, khối u này nếu như càng lớn lên sẽ ảnh hưởng đến khả năng mang thai. Bác sĩ tuy nói cô động sức tích, nhưng sau em mới biết được, một khi đã mổ, cũng có nghĩa cả đời này không thể có con. Lúc đó gọi điện cho Sở Hành, em đã khóc không thành tiếng”. Mẹ ông ấy cũng vì ung thư tử cung mà qua đời.

“Vậy thì ...”. Lư Hòa Thiên kinh ngạc tròn mắt, Trầm Thủ Sắc luôn luôn thích trẻ con, việc này đối với cô mà nói ... thật quá tàn nhẫn.

“Chính vì thế, em nghĩ dù sao cũng không còn cơ hội nữa, vậy đánh cược một phen! Trước khi mổ, em muốn đánh cược xem bản thân có thể mang thai con của người mình thích hay không, cho nên mới có dũng khí đi quyến rũ Hách Thừa Hôn”.

“Cô ... thật liều mạng!”. Vừa nghĩ tới mấy chuyện cũ, da đầu cô liền tê dại.

Khi Trầm Thủ Sắc mang thai được 4 tháng, bụng cô đã lớn như người mang thai 7,8 tháng, bởi vì trong bụng ngoài song thai, khối u cũng phát triển

không ngừng. Bác sĩ một mực đề nghị cô bỏ hai cái thai đi, kết quả một ngày sau cô rời khỏi bệnh viện, bỏ về nhà.

Cho đến khi cô xuất hiện thì đã được hơn 6 tháng, hài tử trong bụng không thể bỏ đi được nữa. May mà song thai phát triển khỏe mạnh, còn khối u lại nhỏ đi, gần như không còn nhìn thấy nữa, ngay cả bác sĩ thấy loại tình huống này cũng chỉ có thể nói – thực sự là thần kì!

“Cứ cho em liều mạng cũng được, bằng không giờ cũng không có hai đứa trẻ”.

Trở lại vấn đề chính, “Cô vẫn còn thích chồng trước, sau đó thì sao?”

Cô đem toàn bộ chuyện xảy ra gần đây nói lại, kể cả việc Lữ Tú Trang tìm cô cũng kể ra.

“... Em nghĩ mình đúng là hữu dũng vô mưu a!”. Nhớ tới lúc nói chuyện với Lữ Tú Trang, cô biết là mình có phần hơi thái quá.

“Dù sao thì cũng đã lên giường rồi, cô cho dù chưa công khai đối đầu với bà ta, cũng coi như bằng hành động nói cho bà ta biết”

“Lên ... lên giường!”. Cô từ lúc gặp mặt đến giờ cũng chưa hề nói ra mấy từ này mà. Lén nhìn mặt Lữ Hòa Thiên. Ak! Cô ấy cái gì cũng biết hết rồi! Nhất định là Sở Hành nói hớ ra rồi! Cô ảo não nói lại, “Không phải như thế! Không được như chị nghĩ đâu”.

“Vậy cô thử nói xem, nếu nói cho người nào đó: ‘Ta quyết định đánh người’ với trực tiếp đi qua đập hấn một cước, cái nào thâm hiểm hơn?”

“Ví dụ này chẳng liên qua, nhưng cái này không cần quan tâm, cái chính là em thực sự hối hận rồi”.

“Vì sao?”

“Hách Thừa Hôn mấy ngày trước đến tìm em ...”, cô tự kể chuyện hôm đó, lại nhịn không được mà thờ dài.

Lữ Hòa Thiên nghe đến đoạn bài hát của “Tiểu Tinh Tinh” thì không nhịn được cười, cười không kìm được, cười cho đến khi Trầm Thủ Sắc kể xong mọi chuyện, cô vẫn còn đang cười, “Thiên a, cười chết mất thôi!”

“...”, chuyện buồn cười đến thế sao? Tiếng nhạc Tiểu Tinh Tinh vang lên lúc đó giống như gáo nước lạnh dội xuống đầu cô, cái gì ham muốn, nhiệt tình đều bị trôi đi sạch sẽ.

Thích một người chẳng qua chỉ là chuyện đơn giản, nhưng Trầm Thủ Sắc vì nhiều lí do mà cảm thấy yêu đương giống như bị trôi chân trôi tay, thật sự rất khó khăn.

“Có đôi khi, em không hiểu nổi hấn, quan tâm em, nhưng lại thích người khác”.

Ngốc quá! Đó chẳng qua chỉ là một phép thử mà thôi! Đúng là người trong cuộc thường không hiểu chuyện! Nhưng mà, không phải cô nói quá, Thủ Sắc đối với những việc như thế này phản ứng quả thực quá chậm chạp, “Mặc kệ thế nào, thực sự vẫn thích hấn, cô vì sao không vì bản thân mà đấu tranh một lần nữa?”

Trầm Thủ Sắc lắc đầu, “Chị Lữ, lời em nói ra làm tổn thương lòng tự trọng của hấn, hấn làm sao có thể tha thứ cho em. Hơn nữa, cho dù hấn không nghĩ em là loại phụ nữ chỉ biết dựa vào tiền tài của đàn ông, cũng không thể nói hấn có tình cảm với em. Nếu như hấn lại phát hiện hai đứa nhỏ tồn tại ... việc đó thật đáng sợ!”. Những nhà giàu có như họ, chắc chắn sẽ không cho phép huyết mạch của chính mình lại lưu lạc ở bên ngoài.

“Đây cũng là một biện pháp, không đúng sao?”

Cô nhất thời không hiểu, ngẩng đầu hỏi: “Nghĩa là sao?”

“Mẹ hưởng phúc nhờ con”

“Cái này với chuyện mấy năm trước có gì khác nhau? Hách Thừa Hôn thực tế không thích em, chỉ vì bắt buộc mà phải cưới, loại sự việc này chỉ một lần là đủ rồi”. Trầm Thủ Sắc cười khò, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch. “Kết quả như vậy em không hề muốn, hưởng chi, nhờ đâu người ta chỉ cần đưa con mà không cần mẹ nó thì sao?”. Cô muốn mẫu bằng tử quý, hấn cũng có thể cho cô mất cả chì lẫn chài.

“Cô lo lắng nhiều quá rồi”

“Cần thận không bao giờ thừa”

“Cứ như vậy buông tay?”

“Nếu không thì sao”

“Tôi nghĩ cô làm vậy sau này chắc chắn sẽ hối hận”

Cô cười khò, “Quên đi, cứ như vậy không phải tốt hơn sao? Ba năm ở nước Mỹ, không có hấn em cũng đâu có không sống nổi?”

“À này!”, bỗng dưng Lữ Hòa Thiên giật mình như vừa nhớ ra điều gì, “Tôi có nghe một người bạn nói qua, Hách Thừa Hôn mấy năm trước hình như có

một lần gặp tai nạn giao thông, nghe nói hắn bị hôn mê thành người thực vật mất hai năm liền, nhưng sau đó lại như gặp kì tích mà tỉnh lại. Cô có nghe hắn nói qua không?”

“Người thực vật?”. Trầm Thủ Sắc giật mình, sau đó lắc đầu. Cô biết hắn trên người không hề ít vết thương đáng sợ, nhưng cô không hỏi, “Vì sao ... vì sao lại có chuyện đó?”

“Không có nghe nói”

“Uhm ...”

Cô gái này rõ ràng là không buông tay được, không hiểu cô ta đang lo nghĩ cái gì.

“Cô lại suy nghĩ nhiều rồi! Trừ khi hắn cưới vợ mới, hoặc đi gặp bạn gái, bằng không đi đuổi theo tình yêu chân chính là không bao giờ muộn”, Lư Hòa Thiên nhấp một ngụm rượu, “Đại Tiểu Tinh Tinh trước tiên cứ để ở chỗ tôi đi”. Thủ Sắc lo lắng là có lý, hiện giờ vẫn chưa phải lúc để cho người nhà họ Hách biết đến hai đứa nhỏ. “Nhưng mà, cô ấy, động tác nhanh lên một chút, không để đến lúc cô nghĩ thông suốt rồi, Hách Thừa Hôn lại thực sự có đối tượng, lúc đó có hối cũng không kịp nữa”

Trầm Thủ Sắc thờ dãi, “Đã nói nặng lời với hắn như vậy, còn muốn nghĩ thông suốt thế nào nữa?”.

Mấy ngày cuối tuần không phải đi làm, cũng không phải tập thể thao, hơn nữa bởi vì bị cảm vài ngày nay, Hách Thừa Hôn tự cho phép bản thân ngủ nhiều một chút.

Gần đây hắn thực sự là mệt đến chết đi, thường xuyên làm thêm đến hơn 10 giờ, có khi còn muộn hơn, sau đó mới uể oải lê thân về khách sạn, lại xem một chút văn kiện mới đi ngủ.

Chỉ cần một mồi hắn sẽ không suy nghĩ nhiều, không suy nghĩ nhiều, ngược trái sẽ ổn định hơn, bằng không ... Hắn sẽ nổi trận lôi đình mà đi giết chết Trầm Thủ Sắc.

Hóa ra cô đối với hắn như vậy, là do cô đơn vì không có người nào đó ở bên cạnh. Cô ta nghĩ hắn là cái gì? Trai bao? Hay chỉ để làm ấm giường?

Cảm giác này thực trống trải!

Khoảng 11 giờ sáng, hắn bị chuông điện thoại đánh thức, tiện tay tiếp lấy, “Alo?”

“Thừa Hôn, giọng anh thế nào lại là lạ vậy? Bị cảm phải không?”

“Con không việc gì”, đầu thật có hơi đau nhức, mấy ngày nay thỉnh thoảng ho khan một chút, vốn hắn không nghĩ đến nhiều, nhưng hình như bệnh tình ngày càng nặng thêm, “Anh có định nói cho mẹ biết muốn làm quen với ai không, hay là muốn thôi?”

Mẹ con họ thật không ăn ý! Lữ Tú Trang chỉ cảm thấy kì quái, chuyện của con trai với Trầm Thủ Sắc không biết thế nào rồi? Chuyện xấu của hai người trên báo chí cũng dần dần lắng xuống, tài liệu do thám từ từ cung cấp cũng không cho thấy bọn họ có gặp nhau, “Mẹ chỉ là ... thấy kì lạ, thế nào mà cô ta không đến làm phiền anh”.

“Mẹ yên tâm, sẽ không gặp lại nữa đâu”

“Sao?”

“Cô ấy đã có người khác, làm gì còn lý do đến đây dựa vào con”. Hách Thừa Hôn giọng nói giống như đang cố kìm nén lửa giận, “Không còn việc gì khác con bỏ máy đây!”

Nói xong hắn ngả đầu ngủ tiếp, cũng không biết có phải hay không khi nhắc đến quan hệ với Trầm Thủ Sắc, cơn giận của hắn lại bốc lên, lật qua lật lại, trằn trọc không thể ngủ.

“Chết tiệt!”, hắn rời giường đi rửa mặt, sau đó xuống lầu dùng cơm. Trước đây hắn có thói quen gọi người mang đồ ăn lên phòng, nhưng giờ đây hắn lại không muốn phải ăn cơm một mình.

Trải qua sự việc lần trước, quản lí nhà hàng đối với đại tổng tài càng thêm cẩn trọng, rất sợ không cẩn thận lại phải lấy một vạn tệ đi mua đậu phụ thối mà ăn hết, làm cho hắn giờ nghe đến 3 chữ đó lại thấy buồn nôn, “Hách tiên sinh, hôm nay ngài muốn ăn gì?”

“Tôi đi ăn buffet là được rồi, ông đi làm việc của mình đi”.

“Vâng”

Đồ ăn được bày trong từng khay lớn bằng bạc chế tác tinh xảo, mỗi loại thức ăn chỉ nhìn thôi cũng đủ làm người thèm rò dãi, cũng không biết vì sao, hắn lại không có hứng thú. Tùy ý chọn vài món rồi tìm chỗ ngồi xuống, cầm lấy đĩa ăn từng miếng từng miếng một. Đột nhiên, có người dừng lại trước bàn ăn của hắn.

“Hách tiên sinh”

Hách Thừa Hôn ngẩng đầu, “Luật sư Du”. Trước đây người kia là cố vấn pháp luật của tập đoàn bọn họ, “Đã lâu không gặp”

“Đúng là lâu quá rồi”. Luật sư Du thoáng nhìn xung quanh hắn, “Anh ăn cơm một mình?”

“Đúng vậy”.

“Anh không phiền tôi ngồi đây chứ?”. Người đó cũng chỉ có một mình.

Vài năm trước, cả nhà họ đi dân sang nước Úc, cách hai năm mới trở về một lần. Lần này bà xã mang bọn trẻ về nhà mẹ đẻ chơi, bản thân anh ta thì lưu lại miền bắc vài ngày, đi thăm bạn bè, sau đó lại đi miền nam gặp vợ con.

“Du luật sư về đây chơi sao?”. Hắn bị hôn mê mất hai năm, sau khi tỉnh lại trở về công ty mới biết chuyện bọn họ đi di dân.

“Đúng vậy, lần này đi tương đối lâu, đã hai năm tôi không trở về”, Du luật sư ngẫm đánh giá hắn, “Thân thể ngài vẫn mạnh khỏe chứ?”, anh ta đương nhiên biết chuyện hắn gặp tai nạn, lâm vào hôn mê mà vẫn có thể tỉnh lại được, thật sự rất may mắn.

“Hoàn hảo”

Du luật sư do dự một chút, mãi sau mở miệng, “Hách tiên sinh ... đã tái hôn chưa?”

“Không có”, lại nghĩ tới Trầm Thủ Sắc, khó chịu!

“Vậy có kết giao với ai không?”

Hách Thừa Hôn nhú mày, “Luật sư Du muốn giới thiệu sao?”, không phải là tốt nhất!

Du luật sư cười lắc đầu, “Không phải, chỉ bởi vì có một ít đồ vật tôi đáng lẽ phải giao cho anh, nhưng vẫn chưa có cơ hội”

“Vật gì vậy?”

“Cụu phu nhân Trầm Thủ Sắc nhờ tôi chuyển cho anh, mấy thứ này là khi tôi đem giấy tờ ly hôn đến, cô ấy muốn nhờ tôi chuyển giao”.

Hách Thừa Hôn sững sốt, “Vì sao anh tới bây giờ mới nói?”

“Khi đó tôi vốn muốn đem thứ đó đưa cho anh, nhưng anh vừa lúc đi công tác, nếu đưa cho lão phu nhân, mấy thứ này có thể vĩnh viễn không chuyển đến tay anh”, Hách Thừa Hôn cần phải hiểu rõ ý tứ của hắn. “Cho đến khi anh đi công tác trở về, lại đến lượt tôi bay sang Mỹ tham dự phiên tòa, về đến nhà thì nghe tin anh đã hôn mê rồi ... Vì vậy nên mới để kéo dài đến bây giờ”. Cảnh thận trọng mọi việc vốn là tác phong xưa nay của Du luật sư.

“ Rốt cuộc là đồ vật gì?”

“Một cái hộp, cô ấy nói là “đọc sách tâm đắc báo cáo”.

“Đọc sách tâm đắc báo cáo?”, cô ta có ý tứ gì đây?

“Cô ấy nói, cô đã đọc được một cuốn sách rất đặc biệt, bên trong có hài lòng, có nước mắt, còn có phiên muộn sâu sắc, mà cô muốn để lại cuốn sách này trước khi dời đi, muốn lưu lại một chút tâm tình”. Du luật sư không biết là cái gì, nhưng cũng lờ mờ đoán là thư tình, cho nên mới vừa rồi hắn mới hỏi Hách Thừa Hôn đã tái hôn hay có bạn gái chưa, nếu có, vậy thì thứ đồ gì đó trong hộp cũng chỉ làm phức tạp thêm mà thôi, cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Thứ đó ở đâu?”

“Tôi để ở nhà cũ, khi nào có thời gian, tôi sẽ chuyển cho anh”

“Cảm ơn”

“Hách tiên sinh, tuy rằng chuyện đã qua nhiều năm, nhưng tôi vẫn muốn nói, về chuyện ly hôn, tôi thực sự có lỗi”. Đó là do lão phu nhân ở đằng sau sai khiến, hắn trong lòng biết rõ ràng, nhưng cũng chỉ có thể nghe lệnh mà làm việc.

Hách Thừa Hôn hiểu rõ, nói: “Đó cũng là chức trách của anh thôi”.

“Cảm ơn anh”

Chương 7

Khu vực chuyên bán đồ trẻ em của tại trung tâm mua sắm, toàn bộ tầng một đều bán vật dụng, quần áo, đồ chơi cho trẻ em, ngay cả sách thiếu nhi cũng có đầy đủ, không thiếu một thứ gì.

Lữ Tú Trang một mình đi dạo qua các gian hàng ở tầng hai, sau khi mua mấy bộ đồ mới của LV cùng Chanel, bà liền trực tiếp đi thang máy xuống tầng một.

Tuần tới là sinh nhật ba tuổi của cháu trai một người bạn thân của bà, cho nên hôm nay Lữ Tú Trang muốn đến đây mua quà tặng cho đứa trẻ. Mỗi lần vì phải mua quà mà đi đến nơi này, bà trong lòng lại có vô hạn cảm khái, mấy bà bạn của bà con cái đều đã yên bề gia thất, đến tuổi này đều an lòng mà ở nhà bế cháu, chỉ có mỗi mình bà, đến bây giờ đứa con ngỗ ngược kia vẫn chưa chịu tìm vợ mới.

Ngẩng đầu nhìn đến những bộ quần áo thêu viền hoa tinh xảo, bà lại càng thấy buồn chán. Lữ Tú Trang vẫn tiếc nuối xưa kia không sinh con gái, nếu như có cháu gái thì càng tốt biết bao nhiêu, nhất định bà sẽ cho đứa trẻ ăn mặc đẹp như một nàng công chúa nhỏ. A, tiểu công chúa nhất định phải có khuôn mặt tròn giống như quả táo, da trắng như tuyết, hai má hồng hồng, đương nhiên còn có một mái tóc vừa dài vừa xoắn thật là đẹp

Đang lúc Lữ Tú Trang đắm chìm trong giấc mơ có được tiểu công chúa xinh xắn đáng yêu, một mái đầu nhỏ từ đâu xông đến đâm vào bà rồi bật ra ngã xuống đất.

“Ai da ...!”

Lữ Tú Trang giật mình quay đầu lại, hóa ra có một cô bé va vào người bà. Bà vội vàng ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Cháu bé, cháu không sao chứ?”

Cô bé con xinh xắn như búp bê ngẩng đầu trả lời: “Cháu không sao ạ, Tiểu Tinh Tinh rất gan dạ mà”.

Lữ Tú Trang ngạc nhiên nhìn cô bé, đứa nhỏ thật là xinh đẹp a! Giống hệt tiểu công chúa như bà tưởng tượng, mặt tròn tròn, tóc quăn dài, a, lông mi vừa dài vừa đẹp, ...

Tiểu Tinh Tinh thấy bà nhìn thật lâu không nói gì, đoán chắc tại mình đụng vào làm bà đau, “Bà nội ơi, bà đau ở đâu? Để Tiểu Tinh Tinh thổi thổi cho?”

“Bà, bà ơi!”

“Cháu bé, gọi một lần nữa đi!”. Giọng nói trẻ con trong trẻo gọi “bà ơi, bà ơi”, Lữ Tú Trang nghe xong tâm tình tốt hơn rất nhiều.

“Bà nội”

“Một lần nữa”.

Tiểu Tinh Tinh ôm chầm lấy Lữ Tú Trang, thom một cái lên mặt bà, “Bà nội yêu dấu, Tiểu Tinh Tinh yêu bà nhất, lại thom một cái nữa, chụt...!”.

Đây chẳng qua chỉ là kiểu nói lấy lòng của nhóc con, không cần phải coi là thật.

Thăng ... thăng thiên! Bé con nói yêu bà nhất! Lữ Tú Trang cười rạn rở, cười đến độ nước miếng suýt nữa rỏ ra ngoài. Bà ôm cô nhóc đứng lên, không để ý đến cái thất lưng của mình, “Bé con thích cái gì? Bà nội tất cả đều mua cho cháu!”. Bà hoàn toàn quên mất đứa nhỏ này không phải cháu gái mình, cũng không nhớ đến người nhà đang sốt ruột đi tìm nó.

Lữ Tú Trang mua cho cô nhóc hai bộ quần áo đẹp cùng một cái mũ hình rái cá biển, mũ thì trực tiếp đội luôn trên đầu, còn tay bà dắt cô bé đi mua kẹo. Dọc đường đi thỉnh thoảng có người kêu lên, “A, đứa trẻ đó dễ thương quá!”

“Thật xinh đẹp!”, “Cô bé kia giống như búp bê ấy!”... , cứ như thế mà ca ngợi khiến Lữ Tú Trang tâm trạng như bay lên mây, thỏa lòng mong ước được làm “bà nội” bấy lâu nay.

Khi Lữ Tú Trang đang ngồi xuống chọn kẹo với Tiểu Tinh Tinh, bên cạnh bà xuất hiện một cậu bé, bà quay đầu lại ...

Ách! Trời đất! huyết áp huyết áp của bà!

“Đại Tinh Tinh! Đây là Đại Tinh Tinh, anh của cháu ~”, Tiểu Tinh Tinh đột nhiên vui vẻ nói.

Đứa nhỏ này ... quả thực giống hệt đứa con của bà lúc nhỏ, nhìn bộ mặt lạnh lùng y hệt như kiểu có người quit nợ của hần, tưởng tượng rồi tưởng tượng, Lữ Tú Trang giật mình nhìn lại Tiểu Tinh Tinh.

Bà từ lúc nãy vẫn cảm giác tiểu nha đầu này giống ai đó, bây giờ mới nhớ ra, trông thật giống ... Trầm Thủ Sắc ... Trời ... Trời ơi!

“Cháu ... cháu tên là Đại Tinh Tinh hả?”, tìm bà sao tự nhiên đập dừ dội như vậy.

“... Vàng ạ”

“Cháu năm nay mấy tuổi?”

Đại Tinh Tinh lạnh lùng mở miệng, “Bốn tuổi ạ”.

“Cháu ... có vẻ dữ quá!”, y hệt như thằng con trời đánh của bà.

“XÍ!”

“XÍ?”

Tiểu Tinh Tinh hỗ trợ phiên dịch, “Ý là hần không thích thế, Đại tinh Tinh ghét nhất bị người ta nói hần dữ tợn”.

“Vậy thì gọi là cực dễ thương vậy!”

“Oe!”

“Oe?”, Lữ Tú Trang nhìn về phía Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tinh Tinh lại nói: “Oe ý là ghê tởm đấy ạ, Đại Tinh Tinh không thích người ta gọi hần là tiểu soái ca”.

Tiểu quý này làm sao mà khó hầu hạ đến vậy, nhưng bà vẫn không hề chán ghét nó, ngược lại càng thấy hoài niệm, rất có cảm giác thân thiết! Ha ha ha ... không vấn đề, bà thừa nhận bản thân rất biết cách dỗ trẻ con, cứ đem kẹo cùng đồ chơi ra dụ thì tuyệt đối không thua bao giờ, “Đại Tinh Tinh muốn ăn cái gì cứ việc chọn, bà nội sẽ mua cho cháu”.

Thấy thằng bé không nói ra mấy câu phản kháng nữa, Lữ Tú Trang yên tâm hơn rất nhiều.

Đang lúc ba bà cháu vui vẻ mua kẹo, một cô gái khoảng 30 tuổi hướng họ đi tới, “Đại Tiểu Tinh Tinh, hai đứa đang làm gì đấy?”

Ba người toàn bộ quay đầu lại.

Lư Hòa Thiên hôm nay đem hai đứa nhỏ đến trung tâm mua sắm, kết quả khi cô đang chọn quần áo, hai tiểu quý đột nhiên biến mất, nhân viên bán hàng lại chỉ sai hướng làm cô đi tìm sắp phát điên đến nơi. May mắn có người nói nhìn thấy một đứa bé trai mặt không biểu cảm đứng gần thang máy ở khu trẻ em, vì thế cô mới chạy đến đây.

Lư Hòa Thiên nhìn đến người phụ nữ đứng cùng hai đứa trẻ liền hoảng sợ. Trời đất! Là mẹ Hách Thừa Hôn, bà mẹ chồng kinh dị của Trầm Thủ Sắc.

Tiểu Tinh Tinh vừa nhìn thấy cô, vội vàng chạy đến ôm ấp, “Mẹ ~”.

Lữ Tú Trang đứng lên, nhớ ra bà vừa mang con người ta đi khắp nơi mua hết thứ này đến thứ nọ thì cảm thấy ngượng ngùng, “Đây là con của cô? Thật đáng yêu”.

Lư Hòa Thiên cười nhẹ, “Cảm ơn!”. Cô lại nhìn đến Tiểu Tinh Tinh một tay cầm túi lớn túi nhỏ, tay kia cầm một cây kẹo mút hình que, “Đây là ...”.

Tiểu Tinh Tinh cười hi hi, chỉ vào Lữ Tú Trang, “Bà nội mua cho con đấy!”.

Bà ... bà nội? Tìm cô như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lữ Tú Trang cười, “Tiểu Tinh Tinh rất dễ thương, vì thế tôi mua một ít đồ tặng cháu bé”. Bà nhìn Tiểu Tinh Tinh rồi cười thật hòa nhã.

Thật kinh dị, lão bà bình thường khôn khéo cay nghiệt vậy mà trước mặt cháu gái lại trở nên thân thiện dễ gần, trở thành một bà mẹ chồng hiền lành dễ tính, “Cái này ... thật là ngại quá!”. Mấy bộ quần áo trẻ em trong túi kia vừa nhìn đã biết là đồ nhập khẩu, giá đắt đến kinh người.

“Không sao, Tiểu Tinh Tinh làm cho tôi rất vui vẻ, tiền bạc cũng khó mà mua được”

“Vậy cháu xin cảm ơn cô. Đại Tiểu Tinh Tinh, mau chào bà đi”.

Đại Tinh Tinh chỉ có đơn giản phát phát tay, Tiểu Tinh Tinh thì chạy lại ôm bà lần cuối, “Bà nội, tạm biệt. Tiểu Tinh Tinh sẽ rất nhớ bà, nhớ đến nỗi cả tâm đều đau”.

Lại là “Ngôn ngữ ngoại giao” của Tiểu Tinh Tinh! Lư Hòa Thiên chỉ thiếu điều trợn ngược mắt. Chiều này của cô nhóc không biết đã lừa gạt được bao nhiêu người rồi, ngay cả bố chồng Lư Hòa Thiên, vốn nghiêm khắc đến cực điểm gặp cô nhóc cũng phải mềm lòng, thậm chí mấy quả hồng bòn bẻ ông lão gửi đến từ Nhật Bản, mỗi quả giá lên đến 400 đồng, chính bản thân ông cũng luyến tiếc không dám ăn, cũng sẵn sàng đem cho Tiểu Tinh Tinh ăn thử.

Vừa lúc này Lữ Tú Trang ... Ô ~ không thể nào! Liệu có phải cô nhìn nhầm không, hay là bà ta thực sự hốc mắt hơi hơi đỏ? Thật sự bất ngờ a!

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, trong lòng cô chợt dâng lên nỗi chua xót, cái này đại khái chính là tình cảm ruột thịt đi? Huyết thống rằng buộc quả thật kì diệu, muốn vạch rõ ranh giới, không thể nói là có thể làm được.

Nhìn thấy Lữ Tú Trang hai mắt đỏ hồng, Tiểu Tinh Tinh lại an ủi bà, “Bà ơi, bà đừng khóc nữa, Tiểu Tinh Tinh còn đi gặp bà mà”.

“Cái gì?”, Lữ Hòa Thiên tâm lại thêm kinh hoàng.

Lữ Tú Trang vui mừng quá đỗi, lập tức lấy giấy bút ghi ra địa chỉ cùng điện thoại, sau đó đưa về phía Lữ Hòa Thiên, “Tiểu Tinh Tinh với tôi thật sự rất có duyên, hôm nào cô có rảnh, hoan nghênh cả ba mẹ con đến nhà tôi chơi”.

“... Cảm ơn cô”.

Hách Thừa Hôn khó có khi nào được nghỉ sớm trở về phòng khách sạn. Buổi sáng khi hắn chủ trì một hội nghị quan trọng thì cảm thấy mắt tập trung tinh thần, sau đó mới biết bản thân đã phát sốt gần đến 39 độ, nhưng hắn đã hẹn gặp Du luật sư ở công ty nên không có cách nào nghỉ ngơi, đành phải nhờ thư kí Vương đi mua thuốc cảm uống tạm.

Du luật sư đứng 1 giờ rưỡi có mặt, đem một cái hộp giấy đến cho hắn, sau đó phải đi xe về miền nam luôn.

Lúc trở về khách sạn đã gần đến 2 rưỡi, đầu hắn vẫn còn đang mờ mịt, thuận tay đem hộp đặt trên bàn cũng không vội mở ra, trước tiên nên nằm xuống nghỉ ngơi đã.

Nằm một lúc mà vẫn chưa ngủ được, hắn tuy là đang ốm nhưng do không có thói quen ngủ ngày, người lảo đảo lại mấy lượt mà vẫn không thể chợp mắt được.

Người thì phát sốt, đầu lại mờ mịt, hắn đứng lên rót cho mình một cốc nước ấm, đi qua bàn trà nhìn đến chiếc hộp giấy kia mới đem lấy qua xem thử.

Không biết vì cái gì, khi cầm trong tay chiếc hộp này, tâm trạng của hắn lại đặc biệt trầm trọng, bởi vậy hắn mới không muốn mở nó ra.

Du luật sư nói, đây là “đọc sách tâm đắc báo cáo”?! Muốn trước khi đi du lịch để lại báo cáo trải nghiệm đọc sách này?

Thế này rốt cuộc là có ý tứ gì?

Trong lòng thầm thở dài, hắn mở nắp hộp, chỉ thấy bên trong là từng tập ảnh chụp, mỗi một tập đều được bao bọc lại cẩn thận. Hách Thừa Hôn cảm lên từng bức ảnh, nhân vật trong đó đều là hắn, bên cạnh đó có vài tấm hình được cắt rời ra từ báo chí.

Những tấm ảnh còn lại cũng giống nhau, đều chỉ chụp một mình hắn.

“Đây là ...”. Những tấm ảnh này mặc dù được bảo quản rất tốt, nhưng dường như đều được chụp từ nhiều năm trước rồi. Hắn muốn rút một tấm ra xem kĩ nhưng có vài tấm vô tình rơi xuống, hắn lúc này mới nhận ra đằng sau mỗi tấm đều viết chữ, lại có đánh số, nét chữ xinh đẹp kia chỉ nhìn là biết của Trần Thủ Sắc.

Hắn tìm ra bức ảnh đánh số 1 —

Đi nghe diễn thuyết vốn là không có hi vọng gì, bởi mỗi một lần đều là vì tặng bốc một xí nghiệp nào đó mà tổ chức buổi nói chuyện, kết quả lần nào cũng vậy, cứ nghe đến mấy tay diễn giả nói chuyện tôi đều gục xuống ngủ. Nhưng vị này rất khác những người kia, nói năng rõ ràng, tài hùng biện xuất sắc, lại bộ dáng đẹp mắt, ta thích!!!

Nhịn không được lấy ra máy ảnh, đợi đến lúc nhóm bạn học tập trung chụp ảnh hồ sơ liền lợi dụng đương lúc nhón nháo chụp lấy vài tấm.

P.S: có một lần vị Hách Thừa Hôn này nhìn xuống dưới khán đài, tôi cùng hắn bốn mắt giao nhau được một hai giây, làm tim đập như trống dồn, hai mắt cũng sáng như sao. Đến lúc chấm dứt buổi diễn thuyết, tôi đứng tại sân khấu nhìn xuống mới biết, thì ra đứng trên đó không thể thấy rõ người ngồi dưới khán đài. Đột nhiên có hơi mát mát ... Nhưng cho dù là một giây cũng được, tôi vẫn hi vọng hắn có nhìn thấy tôi.

Bức ảnh ghi số 2 —

Hôm nay bạn học nói cho tôi biết, vị Hách tiên sinh lần trước đến trường thuyết giảng hình như là CEO của tập đoàn Liên Hân. Hóa ra hắn là người nói nghiệp của công ty lớn như vậy à? Buồn ghê gớm, nhân vật lớn như hắn ... nghe có vẻ xa vời quá.

Ngồi xe bus đến trụ sở tập đoàn Liên Hân, đứng ở cạnh bể phun nước trước cửa công ty nhìn lên trên cao, lại càng thấy ẻ ảm. Tôi đứng ở đây cảm giác mình thật là nhỏ bé, còn hắn ở trong đó xung quanh có người tiền hô hậu ủng ... Đột nhiên một chiếc xe limousine dừng lại trước cửa tòa nhà, lập tức có người đến mở cửa xe. Wa! Không nghĩ tôi lại là hắn! Chính là hắn ~

Nhanh chóng lấy ra máy ảnh chụp hắn.

Hôm nay mình thật may mắn a! Nếu bảo vệ không chú ý tới mình nữa thì càng tốt ...

Ảnh số 16 —

Không có cơ hội tiếp cận Hách Thừa Hôn, tâm trạng có chút buồn bã, nhưng mà biết làm thế nào?

Bạn bè hay nói thế này gọi là “Ôm tương tư”? Hơn nữa bệnh cũng không hề nhẹ, bởi vậy mình lúc đầu còn không chịu thừa nhận, nhưng càng về sau lại càng không thể chối cãi. Từ lúc nghe hắn diễn thuyết đã rất thích hắn, hiện giờ đã là năm thứ 3, cảm tình đối với hắn đã vượt quá 800 ngày.

Ngày thứ 61 không nhìn thấy Hách Thừa Hôn, tôi lại đi tìm hắn để chụp ảnh, làm bộ chính mình bất ngờ có nhiều ảnh chụp của hắn, làm bộ bản thân ngày nào cũng không hẹn mà gặp hắn ...

Vì sao lại thích hắn như vậy? Hắn thậm chí có biết mình là ai đâu! Hy vọng một ngày nào đó có thể cùng hắn mặt đối mặt, thoải mái đứng trước hắn mà tự giới thiệu!

Ảnh số 17 —

Hôm nay nhìn thấy tấm hình này trên báo, vui sướng đến nỗi suýt nữa hét toáng lên. Vội vàng mua báo về phục chế lại, sau đó rửa ra vài tấm. 109 ngày không nhìn thấy hắn, nhớ hắn quá, không nghĩ tới ông trời lại tặng cho món quà này.

Hôn lên bức hình một cái a, xấu hổ quá đi mất! Hắn lại không biết, thật là ...

Aizz, Hách Thừa Hôn tiên sinh, tôi gọi là Trầm Thủ Sắc, tôi thích anh rồi đó!

Ảnh số 18 —

Mấy ngày trước cảm giác thân thể không được thoải mái, đi đến bệnh viện siêu âm, hình như trong tử cung có gì đó giống như khối u, vì thế hẹn lịch tiếp tục đi kiểm tra. Hôm nay nhìn đến kết quả, bác sĩ nói trong tử cung tôi có khối u thật, tuy là lành tính, nhưng đã phát triển to đến mức phải đi mổ.

Vốn dĩ bỏ đi khối u cũng không có gì ảnh hưởng, nhưng bác sĩ lại nói, bởi vì vị trí mọc khối u có thể ảnh hưởng đến khả năng mang thai sau này, sau khi cắt bỏ đi, cơ hội đó lại càng thấp. Tôi hỏi bác sĩ thấp đến mức nào, bà im lặng hồi lâu, trầm ngâm mãi rồi mới nói, có thể sẽ không mang thai được nữa.

Tôi lấy ảnh chụp ra nhìn, liền khóc đến không thể kiềm chế được

Ảnh số 19 —

Vừa mới thi xong, tâm trạng vẫn không tốt lên là bao. Lý do không liên quan đến cuộc thi, chỉ là sau sự việc trước kia bị đá kích vẫn chưa thể hồi phục, vì thế liền theo bạn học đến PUB để giải tỏa tâm tình, vừa vào cửa, tôi liền nhìn thấy anh đang ngồi ở một góc uống rượu.

Thiên a! Tôi không có hoa mắt đi! Tim đập nhanh quá! Lại vội vội vàng vàng lấy máy ảnh ra chụp vài tấm, hôm nay mình thật là may mắn, càng may mắn hơn nữa là, bạn học cùng bồi bàn cho tôi biết, rằng anh cũng hay đến đây, mỗi một tuần sẽ xuất hiện khoảng hai ba lượt, như vậy có nghĩa, tôi nếu mỗi ngày đều đến sẽ có nhiều cơ hội được gặp mặt anh?

Ảnh số 23 —

Gần đây tâm tình thật sự rất tốt, bởi vì tôi có thể thường xuyên nhìn thấy anh. Có thể là vì thế nên tôi càng ngày càng cảm thấy không thỏa mãn.

Thích một người lâu đến thế, vậy mà không thể đến gần một chút, để nói với người ấy một vài câu. Tại sao lại không thể tạo cơ hội cho chính mình, để có thể đạt được cái gì đó trước khi hoàn toàn hết hi vọng?

Tình một đêm, loại sự tình này suy đi nghĩ lại vẫn là vĩnh viễn không có khả năng, cũng không có dũng khí làm thử, nhưng đêm nay tôi lại muốn dụ hoặc anh. Nhìn đến những bức ảnh của anh, lại nghĩ đến việc sắp làm, lương tâm liền cảm thấy cắn rứt.

Không nghĩ, nếu còn nghĩ thêm nữa, tôi sẽ càng có lý do để bỏ cuộc.

Đêm nay nhất định phải thành công!

Ảnh số 24 —

Đã lâu không có nhìn đến ảnh chụp của anh rồi viết ra mấy lời trong lòng, có lẽ bởi vì không dám đối mặt với anh.

Tình một đêm là do em muốn có thai với người mình yêu mến, cũng coi như cho bản thân mình cơ hội đầu tiên, cũng là cơ hội cuối cùng. Dù thế nào cũng không nghĩ tới sau lại phát sinh ra từng ấy việc, cũng bởi vì thế mà trở thành vợ của anh.

Ngày đó chúng ta kết hôn, cả ngày anh chỉ làm ra khuôn mặt bình tĩnh, em cảm nhận được sâu sắc anh đối với em chỉ có khinh bỉ cùng căm hận.

Kỳ thật, em rất muốn nói cho anh biết, kết hôn với anh không phải mục đích của em, bởi vì em biết thân phận mình không dám với cao, càng hiểu được chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng.

Em mua một cái đồng hồ nhập khẩu từ Đức, cứ mỗi giờ lại có một cặp cô dâu chú rể đi ra khiêu vũ. Sở dĩ mua nó là vì hi vọng hôn nhân của chúng ta mỗi giây mỗi phút trôi qua đều được vui vẻ như vậy, cũng hi vọng anh có thể nhìn thấy hình dáng đáng yêu của chúng.

Thật đáng tiếc, con rối rất đáng yêu, âm nhạc cũng rất êm tai, nhưng mà anh luôn bỏ lỡ.

Sau khi lấy nhau, em mỗi ngày đều nấu cơm, cũng thường gọi điện thoại nhờ thư kí của anh nhờ hấn nói anh nhớ trở về nhà ăn cơm, có thể hấn đã quên nói với anh, hoặc có thể anh đã quên ... Em cuối cùng vẫn là một mình ăn cơm, một mình ăn canh, một mình ăn bánh, một mình uống cà phê. Đồ ăn còn thừa lại đành phải mang xuống dưới lầu đem cho chó mèo ăn. Có một lần nhìn thấy một đôi vợ chồng sắp cưới ở nơi nào đó chụp ảnh cưới, nhìn bọn họ thân mật với nhau, em cảm thấy bọn họ thật hạnh phúc, có thể do quá cảm động, nước mắt lại cứ thế tuôn trào ...

Áo cưới ... đẹp quá đi!

Ảnh số 25 —

Từ sau chuyện với Sở Hành, em vẫn không liên lạc được với anh, rồi đến lượt mẹ tìm đến đánh mắng em, trước khi đi còn nói cho dù thế nào cũng nhất định phải làm cho chúng ta ly hôn.

Ly hôn sao? Tim như sắp vỡ ra đến nơi, rất sợ hãi, cũng thật bất lực! Em rất muốn chạy tới quỳ trước mặt bà, nhưng chỉ là vô dụng, em biết, bà nói được là làm được.

Giấc mơ hạnh phúc đến lúc phải tỉnh lại rồi, chỉ là sớm quá, còn chưa được đến 3 tháng.

Mới vừa rồi em quay trở về nhà trọ nhìn xem một chút, nghĩ đến căn phòng lúc trước đều ở đó đi đi lại lại, rồi nhanh chóng sẽ phải rời khỏi đó, bản thân liền cảm thấy thật thất vọng, cũng thật đáng tiếc.

Nhìn đến đồ đạc chính mình bày biện, hi vọng anh đến đây sẽ cảm thấy bớt một mối, cảm giác ấm áp thoải mái, đáng tiếc chính là, anh chưa một lần bước chân vào đây.

Ngồi xuống chỗ quen thuộc bên cạnh cửa sổ sát đất, ngắm mặt trời lặn, đây vốn là chuyện em muốn làm cùng anh mỗi ngày. Tự mình pha hai cốc cà phê, lật xem mấy tấm ảnh chụp, tự đánh lừa bản thân anh đang ở bên cạnh.

Hách Thừa Hôn, mặc kệ anh có tin hay không, em vẫn muốn nói cho anh, em thật sự yêu anh.

Em nghĩ, nếu như chuyện đêm đó không xảy ra, liệu mọi việc có khác đi không? Có lẽ nếu như vậy em vẫn có thể yên lặng mà ngắm nhìn anh, yên lặng thích anh, mà không cần rời khỏi anh ...

Hách Thừa Hôn xem xong một tập dãy ảnh chụp, nhớ lại những tâm sự cô ghi lại sau mỗi tấm ảnh, tìm hấn liền thất chặt lại.

Hóa ra, hấn vốn không biết, thậm chí nghĩ đến khi hấn bị gài bẫy mà căm hận, cô vẫn yêu hấn một cách dịu dàng như thế. Người mà hấn tưởng là gian ngoan xảo quyệt, kỹ thực chỉ là cách biểu lộ cảm tình của cô khiến người khác đau lòng, ngốc nghếch đến mức tưởng rằng cô chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có được hạnh phúc.

Từ những hình ảnh cùng chữ viết trên đó, hấn hiểu được tình cảm của cô khi đi tìm hấn chụp ảnh, cô vui mừng thế nào khi không hẹn mà gặp hấn, cùng với tình cảm cô gửi gắm vào việc bài trí căn nhà nhiều đến mức nào.

Hấn còn nhớ sau khi ly hôn, có một lần hấn trở lại căn nhà kia tìm lại hình bóng cô, nơi đó có một dãy chậu hoa xanh mát tươi đẹp, những căn phòng ấm áp thoải mái, cùng một phòng bếp rất sạch sẽ.

Hấn tưởng tượng cô mỗi ngày cố gắng chuẩn bị bữa tối, một mình chờ đợi một người khác mà biết rõ hấn sẽ không trở về, sau đó một mình ăn xong bữa ăn lạnh lẽo

Hấn giờ mới nhìn ra được tâm trạng bất lực của cô khi đặt bút kí tên vào đơn ly hôn, lại nghĩ đến mẹ hấn cố tình làm khó dễ, rồi họ hàng thân thích châm chọc cô khi ở hôn lễ; hiểu được cảm giác cô bắt buộc phải rời khỏi ngôi nhà, giống như tâm trạng cô khi tự tay bày biện đồ vật rồi nói tạm biệt, lại nghĩ đến cô ngồi lặng lẽ bên cửa sổ, tưởng tượng chính mình đang cùng cô uống cà phê

Hách Thừa Hôn tay nắm chặt, hốc mắt không biết từ lúc nào trở nên đỏ.

Người như hấn có gì tốt để yêu mến đâu? Thật là ngốc nghếch quá!

Cô dùng hình ảnh viết “đọc sách tâm đắc báo cáo”, bất kể là khi cô thăm mến hấn, hay sau khi hai người đã kết hôn cũng chỉ ghi lại duy nhất tâm trạng đơn độc của cô.

Trầm Thù Sắc, dù cho đã hạ quyết tâm đối với em, nhưng rốt cuộc tôi nên làm gì bây giờ? Em đã có người trong lòng, tôi cũng vì em mà không thể yêu người phụ nữ khác, phải làm thế nào đây?

Hách Thừa Hôn cất chiếc hộp đi, quay về ngồi lại trên giường, đầu hấn đau quá, hơn nữa đột nhiên cảm thấy lạnh. Điện thoại vừa vang lên tiếng chuông, hấn cũng mệt đến mức không buồn tiếp, mặc kệ bản thân chìm vào hôn mê.

Nửa giờ sau, Lữ Tú Trang đứng ngoài cửa liên tục ấn chuông, cũng không có người đáp lại, bà càng nghĩ càng lo lắng, đến quầy lấy chìa khóa mở cửa phòng.

“Hóa ra anh đang vẫn ở bên trong, vì sao không đáp lại mẹ?”. Làm bà lo lắng gần chết, vừa gọi điện thoại đến công ty tìm hân, thư kí Vương nói hân bị cảm nên về sớm, có vẻ rất không thoải mái. Sau đó bà gọi thẳng vào di động của hân, cũng không thấy ai thưa máy, cuối cùng đành trực tiếp đến đây.

Thấy con không có phản ứng, bà liền đi qua đó, “Anh làm sao vậy?”. Hân đang ngủ sao? Bà ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ trán hân. “Ôi trời! Sao lại nóng như vậy?”. Bà vỗ vỗ mặt hân. “Thừa Hôn! Thừa Hôn!”

“.....Uhm”

Hách Thừa Hôn nhú nhú mồm, khoe miệng hơi mấp máy, tiếng nói rất mỏng manh, nhưng bà không biết hân đang nói cái gì.

“Con đang nói cái gì?”

“Thù Sắc.....”

Lữ Tú Trang ngẩn người, hai chữ kia như một chiếc búa tạ đập thẳng vào lòng kiêu hãnh của bà, làm cơn tức của bà lần nữa bùng nổ, “Anh nói cái gì? Đầu óc hỏng rồi hay sao mà gọi cô ta!”. Bà quả thực không thể chịu đựng được.

“Thù Sắc.....”

“Ngoài trừ cô à đó ra, trong lòng anh không có người nào khác sao? Thật là”. Chuyện tiếp sau đó càng làm bà khiếp sợ hơn nữa, một giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt hân.

Nhìn con mình như vậy, bà thật sự tức giận, nhưng phần nhiều vẫn là đau lòng.

Hiện giờ là lúc tâm hân yếu ớt nhất, lớp vỏ phòng bị bên ngoài đã bị dỡ bỏ từ lâu, cũng chính là lúc hân thành thực nhất với bản thân.

Cô gái kia có cái gì tốt đâu? “Đứa con ngốc nghếch!”. Lữ Tú Trang nhìn không được cũng sắp khóc đến nơi.

Bà gọi điện thoại liên lạc với thầy thuốc, lại do dự đắn đo một chút, bất đắc dĩ chờ dài, cuối cùng gọi điện đến một số khác.

Cũng phải nói lại cho đúng, làm việc này cũng không phải vì bà nhận thua với cô ta, chẳng qua chỉ là bản cùng bất đắc dĩ mà phải làm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

ời này thay đổi nhiều quá! Trầm Thù Sắc uể oải vỗ vỗ hai bả vai, thần sắc có chút mệt mỏi, nhẹ nhàng đi đến trước cửa sổ sát đất, cô ngồi xuống nơi yêu thích nhất trong ngôi nhà. Năm đó khi cô rời đi, trong đầu cũng không còn hi vọng có thể trở về đây, không nghĩ tới, hôm nay có duyên thăm lại chốn xưa, hơn nữa người để cô bước vào căn nhà lại là Lữ Tú Trang.

Ngày hôm trước, khi cô đang chuẩn bị rời nhà đi chụp ảnh, đột nhiên điện thoại trong túi xách đổ chuông, “Alo?”

“Là tôi đây!”

Nghe thấy giọng nói của mẹ chồng trước, tâm trạng cô lập tức chuyển sang trạng thái đề phòng cao độ.

“Cô ... lập tức đến căn hộ trước kia cô ở cùng Hách Thừa Hôn, nhanh lên!”. Nếu như Trầm Thù Sắc đến chăm sóc cho đứa con trời đánh kia, thì tuyệt đối không thể để bọn họ ở trong khách sạn, nếu không nhất định sẽ bị đưa lên mặt báo một lần nữa.

“.....”

“Cô vẫn nhớ căn hộ đó ở chỗ nào chứ?”

“Cháu vẫn nhớ, chỉ là ... Vì sao vậy?”, yêu cầu của bà thật sự khó hiểu, cô không nghĩ ra được lý do tại sao bà ta lại muốn cô quay về đó.

“Con tôi đang bị bệnh, đầu óc có vấn đề rồi!”

“Hân sinh bệnh?!”. Trầm Thù Sắc hỏi, trong giọng nói thể hiện rõ tâm trạng lo lắng của cô, nhưng một giây tiếp theo lại nói: “Phong Vĩ đã trở về, để cháu đi nói với cô ấy, bảo cô ấy qua đó”.

Lữ Tú Trang tức giận nói: “Cô tìm Thịnh tiểu thư đến làm cái gì? Không phải ngày đó cô to mồm nói sẽ chiếm lại cảm tình của Thừa Hôn, muốn tái hợp để lần nữa làm Phụng Hoàng sao? Nếu không có suy nghĩ đó thì nhất định không dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy!”.

“Người mà hần hiện giờ đang thích không phải cháu, là Thịnh Phong Vĩ”.

“Lòng người không dễ dàng đoán được, tôi không cần biết nó rốt cuộc thích ai, chỉ biết là hần trong mơ vẫn luôn gọi tên cô”.

Trầm Thủ Sắc tim đập nhanh muốn loạn nhịp, Hách Thừa Hôn bị bệnh mê man vẫn gọi tên cô? Vì sao? Hần không phải đang có tình cảm với người khác sao?

“Đưa gốc đó từ 4 năm trước gặp tai nạn nghiêm trọng trên đường cao tốc, cũng chỉ là vì muốn đi tìm cô, hiện giờ lại ... Uhm! Tôi nói với cô mấy lời này để làm gì, cô muốn đến thì đến, không muốn đến thì thôi”.

Trầm Thủ Sắc giật mình, chầm chầm nhìn màn hình di động đã kết thúc cuộc gọi. Cô nhớ lại Lữ Hòa Thiên đã từng nói, 4 năm trước đây Hách Thừa Hôn gặp tai nạn thành người sống thực vật, vậy nhưng 2 năm sau lại thanh tỉnh giống như kì tích vậy.

Hần ... là vì muốn tới sân bay kéo cô quay lại? Là bởi vì cô?!

Buông dụng cụ chụp ảnh, nhanh chóng gọi cho Kim Khải Lập yêu cầu hủy bỏ lịch làm việc, cô lái xe đến trước cửa khu nhà. Khi cô đến, bác sĩ Cương vừa tiêm cho hần thuốc hạ sốt.

Lữ Tú Trang vẫn không hòa hảo với cô, chỉ lẳng lặng giao chìa khóa nhà cho cô rồi đi thẳng.

Trầm Thủ Sắc nhẹ nhàng mở miệng, “Phu nhân ... Cảm ơn!”.

“Không cần phải cảm ơn tôi, mà tôi cũng nói rõ, tôi vẫn rất không thích cô, tôi cũng không cho rằng bản thân thua cô, nếu nói là thua, tôi chỉ là ... bại bởi chính tay con mình”. Ngạn ngữ phương Tây có nói, không có cha mẹ nào thắng được con cái của mình.

“Cho dù thế nào, vẫn nên cảm ơn bác”. Chuyện xảy ra ở khu trung tâm mua sắm Lữ Hòa Thiên đã nói qua với cô, cũng kể lại lúc đó Hách phu nhân bộ dáng hiền lành ôn hòa ra sao, thực sự khó có thể nghĩ đến người phụ nữ đó với người đàn bà cường ngạnh, vô phương hòa nhã này lại là một.

Lữ tú nói không sai, mẹ chồng cũ của cô quả thực đã thay đổi ít nhiều, tuy rằng trước mặt cô nói rõ không ủng hộ, nhưng trong lòng lại từng chút từng chút một mềm đi, bằng không giờ này sẽ không gọi cô đến đây.

Lữ Tú Trang đi rồi thử thách mới thực sự bắt đầu, Hách Thừa Hôn lên cơn sốt dữ dội, nhiệt độ cơ thể đã tăng đến 40 độ, Trầm Thủ Sắc suốt cả đêm không dám ngủ, phục ở bên giường chăm sóc cho hần, có đôi khi hần hơi mở mắt ra, nhưng thật ra lúc đó hần không hề ý thức gì, trong lúc mê man cũng không ngừng nói mơ. Nghiêng người lắng nghe, quả thực hần luôn luôn thầm gọi tên cô.

Nói cô không cảm động chính là gạt người, chẳng lẽ trong thâm tâm hần, cô vẫn còn giữ được một vị trí nào đó?

Sáng sớm hôm sau bác sĩ đến mang theo một người y tá chuyên biệt, sẽ thay ông tiêm thuốc cùng chăm sóc cho Hách Thừa Hôn.

Đã ba ngày nay cô đều ngồi bên giường trông coi hần, thay hần lau mồ hôi, giúp hần chườm đá lạnh ... Tới ngày thứ ba cơn sốt của hần từ từ giảm đi phần nào, mà cơ thể cô đã muốn không thể chống đỡ thêm được nữa. Mặc dù có y tá hỗ trợ, nhưng cô đều không muốn người khác nhúng tay vào, tự mình làm mọi chuyện cho hần.

Lúc này ngồi trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn thành phố đang chậm rãi thức tỉnh, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng xúc động.

“Cô Trầm, cho cô!”. Y tá Vưu cầm một ly Latte đưa cho cô.

“Cảm ơn”.

“Bệnh tình của Hách tiên sinh đã ổn định hơn nhiều rồi, chờ lát nữa bác sĩ Trần sẽ qua đây thăm bệnh cho ngài ấy. Cô có muốn về nhà trước nghỉ ngơi một chút không?”.

Y tá Vưu trước đây đã từng có thời gian chăm sóc cho bà nội của Hách Thừa Hôn, đối với nhà họ Hách cũng coi như có quen biết. Hôm qua cô gọi điện cho Lữ Tú Trang, nói cô ở chỗ này gần như không thể giúp được cái gì, bởi vì Trầm tiểu thư không muốn người khác làm, thậm chí 3 đêm liền không ngủ, lo lắng chăm sóc Hách Thừa Hôn.

Lữ Tú Trang trầm mặc nghĩ một chút rồi nói với cô, bảo cô nghĩ cách để Trầm Thủ Sắc trở về nhà nghỉ ngơi, cô mấy ngày nay đã mệt rồi, mọi việc cứ giao cho người kia là được.

Trầm Thủ Sắc cười, “Vậy cũng được”. Cô vội vàng vàng chạy đi làm việc, công ty hôm nay có mấy hợp đồng bắt buộc phải có nhiếp ảnh gia quen thuộc làm giúp, nghe Kim Khải Lập nói, ngày hôm qua Lữ đại mình tình đến công ty, vừa nhìn đến người chụp ảnh không phải cô liền lập tức quay đi, nói hết lời cũng không đồng ý, biểu tình vô cùng cương quyết.

Cô phải nhanh chóng qua đó xử lí chuyện của cô tiểu thư kia.

Y tá Vuur ngắm nhìn khung cửa sổ được tạo hình đặc biệt chiếm trọn một bức tường, nền màu xám tro đẹp mắt tạo cảm giác giống như những hành lang thông suốt trong các trường đại học. “Tấm cửa sổ này thật đặc biệt, ánh nắng mặt trời lúc chiếu vào cảm giác rất đẹp, rất thích hợp để uống cà phê giết thời gian mỗi buổi chiều”.

“Uhm”, Trầm Thủ Sắc hồi tưởng lại chuyện cũ, lúc mới tới đây cô cũng đứng ở chỗ này, lòng tràn đầy chờ mong hạnh phúc sắp đến với mình, đến lúc rời đi vẫn là đứng tại đây mà nói lời từ biệt, khung cửa sổ này đối với cô có ý nghĩa thật đặc biệt.

Mặt trời dần lên cao, nhưng lúc sáng sớm ánh nắng cũng không quá chói mắt, ngược lại lại có một loại cảm xúc tràn đầy hi vọng.

Mùa đông gần kết thúc, nhưng thời tiết vẫn còn rất lạnh, vài ngày trước nhiệt độ giảm xuống 9 độ, vừa ẩm vừa lạnh làm người gần như phát điên, may mà từ hôm nay tiết trời bắt đầu ấm trở lại, mặt trời cũng trở nên rạng rỡ hơn nhiều.

Trầm Thủ Sắc đi ra khỏi studio, nhìn đến ánh mặt trời nhin không được vuron vai một chút, “Azzzz, ông mặt trời, đã lâu không gặp a!”. Cô híp mắt nhìn ánh nắng lọc qua tầng lá cây, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Trước đó vài này cô đi chăm sóc Hách Thừa Hôn, sau khi đi khỏi cũng không còn gặp lại hắn.

Hách Thừa Hôn bình phục rất nhanh, nghe y tá Vuur nói, ngày thứ hai sau khi hết sốt hắn đã có thể đi làm lại.

Cô sau đó có gọi điện cho hắn, thế nhưng lại bị chuyển vào hộp thư thoại, cô cũng không nhấn lại gì liền kết thúc cuộc gọi, cảm thấy hắn thực sự rất khó tìm.

Cô cùng hắn ... rất giống như hữu ý, nhưng lại luôn luôn vì một sự tình nào đó mà lần nữa bỏ qua.

Lại nghĩ mấy chuyện đó nữa rồi, thật là mệt mỏi!

Khó có được một hôm khí trời tốt như vậy, hơn nữa hôm nay công việc cũng sớm kết thúc, cô muốn đem hai đứa nhỏ ra ngoài cùng nhau chụp ảnh. Từ sau lần ở nước Mỹ chụp ảnh theo nhóm ra, đã lâu cô không chụp ảnh với chúng rồi. Nghĩ vậy cô liền bấm số gọi cho Lư Hòa Thiên.

Điện thoại đổ chuông một lúc mới có người nghe, Lư Hòa Thiên giọng nói cổ tình hạ thấp như đạo chích lành nghề đang hành sự.

“Chị Lư, chị làm sao vậy? Sao tự nhiên lại thì thào như vậy?”. Trầm Thủ Sắc đột nhiên nghe thấy ở đầu bên kia có một giọng cười nghe như tiếng gà tây gào rú, “Cái giọng đó nghe kinh dị quá, đừng nói với em là chị đang cười đấy, nghe như gà gáy vậy!”.

“Con gà đó tên là Lữ Tú Trang, mẹ chồng cũ của cô”.

Trầm Thủ Sắc vừa nghe thấy vậy, đầu lập tức choáng váng.

Cô cùng bà ta không phải đang đề phòng nhau, Lư tỷ quên rồi sao? Bà lão này, gần đây hình như không ngồi yên một chỗ được vậy. “Tôi cùng hai đứa nhỏ đến chơi biệt thự nhà bà ta, Tiểu Tinh Tinh đang biểu diễn múa hát cho mọi người. Con gái cô thật sự là trời sinh mệnh vì gạo, bạo vì tiền, cả một đám gia có trẻ có chỉ vây quanh bắt chuyện với con bé”. Tiểu quý này té bào biểu diễn thật đúng là di truyền từ “Ai đó”.

Rất cục hiểu rõ nguyên nhân Lư Hòa Thiên hạ giọng, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hóa ra bà phu nhân cao quý kia cũng có thể cười thành bộ dạng như vậy. Tiểu Tinh Tinh, quả thật là quá dễ thương mà! Vậy còn đứa kia thì sao?

“Vẫn lạnh lùng đứng ở một bên xem thôi”.

“Cô hôm nay không phải đi làm việc sao? Thế nào lại rảnh rồi đi gọi cho tôi?”

“Công việc xong sớm mà, vốn định đem hai đứa đi chơi. Nhưng mà thôi, đi chơi vui về đi!”

“Có thể ở lại không? Vừa rồi mẹ chồng cô một mực muốn hai đứa ở lại một hôm, nghe nói ở sau núi có suối nước nóng tư nhân, thời tiết đang lạnh, mấy đứa nhỏ rất mong chờ”.

“... Bọn họ không phát hiện cái gì chứ?”. Đại Tinh Tinh thật sự rất giống cha của nó.

“Tôi là ‘Mẹ’ của chúng, bọn họ có thể phát hiện ra cái gì chứ?”. Chi là nếu một ngày nào đó phu nhân biết được cô cùng Trầm Thủ Sắc là bạn thân, như vậy rất có thể sẽ làm một chút liên tưởng không cần thiết. Dù sao thì hai tiểu quý kia, một đứa là bản sao của Trầm Thủ Sắc, một đứa lại là phiên bản nhỏ hơn của Hách Thừa Hôn, nghĩ thế nào cũng thấy thật là nguy hiểm.

“Ừm, vậy được rồi!”. Kết thúc cuộc trò chuyện, điện thoại của Trầm Thủ Sắc lại rung lên.

Kim Khải Lập tìm cô?

Vừa tiếp máy, cô đã đi thẳng luôn vào việc chính, “Ít nhất trong thời gian gần tới đây tôi sẽ không nhận bất cứ hợp đồng chụp ảnh nào đâu”. Hiện giờ thời gian mỗi ngày của cô đều bị cắt xén đến mức tối đa, thời giờ rảnh rỗi ít đến thảm hại, căn bản không có lúc nào có thể cùng các con ra ngoài chơi.

Quay chụp ảnh chân dung sẽ mất rất nhiều thời gian, nếu làm vậy cô sẽ bị hai tiểu quý oán giận mất.

“Cô làm ơn đừng từ chối nhanh như vậy được không?”

Đúng như cô dự đoán trước, chính là yêu cầu làm album ảnh mà. “Tôi từ chối!”

“Người đặt hàng lần này cô thế nào cũng không nghĩ tới đâu!”. Hấn vẫn cố đám ăn xôi, ý đồ muôn lời kéo sự chú ý của cô.

“Tôi không muốn biết!”. Nói trắng ra là cô không có hứng thú.

“Ày, bà cô của tôi, cô đối với người ta không có hứng thú, nhưng chẳng lẽ đối với tiền không có quan tâm sao? Người ta chính là trả giá cao ngất ngưỡng đó”.

“Vậy anh tìm người khác chụp đi”. Công ty bọn họ nói về nhiếp ảnh gia nổi tiếng cũng có mấy người, danh tiếng thì không bằng được cô, nhưng khả năng là chuyện không phải bàn.

“Người ta chỉ đích danh Trầm Thù Sắc”. Bà cô này, không nhớ cô ta cũng là cổ đông của công ty sao, cũng nên tiếp một ít hợp đồng giúp công ty kiếm tiền chứ. Vậy mà hết lần này đến lần khác cô nàng phát huy bản tính tiểu thư cao ngạo, thường xuyên đem thần tài tổng tiền ra khỏi cửa.

“Vậy thì anh nói cho hấn, Trầm Thù Sắc hiện tại bề bộn nhiều việc, nếu muốn tôi làm khả năng phải đợi nửa năm nữa”.

“Cô ... cô ... Hiện giờ trông có khác gì phế nhân đâu, còn muốn nghỉ ngơi bao lâu nữa? Mùa đông đều đã qua, ngay cả gấu cũng đã tỉnh, cô vẫn còn trì hoãn ở đó sao?”.

Ồ hơ, kì quái ghê, gấu tỉnh rồi thì liên quan gì đến cô? “Mặc kệ, không nhận là không nhận”.

“TRẦM THÙ SẮC!”

“Làm gì???”. Nói to như vậy cũng vô dụng thôi, cô từ trước đến nay vốn đâu có sợ ông bác này.

“Cô chỉ cần nhận hợp đồng này, sau đó tôi cho cô nửa năm tha hồ mà chơi”.

“Sếp, ngài điên rồi sao?”

“Trường hợp này không nhận tôi mới nói điên!”. Hấn nhin không được bắt đầu tăng âm lượng.

Có cần phải nghiêm trọng thế không? “Tôi có thể biết vì sao anh lại kích động như thế được không?”. Kim Khải Lập mặc dù yêu tiền hơn mạng, nhưng cũng chưa bao giờ ép buộc cô như vậy.

“Chụp vài tấm ảnh được trả một nghìn vạn, cô có làm hay không?”

Là vị đại gia nào đây? Con số cũng không nhỏ a! “Anh chắc chắn chỉ cần là tôi đi chụp ảnh, hấn sẽ trả số tiền đó?”

“Đương nhiên”

“Không có điều kiện kèm theo”

“Thực ra thì ...”

“Thế nào?”

“Không có!”. Cho dù có điều kiện đi kèm thì đối với Trầm Thù Sắc cũng không thành vấn đề ... Có lẽ thế đi?

Đối phương yêu cầu Trầm Thù Sắc cũng phải chụp cùng.

Trầm Thù Sắc có chút hồ nghi, “Anh vẫn nhớ quy tắc làm việc của tôi chứ?”

“Đầu tiên là xem ảnh trước, xem xem có hứng thú đối với người kia không rồi nói sau”. Thực tế đây là vấn đề lớn nhất, nhưng hấn đã nghĩ ra biện pháp tốt rồi, chỉ cần nói dối cô là tấm ảnh của vị tiền sinh kia mấy nhân viên không cẩn thận đã đánh mất rồi. Ha ha ha, cô nàng này rất có lòng tốt, để cho người đó không bị trách phạt, cô ta nhất định sẽ đưa tay giúp đỡ.

“Có cảm tình sau còn phải ở chung xem thế nào nữa, đừng có quên”. Kim Khải Lập hôm nay sao có vẻ hơi là lạ?

“Người đó cũng biết nguyên tắc của cô. Tôi nói Thù Sắc, công ty chúng ta cuối năm nay với đầu năm sau có đi du lịch xa được hay không là nhờ ở cô đây”.

“Hiện giờ nói nhận hay không vẫn còn quá sớm, trước tiên tôi phải xem qua ảnh chụp đã!”

Trầm Thủ Sắc tâm trạng phiền chán đứng trước cánh cửa dẫn vào khu biệt thự.

Không may vừa làm vừa học nhân viên kia đem tấm ảnh vị đại gia “Một nghìn vạn” kia đánh mất, làm cô vẫn chưa kịp xem xét, mà cái vị nhà giàu kia lại gọi đến thúc giục, liên tục hỏi cô có tiếp nhận vụ này hay không?

Ảnh chụp bọn tôi còn chưa xem qua, làm sao biết được có nhận hay không đây? Cô vốn định gọi cho bên kia muốn hỏi một lần nữa, nhưng cậu nhân viên đó hai mắt đắm lệ nhìn cô cầu cứu, cô không biết làm sao cũng đành phải nhận lời.

“Nghìn vạn” đại gia nghe được cô đồng ý tiếp hợp đồng, rất hai lòng muốn mời cô đến chỗ ở gặp mặt, cô lúc đầu muốn từ chối, nhưng như vậy cũng tốt, vừa đến xem vị đại gia nào tài lực hùng hồn như vậy, nhân tiện xác định xem cô có thể chụp ảnh cho hắn không. Trước khi tiến hành chụp ảnh, cô vẫn còn nhiều cơ hội để từ chối.

Hóa ra là nhà giàu như vậy a, hèn chi có thể bỏ ra vạn lượng hoàng kim như vậy.

Mới vừa rồi cô ấn chuông cửa, muốn cùng người bên trong nói rõ mục đích viếng thăm, cửa sắt đại môn trong chốc lát tự động mở ra hai bên.

Từ cổng vào đến biệt thự còn phải đi một đoạn đường ngắn, hai bên trồng loại cây Hoa chuông màu hồng nhạt, lại đúng lúc đang nở rộ, cả thân cây bao phủ bởi sắc hoa tím hồng, cực kì đẹp.

Từ xa xa, một người trung niên đi tới đón tiếp cô.

Người này trên mặt để một chòm râu giống dê, không cần hóa trang cũng rất thích hợp đi đóng vai ông chú xấu xa trong phim truyền hình. Trầm Thủ Sắc bắt đầu cảm thấy nghiêm trọng, dè dặt bước lên.

“Cô Trầm?”

“Vâng”

“Cậu chủ đã đợi cô rất lâu rồi”.

Cậu chủ? Ồ, hóa ra hắn là con trai chủ nhà này, vậy người trước mặt cô có lẽ là quản gia ở đây? Thật là sợ bóng sợ gió!

Ông chủ kia dẫn cô đi vào một gian phòng khách cực kì xa hoa, quý phái, xem ra chủ nhân của ngôi nhà rất hâm mộ phong cách Baroque. Không dừng lại ở phòng khách, cô được ông ta dẫn sang một căn phòng khác, nhưng vừa bước qua cửa, cô lập tức sửng sốt, căn phòng này ... giống như là bản sao của căn hộ xưa kia cô cùng Hách Thừa Hôn chung sống. Đặc biệt là khung cửa sổ sắt đất mà cô yêu thích, chỉ khác là căn hộ trước đây nhìn ra một công viên, còn hiện tại bên kia khung cửa là một nhà kính trồng hoa.

Đưa mắt nhìn ra ngoài, gần cửa sổ một cây hoa tử đằng nở hoa rực rỡ, từng chùm hoa bay phát phơ theo gió, gian phòng này nhìn theo góc độ nào đều có một loại phong tình rất đặc biệt.

“Cô Trầm, xin chờ một lát, cậu chủ nhà chúng tôi đang bận một chút việc. Cô muốn uống trà, hay là cà phê?”

“Cho tôi cà phê, cảm ơn”. Quản gia vừa rời đi, Trầm Thủ Sắc đứng lên nhìn ngó xung quanh, nhìn đến đâu cũng thấy vô cùng kinh ngạc, đột nhiên từ sau lưng truyền đến tiếng nhạc rất quen thuộc đối với cô, đây là

Cô xoay người lại, sửng người!

Một chiếc đồng hồ giống y như cái mà cô năm đó mua về coi như của hồi môn của bản thân!

Nhìn không được, cô đi qua xem xét chiếc đồng hồ đó, ... Thật quen thuộc a, ngay cả từng đôi tân lang tân nương đi ra từ trong đó cũng giống nhau như đúc.

Bỗng nhiên có một ý tưởng lóe lên trong tâm trí, cô nhìn xuống dưới chiếc đồng hồ, ở bên dưới tấm gỗ, năm đó cô đã thuê người khắc lên ngày cưới của bọn họ.

Vừa nhìn đến, hai mắt cô bỗng dưng nóng lên.

Đây chính là chiếc đồng hồ cô mua năm đó!

Bởi vì trên mặt gỗ cũng có ngày cô cùng hắn kết hôn. Giống như không hẹn mà gặp được bạn tốt xưa kia, tâm trí cô có chút kích động.

Chỉ là, tại sao chiếc đồng hồ đó lại ở chỗ này? Căn phòng này giống hệt căn hộ trước kia, hiện giờ lại thấy chiếc đồng hồ này ở đây, nhiều sự trùng hợp như vậy, cô không khỏi cảm thấy kì lạ ... Vừa nghĩ đến đó, cửa phòng lại mở ra, có người vừa đi vào.

Trầm Thủ Sắc giật mình quay lại, nhưng vừa thấy người đi tới, cô tròn tròn mắt, không thể tin nổi.

Hắn ... hắn là chủ nhân căn biệt thự này, hay nói đúng hơn, hắn là người đã thuê cô chụp ảnh?

Hách Thừa Hôn dáng người có vẻ gầy hơn trước đây, nhưng thần sắc vẫn rất tốt. “Nhiếp ảnh gia, chúng ta lại gặp lại rồi!”.

“Anh ... Anh vì sao lại ở chỗ này?”. Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô biết mình thật là ngớ ngẩn, nhưng vẫn muốn hỏi để xác định.

“Tôi ủy thác cho cô chụp ảnh, cô ngày hôm nay đến chẳng phải vì việc đó sao?”

Hắn ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy ly cà phê người làm mang tới.

Trước khi lấy hân, cô vẫn nghe nói Hách Thừa Hôn biệt thự cách nhà chính nhà họ Hách không xa, chỉ có điều cô không có vận may bước vào đó, hơn nữa hân cũng rất ít khi ở lại.

Trầm Thủ Sắc mang tinh thần phòng bị, hỏi hân: “Anh rốt cuộc vì sao ...”

“Tôi nói rồi, là tôi mời cô đến chụp ảnh, không phải sao?”

“Tôi nghĩ anh đang nói đùa”. Cô nhớ hân đã nói qua, hân bình sinh ghét nhất bị chụp ảnh, vậy nên mới nghĩ hân đang tùy tiện nói mà thôi.

“Sao lại là nói đùa? Cô chẳng phải đã thu ‘tiền đặt cọc’ rồi sao?”

Cô trừng mắt nhìn hân, ngày đó, nghĩ đến chuyện xấu hổ ngày đó, mặt lập tức đỏ lên, “Anh hôm nay tìm tôi đến có việc gì?”

Cô nghĩ, hân không chỉ là muốn chụp ảnh.

“Có hai việc, đầu tiên là cảm ơn cô vì đã chăm sóc tôi mấy ngày tôi bị bệnh. Tôi vừa khỏi xong lại phải xử lý một ít công việc, sau đó lại ra nước ngoài. Thực ra lúc ở sân bay tôi có định gọi cho cô, nhưng điện thoại của cô tắt máy, hơn nữa tôi nghĩ, việc này gặp mặt nói chuyện trực tiếp thì tốt hơn”.

“Không cần phải khách sáo như vậy”.

“Còn nữa, tôi thực sự muốn mời cô chụp ảnh cho tôi”. Về mặt hân không giống như đang đùa, “Nếu như cái giá tôi đưa ra cô không hài lòng, vậy có thể bàn lại”.

“Tôi là thợ chụp ảnh, không phải ăn cướp”. Chụp vài tấm hình đòi một nghìn vạn? Cô không muốn bị trời phạt! Giúp hân chụp ảnh? Đây là chuyện trước kia cô thường làm, nhưng lại luôn mong muốn được chụp một cách công khai, hôm nay cơ hội tới rồi, không những có thể thỏa lòng mong ước, mà còn có thể cầm tiền trong tay, việc tốt như vậy tại sao không làm?

“Tôi nhớ cô đã từng nói, thứ cô mong muốn được chụp nhất chính là ảnh cưới”.

“Đúng vậy”.

“Tôi tìm cô chính là muốn chụp ảnh cưới”.

Trầm Thủ Sắc đột nhiên cảm thấy run sợ, hân muốn kết hôn? Vì sao lại đột ngột như vậy? Từ lúc hân bị bệnh đến giờ còn chưa đến 10 ngày đêm mà!

Cô bưng ly cà phê lên muốn uống một ngụm, nhưng đôi tay cô run rẩy không kim lại được, cuối cùng lại đặt xuống.

“Thật ... thật sao?”. Thì ra Hách Thừa Hôn mới thực sự là kẻ lợi hại, ngay cả thân mẫu của hân cũng không sánh được.

Chỉ là, tại sao hân trong lúc sinh bệnh vẫn liên tục gọi tên cô? Thời điểm đó, hân có thật là không gạt người không?

“Tôi tin dựa vào quan hệ giữa chúng ta, cô nhất định có thể chụp rất tốt”.

“Anh đang khen tôi sao?”. Cô đau lòng cười khổ.

“Tôi đương nhiên tin tưởng vào khả năng của cô”. Hân chăm chú quan sát mọi biểu hiện của cô.

Trầm Thủ Sắc vẻ mặt buồn vô hạn, “Tôi biết rồi. Ngày hôm nay cứ quyết định như vậy đi, tình hình cụ thể sau này bàn tiếp”. Tâm trạng cô lúc này cực kì phiền muộn, nặng nề, có một loại cảm giác khó chịu khó kiềm chế được.

Cô đứng lên, không muốn ở lại thêm một giây nào nữa.

Hách Thừa Hôn cũng đứng dậy nhìn cô.

“Cô không muốn biết đối tượng kết hôn của tôi là ai?”

“Cái này có gì quan trọng sao?”. Cô dần cảm thấy tức giận. Hân muốn kết hôn với ai thì nói với cô làm gì? Cô bắt buộc phải biết ư?

“Đó chính là người mà cô sẽ chụp, cô bình thường luôn muốn tìm hiểu mọi điều liên quan, không phải sao? Ảnh cưới phải chụp thể nào để có thể toát lên cái cảm giác hạnh phúc cùng ngọt ngào của đôi vợ chồng mới cưới, điều đó mới là quan trọng”.

“Việc chụp ảnh không đến lượt anh dạy bảo tôi”. Cô lạnh lùng quay sang nói với hắn.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cho cô khỏi quên thôi”.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm anh thất vọng. Nếu như anh lo lắng tôi chụp không tốt, có thể mời người khác”.

“Không, tôi chỉ muốn một mình cô”.

“Tôi có thể đi được chưa?”. Sự nhẫn nại của cô đã đến mức giới hạn.

“Thù Sắc, cô từ lúc đến đây vẫn chưa có chúc mừng tôi”.

“Anh ...”

Trầm Thù Sắc lửa giận bắt đầu bùng nổ. Hà có gì cô phải nhẫn nhịn? Tại sao lại phải kiềm chế nỗi đau, kìm nén chính mình để kị cùng tức giận? Sao lại phải cười vui vẻ, nói ra lời chúc phúc giả vờ là xuất phát từ chân tâm? Cái này vừa nghĩ đến đã muốn nôn!

Trước mặt Hách Thừa Hôn, cô quả thực đã che giấu quá nhiều rồi, thực sự rất mệt mỏi! “Anh không thể không đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy sao?”

“Cái gì?”

“Anh có cần phải đối với tình cảm của tôi nhẫn tâm như vậy không, như vậy không thấy quá mức sao? Tôi biết người anh để ý tới nhất định không hề kém cỏi, nhất định sẽ rất hạnh phúc, nhưng lời chúc phúc tôi không nói ra được, xin thứ lỗi cho tôi keo kiệt cùng tùy tiện!”

Cô cố gắng nhẫn nhịn, kiềm nén những giọt nước mắt chỉ chờ rơi xuống. Cô không muốn khóc trong tình trạng chật vật khổ sở như thế này, tự thúc giục chính mình rời khỏi nơi này thật nhanh, chỉ là hai chân cô dường như đã hóa đá, thế nào cũng không thể nhúc nhích.

“Cô thích tôi?”

“Đúng! Tôi thích anh! Từ trước đến giờ vẫn không hề thay đổi! Cứ cười thoải mái đi! Nói tôi là đồ ngốc cũng được, cho nên anh ... có thể đừng dây dưa với tôi nữa, được không?”. Cô bật khóc như một đứa trẻ, hoàn toàn không để ý tới hình ảnh của bản thân.

Hách Thừa Hôn đi một bước về phía trước, đem cô ôm chặt vào trong lòng, “Chỉ sợ là không làm được”.

Cô muốn thoát ra, nhưng hắn càng ôm càng chặt, tức giận cô liền giơ tay đánh hắn, “Anh thật là đồ đê tiện! Sắp cùng người khác kết hôn, còn đi trêu chọc tôi làm cái gì?”

“Anh không bày ra mưu kế, làm sao biết được tình cảm thật của em? Còn em thì sao, lúc trước từng nói trong lòng đã có người đàn ông khác, thậm chí còn nói qua, mọi nhiệt tình đối với anh, chẳng qua là do người nào đó không ở bên người mà cô quạnh”.

“Đó là ...”, Trầm Thù Sắc khuôn mặt càng lúc càng đỏ.

“Thù Sắc, anh hỏi em một việc, em hiện tại có đi gặp gỡ đối tượng không?”. Hắn cũng đã nghĩ đến, lần đó hắn dùng cách đó thử cô là hơi quá mức, rõ ràng muốn đi gặp cô, lại nói thành đi tìm gặp Thịnh Phong Vĩ, những lời đó của cô có thể do tức giận quá mà nói.

Cô do dự một chút, lắc lắc đầu, lập tức trở về trạng thái phòng bị, “Hách Thừa Hôn, anh đang muốn bày ra trò gì vậy?”. Hắn không phải sắp kết hôn với cô gái khác sao?

“Thù Sắc, trong lòng em chỉ có anh, ngược lại anh cũng chỉ quan tâm một mình em, chúng ta ... có thể bắt đầu lại được không?”. Chuyện của quá khứ thì để cho nó trôi đi đi, tương lai mới là quan trọng.

“Vậy ... vợ của anh đâu?”

“Em không phải nói muốn chụp ảnh cưới sao? Rốt cuộc là muốn người khác chụp cho mình, hay tự mình đi chụp cho người? Hôn lễ lần trước chúng ta không có chụp ảnh chung, đối với em có lẽ là vô cùng tiếc nuối?”

Đúng vậy, đó là việc cô hối tiếc nhất trong đời, chỉ là ... cô vẫn không sao hiểu được. “Anh vì sao đột nhiên ... đột nhiên ...”. Suy nghĩ của cô hiện giờ rất phức tạp.

“Hiểu ra chưa? Đồ em gửi lại, anh đã đọc qua rồi”.

Trầm Thù Sắc ngắt ra, là “Đọc sách tâm đắc báo cáo”? Cô sức nhớ tới nhiều năm trước đã giao cho Du luật sư một chiếc hộp. “Anh bây giờ mới nhận được nó?”

Hách Thừa Hôn đem mọi sự tình lần lượt kể ra.

Thì ra là vậy, thảo nào ngày đó hắn nói cô vẫn chưa bao giờ chụp ảnh cho hắn, bởi vì hắn cho tới lúc đó không biết chiếc hộp này tồn tại. Chuyện giữa

cô và hấn, vì sao lại nhiều khó khăn như vậy?

“Thù Sắc, cảm ơn vì em đã yêu anh nhiều như vậy”.

Nước mắt cô lần nữa lại tuôn trào, “Kể cả ... người anh thích là một kẻ nghiện chụp ảnh? Kể cả người đó mỗi lần nhận công tác đều đem người ta nuốt chửng vào bụng?”. Cô rất muốn giả vờ tươi cười vui sướng, nhưng nước mắt như vỡ òa mà tuôn ra, cô ôm hấn thật chặt, để che giấu tâm tình kích động. Cô rất sợ, sợ vừa rồi chỉ là một hồi mộng đẹp, qua một đêm tỉnh lại mới nhận ra tất cả chỉ là giấc mơ.

Đối với cái tên gọi “Dục nữ” của cô, hấn từ trước đến nay đều không mấy may mắn, thực ra nếu cùng nhiều nam mình tính ở chung như vậy, không sớm thì muộn cũng gặp chuyện không may, sẽ không phải mỗi lần sự tình loạn lên một hồi lại chìm xuống như vậy. Trong tất cả những chuyện đó, thực sự ảnh hưởng đến hấn chỉ có duy nhất một người – Sở Hành.

Về phần việc chụp ảnh – “Những chuyện xảy ra trước đây, anh nghĩ có thể châm chước mà bỏ qua”.

Hấn nói xong trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng ảm ức, Trầm Thù Sắc không nhìn được nở nụ cười.

“Thù Sắc, một lần nữa lấy anh được không?”. Hấn không muốn đợi lâu thêm nữa, mau chóng kết hôn cũng được, tránh để đêm dài lắm mộng.

“Nhưng mà ... mẹ anh”.

“Bà ấy gần đây còn bận chơi đùa cùng một đôi song sinh không biết mang từ đâu về, ngay cả việc tìm đối tượng gặp mặt cũng quên mất”. Hấn cũng hiểu được thái độ của phu nhân đối với Trầm Thù Sắc gần đây có phần đổi khác, tuy vẫn không thể nói là thích, nhưng cũng không như trước kia mỗi lần nhắc tới cô là nổi giận đùng đùng, giống như muốn đem cô ăn sống nuốt tươi, hình như từ sau lần hấn sinh bệnh, thái độ của bà bắt đầu chuyển biến.

“Đôi song sinh?”. Có phải chính là đại tiểu Tinh Tinh không?

“Ừ, bà nói đứa bé gái rất giống tiểu công chúa, nói năng ngọt ngào, lễ phép, đứa bé trai thì giống y như anh hồi nhỏ, dễ thương kinh dị. Nghe thật là muốn nôn, nếu nó thực sự là như vậy, thì không thể nói là dễ thương được. Kết quả bà mắng chửi anh suốt 15 phút đồng hồ. Đứa trẻ tên đại Tinh Tinh kia, anh nhất định phải đi xem nó thế nào”.

“Thật ... thật sao?”. Cô lại nghĩ đến một việc, có một lần chị Lur cùng hai đứa nhỏ ở lại chỗ Hách phu nhân qua đêm, khi đó chị Lur đang bận tắm, tiểu Tinh Tinh làm ồn lên với Lữ Tú Trang, nói muốn gọi điện thoại cho cô. Cô nghi ngờ, bà ta có thể đã biết những gì.

“Bà vừa mở máy liền nói liên tục suốt 1 tiếng đồng hồ, lúc nào cũng tiểu Tinh Tinh thế này, đại Tinh Tinh thế kia”. Mẹ hấn gọi đến đúng lúc hấn đang mài kìm mấy văn kiện, hấn kìm xong một đồng giấy tờ bà vẫn còn đang “Tiểu Tinh Tinh”. Dù sao nội dung hôm đó hấn cũng không lưu tâm lắng nghe, chỉ biết là sao lớn sao nhỏ bay đầy trời, hoa hết cả mắt ... Thế cũng tốt, ít ra cũng dễ nghe hơn trước đây, suốt ngày con gái nhà nào thế nào, tốt nghiệp ở đâu, rồi còn biết tài nghệ gì nữa.

“Hách Thừa Hôn ... anh thích trẻ con không?”

Hấn lại nhớ đến căn bệnh của cô, “Việc này chỉ có thể dựa vào duyên phận thôi”. Được thì tốt, còn không được thì phải chịu thôi.

“Ừ”. Có lẽ nên tìm lúc nào đó để bọn họ cha con được gặp nhau.

“Thù Sắc, em vẫn chưa trả lời anh!”.

“Vì sao muốn lấy tôi?”

Hách Thừa Hôn tất nhiên thừa biết cô muốn hấn nói cái gì, hấn ngượng ngùng mà nói: “Một người đàn ông muốn kết hôn với một phụ nữ còn có thể vì lý do gì?”

“Lý do thì rất nhiều, giống như anh khi trước kết hôn không phải vì bị cô gái nào đó gài bẫy mà phải có trách nhiệm sao?”

“Em lại lôi chuyện cũ ra làm gì?”

“Anh có thể không trả lời, dù sao tôi hiện giờ đang tự do tự tại, có quay về làm phu nhân nhà giàu hay không cũng không có gì quan trọng”.

Cô gái này! Hít sâu, “Anh yêu em”.

Trầm Thù Sắc nhìn cười, “Anh nói ra 3 chữ này trông thật là ngốc nghếch, nhưng mà rất dễ thương! Thôi được rồi! Lời nói được chấp nhận!”

Cô rời ra khỏi vòng tay hấn, nhìn màn hình điện thoại, “Chị Lur?”

“Tôi có việc gấp cần phải đi vài ngày, hai đứa nhỏ tôi đang để ở nhà!”

“Chị có sao không?”, giọng của chị ta có vẻ khàn khàn, giống như vừa mới khóc.

“Không có việc gì! Trước tiên cứ như vậy đi!”

Trầm Thù Sắc kinh ngạc nhìn điện thoại đã ngừng cuộc gọi.

“Em làm sao vậy?”. Hách Thừa Hôn quan tâm hỏi.

Cô lắc đầu. Không biết vì sao, mấy lời vừa rồi khiến cô cảm thấy bất an, giống như có chuyện quan trọng gì sắp xảy ra vậy.

Hi vọng chỉ là do cô nghĩ ngợi quá nhiều, hạnh phúc của cô thực sự đã tới, sau này nhất định sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Một nữ sinh cấp 2 quỳ bên giường bệnh, cô bé có dung mạo thanh tú, tuy mới 14 tuổi nhưng đáng đáp đã vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt lộ rõ nỗi bi thương vô hạn, cô cố gắng tỏ ra kiên cường, nhưng nước mắt không ngăn lại được cứ thế đảo quanh theo viền mắt.

Từ lúc cô bắt đầu hiểu chuyện tới nay chỉ biết mẹ cô sức khỏe thật không tốt, thường xuyên phải vào bệnh viện, nhưng cô chưa từng nghĩ qua, mẹ cô chưa kịp nhìn thấy cô trưởng thành đã phải rời khỏi thế giới. Cô rất sợ hãi, cô ... vẫn còn là một đứa trẻ!

Người phụ nữ nằm trên giường thực tế cũng chỉ mới hơn 30 tuổi, nhưng trải qua bệnh tật triền miên, bà thân thể ngày càng gầy yếu, thoát nhìn giống như một người đã ngoài 50, 60 tuổi.

Đôi mắt bà âm trầm u ám, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Bà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng đứa con gái của bà, gương mặt cô bé quả thực rất giống cha của cô. Nhìn thấy cô, bà cảm giác như nhìn thấy người đó, cũng coi như là một điều an ủi.

“Bé ngoan, đừng khóc, khóc nhiều sẽ không đẹp a, mẹ chỉ thích nhìn bé ngoan lúc vui vẻ thôi. Đến đây, cười một cái cho mẹ xem nào!”.

Mẹ cô từng nói, lúc cô cười rạng rỡ chính là giống cha mình nhất, “Ông ấy ... ông ấy vẫn không thể đến sao?”

“Cha con bận rộn rất nhiều việc”

“Ngay cả ... ngay cả mẹ ...”, cô không thể nói nên lời, mấy từ “Sắp chết” làm thế nào cũng không ra khỏi miệng, cứ nghẹn ở trong họng, “Ông ta thực sự ngay cả một chút thời gian rảnh cũng không có sao?”

“Ông ấy muốn đến, nhưng mẹ không cho ông ấy tới”. Người đó chỉ cần nói vậy là được rồi. “Hiện giờ là thời điểm quan trọng nhất với ông ấy. Chắc hẳn người đó sẽ trở thành đại minh tinh, không nên chỉ vì ... việc nhỏ này mà làm vướng chân hắn”.

Sống chết mà gọi là việc nhỏ? Chỉ có người mẹ này của cô mới cho đó là việc nhỏ, “Mẹ vì sao phải che chở cho ông ta, ông ta ... căn bản không yêu mẹ, ông ta yêu nhất là ...”. Đừng nghĩ là cô không biết, các cô các dì đều nói hết cho cô rồi.

“Không nên nói hấn như vậy”, bà thở dài, “Ông ấy chưa từng lừa dối mẹ, năm đó khi chúng ta có con, mẹ đã muốn đem bỏ đi, chính là ông ấy kiên trì muốn mẹ giữ lại. Cuộc sống của chúng ta được như hiện tại cũng là nhờ có ông ấy”. Năm ấy bà mới 17, người đó mới 15, cả hai đều còn quá trẻ, năm đó hẳn phải có dũng khí lớn thế nào mới dám kiên quyết muốn bà sinh ra đứa trẻ.

Đúng vậy, cuộc sống ngoại trừ thiếu tình thương của cha, cô so với nhiều đứa trẻ cùng tuổi khác lại càng sung sướng hơn nhiều.

“Mẹ chỉ muốn con đáp ứng một việc, bất kể là sau này gặp chuyện gì, phát sinh tình huống như thế nào, con đều phải thay hấn bảo vệ bí mật, trừ khi hấn ... tự mình nói ra”.

Cô bé vẫn quật cường không muốn mở miệng.

“Con gái ... làm ơn đáp ứng một lần này thôi”. Bà vuốt nhẹ khuôn mặt ngập tràn nước mắt của cô, “Đây là lần đầu tiên mẹ cầu xin con, có lẽ ... cũng chính là lần cuối cùng”.

“Vâng ... con đồng ý”. Cô gái nặng nề gật đầu, rơi lệ không ngừng.

Người phụ nữ chỉ cần có thể, như là hoàn thành việc hệ trọng nhất trong cuộc đời, bà lưu luyến nhìn lần cuối gương mặt yêu dấu kia, chỉ chốc lát sau bà hô hấp bắt đầu khó khăn, ngày càng yếu ớt, đôi mắt từ từ nhắm lại, tay cũng buông rơi xuống.

“Không”, Trầm Thù Sắc giật mình bật người dậy, miệng thở hổn hển, cô kinh hoàng nhìn bốn phía, lúc này mới xác định vừa rồi chỉ là mơ.

Lấy tay lau mặt, cô để chân trần đi qua đệm tắm rèm cửa dày cộm kéo ra, phát hiện bên ngoài mặt trời đã ngả về tây. Đúng rồi, buổi chiều khoảng 2 rưỡi có ngu một lúc, thông thường chỉ nghỉ ngơi khoảng 1 tiếng đồng hồ cô tự nhiên tỉnh lại, không ngờ hôm nay ngu thẳng một mạch đến chiều.

Mẹ ... cô đã lâu không nằm mơ thấy bà, thế nào buổi chiều là mơ thấy giấc mơ cũ này?

Là do quá hạnh phúc sao? Mới có nửa tháng trước thôi, tâm trạng cô luôn luôn cực kì khổ sở, cô cùng Hách Thừa Hôn có quá nhiều hiểu lầm lẫn nhau, thật vất vả mới quay lại được với nhau, tuy nói vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết xong, nhưng cả hai đều muốn làm lại từ đầu, rất nhiều việc, hẳn tựa hồ cũng không còn tính toán nữa.

Cuộc sống hiện tại, cô cảm thấy thực sự hạnh phúc.

Mọi người thường nói, một người gặp được nhiều vui vẻ đôi lúc sẽ mơ thấy những giấc mộng trái ngược với thực tế. Là như thế này sao?

Thực ra, trong lòng cô vẫn còn nỗi bất an mơ hồ.

Từ lúc chị Lư gọi điện cho cô, vội vội vàng vàng đi làm việc khác, Thù Sắc vẫn cảm thấy không ổn, bởi vì chị Lư là một người trầm tĩnh, điềm đạm, chuyện có thể khiến chị ấy lung tung không có nhiều lắm. Cô cảm giác, chuyện đó nhất định liên quan đến một người – Sở Hành.

Hơn một tháng trước hẳn về nước để tuyên truyền cho bộ phim mới, tuy nói là lần này trở về tương đối lâu, nhưng từ khi hẳn sang định cư ở nước Mỹ, chưa có lần nào đi ra bên ngoài lâu như vậy. Hẳn có lẽ chưa bay sang Mỹ, bởi vì cô vẫn chưa hề nhận được một cái tin hay cuộc gọi nào của hẳn.

Cô hôm nay cũng thử liên lạc với Sở Hành cùng Lư Hòa Thiển, nhưng cả hai người đều tắt máy.

Hay là vì lí do này nên cô mới cảm thấy bất an, mới nằm mơ thấy con ác mộng đó.

Quay đầu nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, 5 giờ rồi, phải mau đi chuẩn bị thôi, không nên ở đó mà suy nghĩ linh tinh, mọi sự không liên quan bỏ hết khỏi đầu óc, chờ lát nữa Hách Thừa Hôn sẽ đến đón cô đi ăn tối.

Cuộn lại mái tóc dài gọn gàng lên phía sau gáy, cô đứng lên đi vào phòng tắm.

Cô đem tinh dầu hoa hồng nhỏ vài giọt vào trong bồn tắm lớn, đây là món quà hẳn đã tặng cô từ mấy ngày trước, trước đó là một con gấu Teddy vĩ đại, trước nữa là một bó hoa hồng nhưng đẹp mê ly ...

Đại tổng tài gần đây thực sự ân cần quá mức! Hại cô nhận quà nhiều quá thành thói quen, bắt đầu mong chờ món quà tiếp theo là gì.

Đem thân thể tẩy sạch xong, cô bước vào bồn tắm, hương thơm hoa hồng ngào ngạt mang theo vài phần mê hoặc người, chẳng trách có người nói hương hoa hồng là mùi thơm tán tỉnh con người. Nhắm hai mắt, cô khoan khoái hưởng thụ cảm giác dễ chịu, nhưng lại bất giác nghĩ đến đại tiểu Tinh Tinh.

Hai tiểu quý này thật là quá vô tình, nhà họ Lư có đại ca chơi cùng, lại có ông cụ trưởng họ Lư suốt ngày làm đồ chơi cho chúng, hết chuẩn chuẩn trúc, cào cào lá tre, lại đến súng phun nước nữa, còn thường xuyên dẫn chúng đi ra hồ ngắm cảnh, hai đứa trẻ hồn nhiên vui chơi quên cả trời đất, ngay cả cô là mẹ chúng, vậy mà muốn dẫn chúng đi chơi hai tiểu quý đó còn không hứng thú bằng.

Tỉ như là lúc này –

Trầm Thù Sắc ngon ngọt dỗ dành: “Thù Thù yêu dấu hôm nay muốn đi chơi cùng các con, được không?”

Tiểu Tinh Tinh nói: “Thật sao? Tiểu Tinh Tinh thích lắm, nhưng mà hôm nay bọn con sắp đi xem con của A Bảo”.

“A Bảo?” Lại là tên con gì vậy? Hết cả tên Dưa Hấu, mèo tên Phú Quý, rồi thì rùa kêu Phúc Lộc Thọ ...

“Cô ở nhà bên tên là A Bảo”.

“...”

“Con là Đại Tinh Tinh đây!”

Mỗi lần Tiểu Tinh Tinh muốn từ chối yêu cầu gì của cô thì đều xuất ra chiêu này.

“...”. Không lâu sau ở đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh mà cô hết sức quen thuộc.

Hiểu rồi! Cô cuối cùng đã hiểu rõ ý đồ của hai đứa nhóc rồi! Aizzz, cô là mẹ bọn chúng, đáy lòng thực sự chua xót a! Thôi bỏ đi, hôm khác lại gọi lại vậy, mấy ngày nay cô ban ngày đều bận việc, cũng không có lúc nào để chăm sóc cho chúng, chỉ là cứ để con cô ở nhà người ta như vậy, nhìn thế nào cũng thấy không được ý tứ cho lắm.

Đối với đại tiểu Tinh Tinh, hẳn liệu có thích chúng không? Cô nên làm sao nói cho hẳn biết đây? Cũng đến lúc rồi!

Sau khi ngâm mình một lúc, cô đứng dậy, lấy khăn tắm lau khô rồi khoác áo choàng vào.

Đẩy cửa phòng tắm bước ra, nhìn thấy trên giường xuất hiện một người, Trầm Thủ Sắc giật mình, sợ đến suýt nữa hét to thành tiếng.

“Anh ... Anh đến đây lúc nào?”. Tuy cô đã đưa hắc chìa khóa nhà, nhưng trước giờ hắc vẫn chưa dùng đến, trách không được cô lại bị sốc như vậy.

“Anh đến từ sớm rồi, gọi điện chẳng có ai nghe máy, bấm chuông cửa cũng không thấy ai mở, anh nghĩ là em đang tắm, cho nên tự mình mở cửa đi vào”.

Hắc tự nhiên lại chủ động như vậy! Trực tiếp đi vào phòng cô ... Tuy giữa hai người cũng có hành động thân mật rồi, hơn nữa còn sắp kết hôn, nhưng cô vẫn xấu hổ a!

Hai người cũng không còn như thời trai trẻ, nhưng mãi đến gần đây mới nghiêm túc thừa nhận tình cảm với nhau, tình cảm vẫn còn cuồng nhiệt như người mới yêu.

“Em đoán xem, hôm nay anh mang đến cái gì?”

Lại muốn tặng cô quà nữa sao? “Mỗi lần chúng ta gặp mặt anh lại tặng quà cho em, anh muốn làm hư em phải không?”

“Anh lại thích làm hư em, coi như để bù đắp cho mấy năm không ở bên nhau”.

Hách Thừa Hôn nói xong, trong lòng cô lại dâng lên một cỗ xúc động, thật lâu nói không nên lời.

“Đoán thử xem, đồ vật lần này là gì?”

“Em không phải thần tiên, làm sao đoán được”.

Hắc từ trong túi lấy ra một chiếc hộp bọc nhung màu xám, hộp vừa mở ra, bên trong là một chiếc dây chuyền kim cương tỏa sáng lấp lánh.

“Đây ... đây là”. Cô không khỏi ngưng hô hấp, “Chiếc vòng đẹp quá! Rất đắt phải không?”. Trời ơi, ngoại trừ mấy viên đá to nhất ở giữa, trên mặt dây chuyền còn bao nhiêu viên kim cương nhỏ hơn nữa?

“Đây không phải điều quan trọng, quan trọng là, chiếc vòng cổ này là do mẹ anh chọn”.

Lúc trước hắc tuyên bố với mẹ chuyện hắc muốn tái hôn với Trầm Thủ Sắc, vốn tưởng rằng bà sẽ kiên trì phản đối, vậy mà ngoài dự đoán của hắc, bà lại cực kì bình thản. Hắc rõ ràng cảm thấy bà có vẻ bất thường, bà thậm chí còn bức mình vì chuyện hôn lễ làm quá vội vàng, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho đâu vào đấy. Ngụ ý chính là phải làm sao cho thật hoành tráng, hơn nữa còn muốn đại tiểu Tinh Tinh làm tiểu phù dâu phù rể. Phản ứng của bà hiện tại so với trước đây khi cô về làm dâu nhà họ quả thực khác nhau một trời một vực.

Nhưng không biết đại tiểu Tinh Tinh kia bộ dạng như thế nào? Thật đúng là đánh cắp được tâm của mẹ hắc.

“Phu nhân?”. Bà không phải rất ghét cô sao? Không đúng, lần trước khi họ gặp mặt nhau, bà còn bảo cô ăn nhiều thêm một chút, làm hại cô thiếu chút nữa thì phun hết đồ ăn ra bàn, còn khiến cô nghi ngờ trong thức ăn bỏ thêm thạch tín.

“Anh vốn định chọn một chiếc vòng cổ khác, phong cách đơn giản trang nhã hơn, bà lại kiên trì muốn chọn cái này, đơn giản chỉ vì tên của nó”.

“Tên?”. Cô biết người thiết kế nữ trang thường chọn những cái tên thật ý nghĩa để đặt cho tác phẩm của mình.

“Đúng vậy, chiếc vòng này tên gọi là ‘Mãn thiên tinh thần’” (tạm dịch là “Sao sáng khắp trời”)

Trầm Thủ Sắc tim đập mạnh, bà ấy ... nhất định đã biết điều gì, hôn lễ chỉ đích danh hai đứa nhỏ làm phù dâu phù rể, ngay cả chọn dây chuyền cũng vậy.

Nếu là trước đây cô nghe được chuyện như vậy, nhất định sẽ sợ đến mức đem hai đứa nhỏ giấu biệt đi, không nghĩ tới hiện tại, bọn chúng lại trở thành cầu nối giữa mẹ chồng với nàng dâu.

“Anh nghĩ bà gần đây thân thiết quá mức với hai đứa trẻ song sinh kia nên cũng bị ảnh hưởng vài phần”. Hách Thừa Hôn cầm lấy sợi dây chuyền, “Để anh đeo giúp em”. Nhìn mặt đá kim cương sáng lấp lánh càng làm nổi bật làn da trắng rạng rỡ của cô, hắc tán thưởng nói: “Đẹp!”.

Cô đi đến trước gương, ngắm nhìn bản thân, cũng cảm thấy mình cực kì xinh đẹp, “Cám ơn anh”. Sợi dây chuyền này cùng với chiếc váy cưới họ chọn quả thực rất hợp.

Nhìn hình ảnh hai người phản chiếu trong gương, Trầm Thủ Sắc vô cùng xúc động, nửa tháng trước cảnh tượng như vậy cô chỉ có nằm mơ mới thấy, nhưng sau hôn lễ sắp tới, cô sẽ một lần nữa trở thành vợ của Hách Thừa Hôn.

“Đây là ... hương hoa hồng”. Đứng gần sát cô, hắc ngửi được mùi hương nồng nàn càng ngày càng đậm.

“Vâng, là lọ tinh dầu hoa hồng em tặng em”.

“Còn có một ít hương hoa dành dành”.

Cô cười, “Làm gì có, nước hoa em thường dùng đều không phải điều chế từ cây dành dành”.

Hắn càng xán lại gần cô, thưởng thức hương vị trên chiếc cổ tuyệt đẹp của cô, nói nhỏ: “Trên người em bình thường vẫn có phảng phất hương hoa này, em không biết sao?”. Hắn đơn giản ôm lấy cô, đặt cô nằm yên trên giường. “Trước đây anh thường nghĩ hoa dành dành trắng muốt vô cùng tinh tế mà trong sáng, không nghĩ tới chúng lại có bản lĩnh mê hoặc lòng người đến vậy”.

“Ngài giám đốc ăn nói càng ngày càng ngọt”. Tim cô bắt đầu nhảy loạn không kìm chế được.

“Chỉ nói với em thôi”. Tay hắn từ từ cởi dây buộc áo choàng, tùy tiện đẩy ra, cảnh xuân tươi đẹp hiện hiện trước mắt.

“Không phải đã hẹn đi ăn sao?”. Tiếng nói của cô bắt đầu nghèn nghẹn, nhìn hắn nhanh chóng bỏ đi mọi vật cản trên người, sau đó thân hình cường tráng bao phủ lấy cô.

“Anh hẹn em ăn, cả hai ta đều không tới thì làm sao tiến hành được”.

“Anh thật là ...”. Cô không nhịn được cười khẽ.

“Anh đói bụng, có thể làm ngay được không?”

“Em nói không được, anh sẽ dừng lại sao?”

Hắn bắt đầu âu yếm thân thể cô, đầu lưỡi dần dần trượt xuống dưới, khiêu khích cô, khiến cô thở gấp liên tục. “Thực sự muốn anh dừng lại sao?”

Con người này thật là ...! Trầm Thủ Sắc đỏ mặt, “Dừng có chừng!”

Hách Thừa Hôn cười nhẹ, lôi kéo cô vào cuộc mây mưa

Sau một trận giao hoan kịch liệt, cô gối đầu lên cánh tay hắn, hô hấp từ từ chậm lại. Bên ngoài sắc trời dần dần tối sẫm, cô nằm nghiêng, nhìn bầu trời đêm đã điểm một vài đốm sáng nho nhỏ.

“Vừa rồi quên làm biện pháp phòng hộ rồi!”. Hách Thừa Hôn thì thào nói nhỏ, hắn quá hưng phấn, cho nên đã quên mất.

“Không sao! Anh quên rồi sao? Muốn em mang thai xác suất so với trúng số độc đắc còn thấp hơn”.

“Nhưng vẫn có người trúng thưởng, không phải sao?”

Trầm Thủ Sắc cười, biết hắn an ủi cô. Vì vậy nhân cơ hội nói, “Em đã từng ước nguyện, mong muốn sau này nếu sinh con trai thì giống anh, sinh con gái thì giống em. Nguyện vọng như vậy rất khó, đúng không?”. Nhưng cô lại được thỏa lòng mong ước, như một ngôi sao nào đó từng nói, cô bị mất đi rất nhiều thứ, nhưng ông trời chưa từng quên bù đắp cho cô.

“Xem ra anh phải càng thêm nỗ lực rồi!”.

“Vì sao?”

“Vạn nhất sinh con trai giống em, sinh con gái lại giống em, không phải muốn sinh thêm lần nữa sao?”

“Không có đâu!”. Đôi song sinh đó quả thực quá thành công rồi!

Hách Thừa Hôn từng hỏi qua bạn hắn làm bác sĩ, biết Trầm Thủ Sắc tình trạng cơ thể rất khó mang thai, cũng không thích hợp mang thai, nếu có con sẽ rất nguy hiểm.

Hắn vỗ về mái tóc cô, “Thủ Sắc, anh có em là được rồi”. Không có con đúng là rất tiếc nuối, nhưng nếu không có cô, đó không chỉ là thương tâm, mà còn đau đớn như mất đi sinh mạng.

“Nhưng mà ...”

Hách Thừa Hôn nhẹ nhàng đặt đầu cô lên gối, ngồi dậy, “Anh đi tắm xong là có thể đi được rồi”. Sau đó phải cẩn thận thêm một chút, tuy rằng nói cô rất khó có con, nhưng cũng không phải là không thể. Cô gái này bản tính rất thích làm việc mạo hiểm, cô liều mạng đánh cược, hắn cũng không có hơi sức đi gánh vác hộ.

Hắn mỗi lần nói đến vấn đề này đều trốn tránh, cô mang thai là có nguy hiểm, nhưng mà con họ đều sinh ra hết rồi còn đâu. Chẳng lẽ lại đem chúng nhét lại vào bụng? Thật là!

Buồn thay cho đại tiểu Tinh Tinh, đến giờ phút này cha các con vẫn không biết các con tồn tại!

Không lâu sau trong phòng tắm truyền ra tiếng vòi sen phun nước, Trầm Thủ Sắc nhìn không được thờ dài một hơi. Đúng lúc này điện thoại của cô vang lên tiếng chuông.

Thân mến:

Bỗng nhiên rất nhớ cô? Đạo này cô có ổn không?

Hiện giờ tôi không thể gọi điện thoại, có việc gì tôi sẽ gửi tin nhắn.

Sở Hành

Là hân! Thật tốt quá! Cuối cùng cũng liên lạc được với hân! Trầm Thủ Sắc tâm trạng gần đây rất bất an, vội vàng nhắn tin trả lời.

Thân mến:

Tôi gần đây rất hài lòng, sức khỏe ông có tốt không?

Còn nữa, có một việc rất quan trọng muốn nói với ông, chính là ...

Tin nhắn của cô còn chưa gửi xong, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, cô nhanh chóng đem điện thoại giấu vào trong chăn.

“Em làm sao vậy?”. Hách Thừa Hôn trong nháy mắt thoáng nhìn thấy cô cầm điện thoại. Cô vừa gọi cho ai mà có vẻ hoảng hốt như vậy?

“Không ... không có gì”. Cô cười có vẻ gượng gạo.

Hách Thừa Hôn có chút nghi hoặc, cô đang giấu hân cái gì sao? Còn có chuyện gì hân chưa được biết?

Biệt thự cao cấp được canh gác cẩn mật, người thường nhìn vào đều sẽ cho rằng chủ nhân của tòa nhà lớn như một pháo đài này không phú thì quý, không ai biết người đang ở bên trong không phải ai khác mà chính là ngôi sao đẳng cấp quốc tế – Sở Hành.

Tầng tầng lớp lớp đại thụ trăm năm tuổi vây quanh càng làm tăng sự thần bí cho tòa thành này, ngay cả đám thợ săn ảnh cũng không mong kiếm chác được gì ở đây.

Lư Hòa Thiên từ trong phòng đi ra, tay đẩy một chiếc xe lăn, một người đàn ông vô cùng nhợt nhạt, gầy yếu ngồi trên đó, hân tựa hồ đang mang trọng bệnh, hai gò má hóp sâu, không còn thấy đâu khí thế anh tuấn phong độ của nửa tháng trước, đôi tay thò ra bên dưới lớp vải áo cũng nổi rõ gân xanh, thật là kinh khủng.

“Anh vẫn còn đang phát sốt, ở trong phòng thì tốt hơn”. Cô nhẹ nhàng mở miệng.

Sở Hành vì sốt cao mà suy yếu đến nỗi thở cũng khó khăn, đôi mắt khép hờ nhìn về phương xa. “Nếu không tranh thủ thời gian đi hóng gió, tôi có thể cả đời cũng không biết cảm giác gió thổi qua mặt là như thế nào”.

Lư Hòa Thiên hít sâu, nỗ lực đè nén cõi lòng tan nát, “Không được nói như vậy, anh sẽ khỏe lên thôi. Anh quên rồi sao? Tommy sang năm sẽ thay anh tiếp nhận bộ phim mới của tay đạo diễn anh ưa thích nhất, kịch bản phim cũng sắp hoàn thành rồi”.

Sở Hành hiện tại người gầy trơ xương, so với sự hăng hái, tinh thần hưng phấn khi đi quảng bá cho bộ phim mới cách đây một tháng quả thực giống như hai người khác hoàn toàn. Lúc đó cả giới truyền thông đều ca ngợi hân, nói Sở Hành là tinh túy của người Hoa, ở tuổi 40 nhưng sức quyến rũ lại càng tăng lên, không ai chú ý tới thân thể hân đang lúc bệnh còn nhẹ, vẫn có thể hóa trang để tạo không khí tốt.

Nửa năm qua sức khỏe hân ngày càng sa sút, chỉ nhờ người đại diện xuất sắc ở bên cạnh thay hân che giấu tình trạng.

“Hòa Thiên ngốc, chuyện này tôi đã không quan tâm rồi, cô cũng nên chấp nhận đi”. Sở Hành từ lâu đã nhìn ra, bởi vì hân ... Từ hơn 10 năm trước đã biết bản thân bị bệnh gì đó, nhưng vẫn may mắn còn sống được đến bây giờ, ngay cả hân đều nghĩ ông trời cực kì bất công với hân.

Lư Hòa Thiên lặng lẽ rơi lệ. Cô từ 10 ngày trước nhận được điện thoại của Tommy, nói Sở Hành gặp chuyện, không cho phép nói cho bất cứ ai, nhưng cậu lại có việc phải quay về Mỹ một chuyến, bởi vì lo lắng cho Sở Hành ở lại một mình, cho nên mới gọi điện thoại cho cô.

“Đừng khóc nữa, không tôi lại nghĩ mình ... nghiệp chướng quá nặng”. Trong cuộc đời hân, rốt cuộc đã có bao nhiêu cô gái vì hân mà thương tâm?

Từ người đầu tiên Trầm Ninh Phi cho đến Lư Hòa Thiên, hân cho tới bây giờ chưa từng cố ý phụ lòng bất luận người nào, nhưng lại khiến cho bọn họ phải đau lòng, hân cũng không tránh khỏi số mệnh.

Trầm Ninh Phi thậm chí còn sinh cho hân một đứa con.

Con gái hân chính là Trầm Thủ Sắc.

Hân cùng Ninh Phi lúc đó đều trẻ người non dạ, nhưng đứa trẻ là vô tội, vì vậy hân kiên trì muốn cô sinh hạ đứa bé, mà năm ấy mới học trung học hân vì công việc mà tạm thời nghỉ học.

Lúc đầu công việc của hân là ở studio chụp ảnh, nhưng ngẫu nhiên lại bước chân vào giới nghệ thuật, về sau lại càng ngày càng nổi tiếng, thậm chí trở

thành ngôi sao đẳng cấp quốc tế.

Từ khi hắn chỉ là một diễn viên có chút danh tiếng, người quản lý đã đem chuyện bọn họ có con giấu nhem đi, Ninh Phi cũng hiểu nên làm như vậy.

Khi hắn trở thành ngôi sao lớn, chuyện kia lại càng bị giấu kĩ hơn, mà khi đó hắn bắt đầu phát hiện bản thân – có cảm tình với nam giới còn hơn nữ giới!

Thời gian càng kéo dài, đến khi hắn là Đại Minh Tinh, việc Ninh Phi sinh con cùng với việc hắn phát hiện ra mình mắc bệnh AIDS, trở thành bí mật không thể để lộ.

Trong giới nghệ thuật, càng leo lên đến đỉnh cao, bí mật lại càng nhiều, rất nhiều khát vọng vì vậy mà phải chôn giấu, đến lúc này hồi tưởng lại mới cảm thấy khi đó bản thân thật là ngu xuẩn.

Hắn mặc dù không yêu thương Ninh Phi, nhưng lại cảm động và nhớ đến bà vì hắn mà làm tất cả, tình cảm đối với bà so với người thân còn bền chặt hơn. Về phần Lư Hòa Thiên, lúc hắn phát hiện tình cảm của cô cũng là lúc hắn nói cho cô bí mật của hắn, cũng bởi vì điều này, cô đã bị đá kích sâu sắc đến mức bỏ hắn mà đi.

“Thù Sắc ... anh có muốn gặp cô ấy không?”. Mỗi ngày nay cô mặc dù tắt máy, nhưng thỉnh thoảng bật lên đọc tin nhắn, cô đều cảm thấy Trầm Thù Sắc đang lo lắng.

Cô cùng Sở Hành đều dùng tin nhắn thay cho gọi điện, bởi vì cô sợ, sợ khi nghe được giọng nói của Trầm Thù Sắc sẽ không nhận được mà òa khóc, mà Sở Hành tiếng nói quá yếu ớt, vừa nghe là biết đang mắc bệnh.

“Khỏe mạnh thì không gặp, bây giờ mới gặp thì quá hèn hạ”, hắn cười khò. Còn nhớ rõ khi con gái mới học chụp ảnh, hắn từng để cô làm trợ lý ở bên người để học tập, lấy thân phận bạn tốt để chăm lo cho cô, nhưng vẫn cách nhau một khoảng nhất định, không để lộ ra tình cảm cha con. Khi đó là thời gian bọn họ tiếp xúc gần gũi nhất, sau đó cô hợp tác với hắn chụp album ảnh, nhưng bởi vậy nên mới truyền ra rất nhiều tin đồn khó nghe.

Cho đến mấy tháng sau khi cô lấy Hách Thừa Hôn, khi đó hắn ngã bệnh, cô tới chăm sóc cho hắn, vậy mà lại khiến cho cô phải ly hôn. Suy đi nghĩ lại, cha con họ thời gian ở gần nhau thực sự rất ít, nhưng lại thường xuyên gây phiền phức cho cô.

Gặp nhau mà như vậy chỉ bằng không gặp.

“Thù Sắc sẽ không nghĩ như vậy”.

Đúng vậy, con bé đó giống y như bà mẹ của nó, đến cuối cùng vẫn muốn bảo vệ cho hắn.

Sở Hành nói sang chuyện khác, “Con gái sắp kết hôn, người làm cha này chuẩn bị cho nó rất nhiều của hồi môn, đều là những đồ nữ trang rất tốt, nhưng lại sợ hại đến nó mà không dám đem đi tặng”. Những đồ trang sức này rất quý giá, nhưng đám săn tin tức kia thế nào cũng có cách truy ra được là ai mua, đến lúc đó chỉ sợ càng làm mọi chuyện phức tạp. Trừ phi tất cả không còn là bí mật, còn không thì khoảng cách giữa họ không cách nào có thể biến mất.

“Anh ...”

“Hôn lễ chỉ còn hai ngày nữa thôi. Trước khi đó, làm ơn giúp tôi đem những thứ đó đi tặng cho con bé”.

“Không, em không muốn rời khỏi anh”. Đã đến giai đoạn này, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể ... có thể ... cô không thể đi, cũng không muốn đi.

“Tôi sẽ chờ cô trở về”. Hắn cười nhìn cô, “Đi một mình ... rất cô đơn”.

Lư Hòa Thiên cắn chặt ngón tay, cô khóc không thành tiếng, hai hàng nước mắt không ngừng rơi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hôm nay là ngày cưới của CEO tập đoàn Liên Hân Hách Thừa Hôn, nghe nói đối tượng kết hôn chính là “Cự phu nhân” Trầm Thù Sắc, người mấy năm trước kết hôn rồi 3 tháng sau chia tay.

Cái tên này đối với nhiều người vẫn còn khá quen thuộc, cô chẳng phải là người nổi bật trên khắp các phương tiện truyền thông, chính là người tháng trước cùng với Hách Thừa Hôn thuê phòng nghỉ trong khách sạn sao? Hóa ra, đi thuê phòng là để “hâm nóng” tình cảm vợ chồng a.

Báo chí hăm he châu chực chỉ chờ đến lượt phỏng vấn, nhưng tập đoàn Liên Hân cũng không dễ đối phó, hôn lễ được tổ chức tại khách sạn, khách khứa đến dự đều phải có giấy mời, bằng không xin mời đứng ngoài hội trường. Truyền thông rất có thành ý chúc mừng, Liên Hân cũng không thất lễ, thông cáo báo chí rộng rãi, người người đều biết, không thiên vị bất cứ ai.

Cho dù báo giới có cấm gien đến nghiêng răng nghiêng lợi thì cũng không làm được gì, nếu trước sự kiện “Cựu phu nhân tái giá” mà chọc gien Hách Thừa Hôn, tám chín phần sẽ bị trả thù không thương tiếc.

Phòng tiệc lớn của khách sạn được trang hoàng bởi hàng vạn bông hoa hồng cùng nước hoa bách hợp cấp A+ phảng phất trong không khí, khắp phòng đều bày biện những ngọn nến màu hồng tỏa sáng lung linh cắm trên giá nến bằng bạc, không gian thấp phàn sang trọng mà không mất đi vẻ lãng mạn, vừa nhìn đã biết là đám cưới nhà giàu.

Những sự kiện như thế này tất nhiên là dịp để giới thượng lưu tập hợp, khách khứa đều là những người giàu có hoặc danh tiếng, bọn họ đều vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Lữ Tú Trang cùng tổng tài tiền nhiệm Hách Liên Tùng, người vốn điều dưỡng thân thể mà lâu nay không xuất hiện, cũng tươi cười lần lượt tiếp chuyện quan khách tại hội trường.

Hai người đồng thời xuất hiện nằm ngoài dự liệu của nhiều người, dù sao những người biết rõ về Hách gia đều hiểu rõ, Lữ Tú Trang căm ghét Trầm Thủ Sắc đến mức nào.

“Hoan nghênh, hoan nghênh!”. Lữ Tú Trang cười đến xán lạn, vẻ mặt cực kì hài lòng, không hề giống việc lấy đại cục làm trọng mà miễn cưỡng tươi cười.

“Chúc mừng, chúc mừng!”. Nhóm các vị phu nhân thực sự rất muốn hỏi bà vì sao lại cười đến đắc ý như vậy, dù sao con bà không phải lấy tiểu thư con nhà giàu có nào, mà lại đi tái hôn với vợ cũ a!

Lữ Tú Trang đương nhiên cũng biết có nhiều người không rõ lý do bà thay đổi thái độ, ha ha ha ... Chỉ nghĩ vậy thôi, bà đã cực kì đắc ý.

Trầm Thủ Sắc, bà vẫn chưa hài lòng, nhưng trước đây cô từng hỏi bà, bản thân không được tốt lắm, nhưng lại kém đến như vậy sao?

Thực ra cô không hề kém đến thế, nhưng muốn tiến vào nhà họ Hách, cô vẫn không đủ tư cách. Nhưng con bà muốn như vậy, hơn nữa tình cảm quá sâu đậm, bà có ngăn cản thế nào cũng vô tác dụng, hơn nữa trong lúc vô tình bà phát hiện ra một bí mật, từ lúc đó tâm tình không khỏi mềm đi.

Đại Tiểu Tinh Tinh hai đứa nhỏ bà coi như bảo bối trong lòng, không ngờ lại chính là cháu ruột của bà.

Trước đây lúc nhìn khuôn mặt của hai đứa nhỏ, bà vốn cũng có nghi ngờ, về sau có lần Lữ Hòa Thiên đem chúng đến chơi, đêm đó khi cô đang bận đi tắm, Tiểu Tinh Tinh mè nheo với bà, nói muốn gọi điện cho “Thù Thù yêu quý”, bởi vì số của Trầm Thủ Sắc cô bé hay gọi. Sau một hồi dỗ dành, Tiểu Tinh Tinh nói: “Mẹ nói, cháu cùng Đại Tinh Tinh là do Thù Thù yêu dấu sinh ra, cô ấy còn suýt thì chết, mẹ muốn chúng cháu lớn lên phải hiếu thuận với cô ấy”.

Gọi Lữ Hòa Thiên là mẹ, nhưng lại do Trầm Thủ Sắc mang thai sinh ra? Trong đó nhất định có bí mật, cho nên bà mới lên đem mấy sợi tóc của chúng đi xét nghiệm DNA.

Ông trời ơi! Đại Tiểu Tinh Tinh thật sự là con của Hách Thừa Hôn!

Từ lúc đó, bà không còn phản đối con trai thân mật trở lại với Trầm Thủ Sắc, dù sao con bà vẫn muốn có một gia đình hoàn chỉnh.

Buổi tối hôm trước bà hẹn Trầm Thủ Sắc một mình gặp mặt, đem chiếc vòng tay gia truyền của nhà họ Hách giao cho cô, hai người nói chuyện rất nhiều, quan hệ mẹ chồng – nàng dâu cũng theo đó mà được cải thiện rất nhiều, bà không dám nói có thể đối tốt với cô đến mức nào, nhưng đây cũng là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Bên ngoài phòng tiệc khách khứa dần dần đông đủ, trong khi đó tại phòng nghỉ của cô dâu, chuyên gia trang điểm nổi tiếng nhất hiện nay Ly Minh Phi đang giúp hàng xóm kiêm bạn tốt trang điểm nốt lần cuối cùng, hoàn thành xong cô lui lại sau rèm nhìn tác phẩm của mình.

“Đã xong. Mỹ nữ biến thành tiên nữ rồi”. Ly Minh Phi từ sau khi kết hôn không còn làm công việc trang điểm nhiều như trước, lần này chỉ vì tình cảm tốt với Trầm Thủ Sắc mà nhận lời. Cảm thấy đã đủ hoàn mỹ, cô bắt đầu thu dọn dụng cụ hóa trang.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa vọng tới, cô thuận miệng nói: “Mời vào”.

Trầm Thủ Sắc vừa nhìn thấy người mới tới, lập tức vui vẻ hẳn lên. “Chị Lữ! Mấy ngày nay chị đi đâu vậy? Em gọi cho chị mãi mà không được, thật là sốt ruột quá đi!”. Cô có chuyện gì vậy? Trông gầy đi nhiều quá!

Lữ Hòa Thiên hít sâu, cười nhẹ nói: “Cô thật xinh đẹp!”.

Ly Minh Phi một bên nói: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước, có việc gì cứ gọi cho tôi”.

“Minh Phi, cảm ơn nhiều”. Trầm Thủ Sắc cảm kích nói.

Ly Minh Phi gật đầu, đi ra ngoài, để cho cô thoải mái nói chuyện.

“Chị Lư, gần đây có phải chị ở cùng một chỗ với Sở Hành không?”

Lư Hòa Thiên chỉ cười mà không nói, cắn môi dưới, cô mở túi xách, lấy ra mấy chiếc hộp bọc gấm, “Đến đây, để tôi giúp cô đeo, mấy thứ này là ông ấy chuẩn bị cho cô. Ông ấy mua từ lâu rồi, nhưng lâu nay không có cơ hội để giao cho cô”.

“Ông ấy? Đây là”

Có lẽ là tâm quá đau thương, hay có lẽ đáy mắt dày đặc, cũng có thể do nhiệm vụ này Sở Hành giao cho cô quá nặng nề, khiến cho Lư Hòa Thiên thế nào cũng không thể mở được móc của sợi dây chuyền.

“Chị Lư, để em tự làm”. Phải chăng là vì chiếc vòng cổ này là hân tặng cho cô? Vì sao lòng cô cũng trở nên nặng trĩu như vậy, một nỗi ưu thương không biết lý do khiến Trầm Thủ Sắc đỏ mặt.

“Không được, tôi hôm nay là đi thay cho hân! Xin hãy cho tôi làm nốt chuyện này”. Sở Hành, anh muốn nhìn thấy hình dáng Trầm Thủ Sắc đeo trên mình sợi dây chuyền này phải không? Vậy thì ... xin giúp tôi. “Được rồi! Thật xinh đẹp! Rất thích hợp với cô!”. Nước mắt cô chậm chậm rơi xuống, đọng lại trên bờ vai Trầm Thủ Sắc.

“Chị Lư ...”. Cô chăm chú nhìn Lư Hòa Thiên.

Cổ nên xuống bị thương, cô nói: “Thật đáng tiếc, anh ấy không thể đi dự hôn lễ của cô, anh ấy ...”.

“Tôi sẽ rất hạnh phúc”. Nỗi bất an mơ hồ dần dần lên trong ngực cô. Trầm Thủ Sắc lấy giấy giúp cô lau đi nước mắt, “Ông ấy có khỏe không?”

“Có. Ngày kia ... anh ấy còn tham gia một cuộc họp báo. Mỗi lần có tin tức liên quan đến người đó đều chiếm trọn các mặt báo và truyền hình, đến lúc đó cô có thể nhìn thấy anh ấy”.

Trầm Thủ Sắc cười nhẹ, trong lòng an tâm hơn nhiều. “Thật ra, tuy là không được gặp nhiều, nhưng em vẫn hiểu được sự quan tâm của ông ấy”. Cô lấy điện thoại, đem tin nhắn hôm qua của hân cho Lư Hòa Thiên xem.

“Thân mến:

Ngày mai cô sẽ kết hôn, phải hạnh phúc thật nhiều đấy!

Người cha trẻ tuổi yêu dấu của cô, Sở Hành.”

“Lại còn tự xưng là cha nữa, tuổi hân mà lên chức cha so với người khác còn ít hơn”. Trầm Thủ Sắc tuy trong miệng nói như vậy, nhưng chính mình lại nở nụ cười. Đúng vậy, cha của cô quả thật là vô cùng trẻ tuổi, vô cùng phong độ, cũng cực kì đáng giận.

Lư Hòa Thiên nhìn dòng tin nhắn, đáy mắt một lần nữa trào lệ. Đó là tin nhắn cuối cùng Sở Hành gửi đi, sau đó không lâu, hân ...

Hân nằm đó giống y như đang ngủ say, trên mặt vẫn phảng phất nét cười, hài lòng vì đã đem lời chúc phúc chân thành gửi cho người quan trọng nhất, trông hân thật giống như chưa từng mắc bệnh nan y, chỉ đơn giản là ngủ một giấc thật say ...

“Vậy ông ấy”

Hòa Thiên, xin hãy quên đi dáng vẻ bệnh tật hiện giờ, chỉ cần nhớ kỹ phong thái Đại Minh tinh của Sở Hành này thôi.

Hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt đến phát đau, cô nỗ lực ngăn không cho nước mắt rơi xuống, mỉm cười.

“Thật không biết xấu hổ, luôn luôn không biết tiếp thu, tính tình cứ như đứa trẻ con, vậy mà trước sân khấu lại lột xác trở thành một kẻ ung dung đĩnh đạc”.

“Đúng vậy, ông ấy thực sự rất giỏi diễn trò, em thích nhất lúc hân đóng vai giáo sư trong phim ‘Tình yêu ở Khang Kiều’, phong độ kinh người”. Mấy bộ phim có ông ấy đóng bọn em đều xem đến hơn 10 lần.

“Còn tôi chỉ thích đại hiệp trong ‘Long hương’”. Trong đầu hiện lên lần lượt từng bộ phim hân từng tham gia.

“Ông ấy đóng phim cổ trang cũng cực kì anh tuấn, trước hân diễn Bạch Ngọc Đường trong Thất hiệp ngũ nghĩa, Chu Du trong Tam quốc diễn nghĩa, thực sự là hoàn mỹ đến cực độ”. Khiến cho cô khi còn nhỏ xem phim liền tưởng tượng, oa ~, nam diễn viên trong phim kia chính là cha mình.

“Nhưng hân không thích hợp diễn phim thời nhà Thanh”.

“Đúng vậy, đầu của ông ấy hình dạng quá xấu, hết phần nửa đầu thực sự rất kì quái! Em còn nhớ hồi ông đóng phim ‘Thiếu niên Càn Long’, hóa trang ... ahahaha! Cứ lúc nào em không vui đều lấy ra xem lại, lần nào xem cũng cười đau cả ruột, cả động tác lẫn lời thoại đều hoàn hảo, chỉ có cái đầu, không biết vì sao u lên một cục, em còn nghĩ phim đó nên đổi thành niên thiếu ‘Tiền Long’, đằng trước trán mọc ra một cái sừng”.

“Bộ phim đó Sở Hành mỗi lần xem lại đều chửi rủa thậm tệ”, Lư Hòa Thiên cười, “Sau này có người mời hân diễn Hư Trúc trong ‘Thiên long bát bộ’, lần đó hân giận đến tái cả mặt”.

“Sở Hành rất chú trọng hình tượng, hơn nữa còn đam mê cái đẹp”.

Đúng vậy, cho nên chúng ta phải nhớ kỹ hình dáng đẹp đẽ của ông ấy.

Hòa Thiên, tôi đi rồi, trước khi hóa thành tro, đừng cho Trầm Thủ Sắc đến gặp tôi, suốt đời này tôi chưa để lại cho con bé cái gì tốt lành, ... ít nhất ... trong lòng nó, tôi là nam diễn viên hoàn mỹ nhất, đẹp đẽ nhất ...

Một lúc sau bắt đầu có người đi vào phòng cô dâu, tiếng chúc mừng cùng tiếng cười đùa xóa đi nỗi phiền muộn. Lur Hòa Thiên lẳng lặng đứng một bên nhìn Trầm Thủ Sắc, đem hình ảnh rạng ngời hạnh của cô thu vào đáy mắt.

Sở Hành, anh có nhìn thấy không?

Phòng chú rể —

Vừa rồi có người tự xưng là bạn của Trầm Thủ Sắc — Lur Hòa Thiên, cô đến giao cho Hách Thừa Hôn một lá thư, sau đó nói muốn đi thăm hỏi cô dâu mới.

Hách Thừa Hôn nghi hoặc nhìn lá thư, do dự một chút rồi mở ra.

“Hách Thừa Hôn, tôi là Sở Hành.

Nhìn thấy thư này đừng nên xé bỏ vội, nếu không sẽ hối hận.

Đầu tiên là chúc mừng cậu, trải qua một hồi khó khăn rốt cục đem được mỹ nhân về. Thứ hai, tôi muốn xin lỗi, vì mấy năm trước đã gây nên chuyện khiến hai người phải ly hôn.

Tôi nghĩ, cậu và Trầm Thủ Sắc có duyên sẽ ở bên nhau suốt đời, nhưng sợ rằng hai chữ “Sở Hành” này vẫn là một cái gai trong mắt cậu, tất nhiên sẽ đứng ngồi không yên đi? Cho nên tôi viết thư này là muốn giải thích rõ với cậu.

Thật ra, tôi với Trầm Thủ Sắc chỉ là cha con, không phải quan hệ cha dưỡng với con gái, cũng chẳng phải cha con nuôi, mà là có quan hệ huyết thống. Tôi năm nay 41, khi mới 16 tuổi đã lên chức cha.

Về phần Trầm Thủ Sắc nguyên nhân vì sao không nói ra, hãy để tôi nói rõ ...”

Sở Hành viết thư dài mấy trang giấy lớn, cho đến trang cuối cùng.

“... Khi cậu đọc được lá thư này, có lẽ tôi cũng đã qua đời, đã mắc phải căn bệnh này mà còn sống được đến bây giờ cũng coi như là kỳ tích. Phong thư này là do tôi thuật lại, cô Lur thay tôi viết.

Sau khi tôi chết, mọi bí mật về tôi sẽ được công khai, lúc đó có thể sẽ ảnh hưởng đến hai người, vì vậy nhờ cậu hãy đưa con bé ra nước ngoài du lịch, hôm nay là ngày vui của cậu và nó, chuyện của tôi nhờ cậu thay tôi giữ kín.

Thủ Sắc cùng cậu trải qua nhiều khó khăn như vậy vẫn không thay lòng đổi dạ, còn vì cậu mà con bé bất chấp tính mạng, không nghe theo lời khuyên bảo, mạo hiểm sinh hạ Đại Tiểu Tinh Tinh, vì vậy hãy yêu quý nó, cuối cùng —

Nhờ cậu làm cho nó hạnh phúc! Đưa con gái duy nhất của tôi giao lại cho cậu!

Sở Hành”

Hách Thừa Hôn xem xong bức thư, tâm trạng vô cùng bàng hoàng sửng sốt, tâm tư hỗn loạn, nhất thời không biết nên nói gì. Hóa ra, người hấn vẫn cho là tình địch số một lại chính là ... cha ruột của Thủ Sắc?

Trời đất! Thật không thể ngờ! Những việc trước đây không nghĩ ra, không tìm được đáp án, nhờ bức thư này mà hoàn toàn sáng tỏ, kể cả chuyện năm đó hấn một mực cho rằng Trầm Thủ Sắc bày mưu tính kế khiến cho chuyện bọn họ quan hệ bị đưa lên mặt báo, khiến hấn phải cưới cô, hóa ra tất cả là do Sở Hành làm, chỉ vì ông muốn cho con gái một cuộc sống hạnh phúc.

Chỉ là, một tài năng lớn suốt đời vẫn cô độc như vậy, một mình ra đi, chuyện này nhất định sẽ làm nhiều người hâm mộ điện ảnh thương tiếc, mà về phía Thủ Sắc ... tạm thời không nói đi! Trong thư viết vài ngày nữa người đại diện sẽ đem chuyện ông qua đời công khai với báo giới, đến lúc đó mọi bí mật cũng bị đưa ra ánh sáng.

Thực ra Sở Hành có thể không công khai mọi chuyện, nhưng làm như vậy đều vì Thủ Sắc! Hiện giờ cô sắp kết hôn với hấn, đương nhiên sẽ bị truyền thông soi mói, chuyện đây đưa với Sở Hành trong quá khứ sẽ một lần nữa bị nói tới, nếu như không giải thích, sợ rằng sẽ đem đến cho cô càng nhiều rắc rối.

Công khai bí mật là điều cuối cùng mà một người cha như ông có thể làm cho con gái.

Hách Thừa Hôn vò nát phong thư, bỗng nhiên sực nhớ ra hình như mình có quên mất cái gì hay không? Hấn nhú nhú mày, chuyện gì đây? Rốt cuộc là

chuyện gì?

“Đại Tinh Tinh, nhanh lên một chút! Em muốn đi xem chú rể ~”. “Rầm” một tiếng, cửa vào bị đẩy ra, một cô bé con xinh xắn, dễ thương như búp bê, mặc một bộ váy xòe, đầu đội vòng hoa, trên tay cầm theo lẵng hoa xuất hiện tại phòng nghỉ.

Đi theo phía sau cô bé là một cậu bé mang khuôn mặt lạnh lùng, lãnh đạm.

Hách Thừa Hôn đột nhiên nhớ đến trong thư Sở Hành đã nói – “Thù Sắc cùng cậu trải qua nhiều khó khăn như vậy vẫn không thay lòng đổi dạ, còn vì cậu mà con bé bất chấp tính mạng, không nghe theo lời khuyên bảo, mạo hiểm sinh hạ Đại Tiểu Tinh Tinh,”

Hắn lại nhớ ra có lần cô từng nói – “Em từng có một ước nguyện, hi vọng sau này nếu sinh được con trai thì bộ dạng sẽ giống anh, còn là con gái thì giống như em...”

Trời! Lòng hắn từ từ kích động lên từng giây một.

Tiểu Tinh Tinh nhìn người cao lớn trước mắt, hơi hơi kinh ngạc, sau đó quay đầu lại nhìn Đại Tinh Tinh ở đằng sau, bật cười ha hả, “Hai cái Đại Tinh Tinh!”

“XÍ!”

“Rất giống, rất giống mà!”

“Hhm!”. Đại Tinh Tinh mắt hứng trùng mắt nhìn người đàn ông cao lớn hơn nhiều so với cậu.

Tiểu Tinh Tinh thích thú đi quanh nhìn Hách Thừa Hôn, sau đó cô bé không hề sợ hãi đi tới ôm lấy hắn, “Ôm một cái”.

Hắn do dự một chút, lúc này mới ôm lấy bé con trong vòng tay, “Chào con!”, giống hệt như Thù Sắc!

“Tiểu Tinh Tinh thích chú, bởi vì trông chú rất giống Đại Tinh Tinh ~ chút!”. Cô bé không ngại hôn hắn một cái.

“Nếu như không giống thì sao?”

“Tiểu Tinh Tinh càng thích! Bởi vì chú trông đẹp trai hơn hắn! ~ chút ~ chút ~”, nhiệt tình thăng cấp.

“Nếu như chú không đẹp trai thì sao?”

“Tiểu Tinh Tinh càng càng thích, bởi vì chú là chú, chút chút chút, Tiểu Tinh Tinh yêu chú, yêu đến tâm cũng đau nữa!”, mức độ buồn nôn ngày càng tăng.

Khuôn mặt lạnh lùng vốn dĩ của hắn dần dần mềm đi, không nhịn được bật cười. Nguy rồi, cô bé này còn bé mà miệng lưỡi đã dẻo như kẹo kéo, rốt cuộc đã hiểu được vì sao mẹ hắn lại bị thu phục nhanh như vậy, còn đứa bé kia

Thực sự rất giống hắn, giống y như đúc! Có điều hắn lại cảm thấy như nhìn thấy ảo giác, tâm tình tự nhiên vô cùng phức tạp!

Hắn buông Tiểu Tinh Tinh, ngồi xuống trước mặt Đại Tinh Tinh, muốn làm quen với đứa nhỏ này, đây là lần đầu tiên cha con họ gặp mặt, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, kèm theo là giọng nói ngọt ngào của Trầm Thù Sắc —

“Chồng yêu, đã xong chưa?”. Nói rồi đẩy cửa bước vào, nhưng một màn bất ngờ ngoài dự kiến diễn ra trước mắt khiến cô ngẩn người, thật lâu không nói nên lời.

Hách Thừa Hôn nhướn mày, đứng lên, “Em bị anh dọa cho sợ, hay bị hai tiểu quý này dọa vậy?”

“... Cả hai”

Hắn đi tới vừa buồn cười vừa giận dữ nhìn cô, “Có gì muốn nói cho anh biết không?”

“Uhm... em tặng anh ‘Quà cưới’ đó, thích không?”. Thật là ngượng quá, vừa mới nghĩ có nên hay không để cho Đại Tiểu Tinh Tinh chính thức xuất hiện, không nghĩ tới người ta đã phụ tử đoàn viên từ lúc này rồi.

“Nếu như anh không phát hiện ra, vậy ‘Quà cưới’ của em bao giờ mới đem tặng?”. Hôn lễ đã đến giờ cử hành, cũng nên xuống lầu thôi. Hai người rời khỏi phòng nghỉ, cùng hai đứa nhỏ đi vào trong thang máy, bên trong được trang trí hoa hồng đủ các màu, bên ngoài tấm kính trong suốt vô tận vì sao lấp lánh phủ kín bầu trời đêm.

“‘Đồ vật’ đã chuẩn bị sẵn rồi, sớm hay muộn cũng phải tặng thôi!”

“Thù Sắc...”. Tay hắn giữ chặt cô, chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, “Cám ơn em”.

Người chủ trì hôn lễ chỉ chờ đến lúc thang máy mở cửa liền lập tức hô lên, “Xin quý vị một tràng pháo tay để hoan nghênh cô dâu chú rể tiến vào lễ đường!”

Cửa thang máy mở, giai điệu nhạc đám cưới cũng hòa cùng tiếng vỗ tay cất lên –

Trầm Thủ Sắc kéo Hách Thừa Hôn, cả hai cùng mỉm cười với nhau, hạnh phúc vẫn duy trì cho đến mãi về sau!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Một năm sau –

Ngôi mộ của Sở Hành hiện giờ cỏ đã mọc xanh tốt, trước bia mộ ai đó đã đặt một bó hoa hồng nhưng cùng một tấm ảnh. Đây có thể là của một người hâm mộ biết được nơi an nghỉ, đã đưa đến đây loại hoa Sở Hành yêu thích nhất cùng những lời tưởng niệm ông.

Một đôi vợ chồng trẻ đứng lặng lẽ bên ngôi mộ. Cô gái nhìn hình ảnh được khắc trên tấm bia, viền mắt ửng đỏ, hơi thở dài.

“Vẫn nuôi tiếc vì không được nhìn ông ấy lần cuối sao?”. Hách Thừa Hôn hỏi cô.

Sở Hành lựa chọn được chôn cất ở vùng quê thôn dã này, để tro cốt của ông cùng mẹ cô Trầm Trữ Phi có thể ở cùng một chỗ.

Trầm Thủ Sắc nhìn ảnh chụp vẫn anh tuấn để chói mắt, lắc đầu. “Như vậy cũng tốt, bởi vì trong đầu em không có hình dáng ông ấy vì bệnh tật mà gây đến trợ xương, chỉ có mỗi bộ dáng đẹp để làm cho người ta phải ghen tị thôi”. Năm ngoái, ngay trong ngày kết hôn, sau khi hôn lễ chấm dứt Hách Thừa Hôn liền đưa cô sang châu Âu hưởng tuần trăng mật, chơi gần một tháng mới trở về, về đến nhà mới biết được chuyện Sở Hành qua đời, cùng với việc ông để lại cho chồng cô một phong thư.

Khi đó cô suy nghĩ một hồi mới hiểu được vào ngày cô kết hôn, Lư Hòa Thiên cố nén bi thương đem đồ trang sức của Sở Hành tặng cho cô, giúp cô đeo lên người mà cõi lòng tan nát từng mảnh.

“Không biết ông ấy qua đó có tốt không?”

“Nhất định sẽ tốt”

“Vì sao?”

“Bởi vì ông ấy khi còn sống chỉ hi vọng mọi người sẽ hạnh phúc, tâm hồn không lúc nào lo lắng, có thể đi gặp lại mẹ em, ông ấy chắc chắn đã thỏa được tâm nguyện rồi”.

“Vâng”

Hai người đợi đó một hồi mới rời đi.

Trên đường về nhà, Hách Thừa Hôn hỏi cô, “Vì sao không mang theo Đại Tiểu Tinh Tinh đến gặp ông ấy?”. Vừa nghĩ đến Sở Hành chỉ hơn mình vài tuổi, vậy mà phải gọi là “Bố vợ”, Hách Thừa Hôn thế nào cũng không gọi ra được.

“Sở Hành yêu thích cái đẹp, lại rất chú ý tuổi tác, mỗi lần nghĩ đến mình có một đứa con gái “Già” gần bằng cha, chứng tỏ bản thân càng ngày càng lớn tuổi, ông lại càng thêm oán hận! Từ sau khi em sinh được hai đứa nhỏ, Sở Hành nghiêm cấm em đem ảnh chụp cho ông ấy xem, có lẽ khi biết mình vừa được lên chức “Ông”, Sở Hành đã tan nát cõi lòng mất rồi”.

Hách Thừa Hôn cười, “Có thể hiểu được”.

“Được rồi, vừa nãy anh gọi điện thoại, hai tiểu quỷ kia đang ở đâu?”

“Cha anh đem Đại Tinh Tinh đi học cờ vậy, còn mẹ anh đem Tiểu Tinh Tinh đi học dương cầm. Bà nói mấy ngày nay tạm dừng đi gặp mặt bạn bè, bảo chúng ta có thể đi chơi vài ngày rồi hãy trở lại”. Hiếm có dịp hai người được ở riêng một chỗ, “Em muốn đi đâu không?”

Trầm Thủ Sắc cười, tựa đầu dựa vào vai hắn, “Chỉ cần được ở cùng anh thì đi đâu cũng được”.

“Đồ ngốc!”

“Uh, anh có hạnh phúc không?”

“Có, vậy còn em?”.

“Cực kì thỏa mãn!”. Hai người nhìn nhau cười.

Cùng nhau hạnh phúc thôi!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Bạo Ngược Của Dục Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.